

PAUL HENRICKS

MUȘUROIUL DE FURNICI

CUPRINS

Această carte este eCAR	7
De ce pot descărca legal această carte de pe internet?	8
Personajele principale	13
Untitled	15

CURIOZITATE PERICULOASĂ

COLECȚIA ENIGMA 1975 (NUMĂRUL 51)

HANSJÖRG MARTIN

editare și digitizare de

CAT GRAUR

...

EDIȚIE ECAR 2024

ACEASTĂ CARTE ESTE ECAR

O copie de lectură anticipată, cunoscută și sub denumirile de copie de revizuire avansată, ediție anticipată pentru cititor sau copie electronică avansată (ARC sau ARE), este o versiune gratuită a unei cărți noi sau a unei noi ediții, oferită de editor librarilor, bibliotecarilor, jurnaliștilor și altor profesioniști din domeniu înainte de distribuirea către public. Textul acestei ediții poate suferi modificări față de varianta finală, deoarece editorii iau în considerare comentariile cititorilor sau corectarea eventualelor erori identificate în manuscris. În plus, dacă un cititor influent sau un jurnalist oferă o opinie despre copie, aceasta poate fi inclusă în versiunea finală a cărții.

PENTRU RAPORTAREA EVENTUALELOR GREȘELI SAU întrebări, ne puteți contacta la adresa de email furnizată.

Clubul cărții digitale
dr.akoep@gmail.com

DE CE POT DESCĂRCA LEGAL ACEASTĂ CARTE DE PE INTERNET?

Concluzia: Avînd în vedere toate acestea înseamnă că este legal să realizez o copie a operei protejate pentru uzul meu sau al familiei și prietenilor apropiați și /sau „să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten” îndeplinind condițiile legii. La fel de legal pot descărca de pe internet o copie digitală a unei cărți pe care o am în formă fizică, pe hîrtie deoarece „cînd deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet” ești în drepturile tale și nu încalci legea dreptului de autor.

PE LARG:

Poziția oficială a **Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală, EUIPO**, exprimată prin **Observatorul european privind încălcarea drepturilor de proprietate intelectuală**.

. . .

ÎNTREBĂRI FRECVENTE PRIVIND DREPTURILE DE AUTOR (cu aplicare la cărțile digitale, digitizate)

ÎNTREBĂRILE AU FOST COMPILATE DE REPREZENTANȚII intereselor consumatorilor. Experții naționali în domeniul drepturilor de autor din cele 27 de state membre ale UE au oferit răspunsuri conform propriei jurisdicții. Observatorul European coordonează aceste activități în cadrul grupurilor de lucru.

.....

7. Am voie să dau o copie a unei opere protejate prin dreptul de autor unui membru al familiei sau unui prieten?

LEGEA DREPTULUI DE AUTOR PERMITE UTILIZATORILOR autorizați ai unei opere să realizeze o copie a acesteia pentru uzul lor sau al familiei și prietenilor apropiați, dar numai dacă sînt îndeplinite anumite condiții: opera copiată trebuie să fi fost făcută publică, copia privată nu trebuie să afecteze utilizarea normală a operei copiate și reproducerea nu trebuie să prejudicieze titularul dreptului.

8. Am voie să descarc o operă protejată prin dreptul de autor de pe Internet și contează ce tehnologie este utilizată sau dacă descarc doar părți ale operei?

ESTE FOARTE POSIBIL CA DESCĂRCAREA UNEI OPERE protejate prin dreptul de autor de pe Internet, indiferent de tehnologia folosită, să încalce drepturile de autor asupra

operei respective. Concluzia este aceeași și dacă doar părți ale operei ar fi descărcate (mai puțin în cazul în care părțile descărcate nu ar reprezenta ceva protejat prin dreptul de autor). Pentru a nu încălca drepturile de autor ar trebui ori să ai autorizarea titularului de drepturi pentru a face descărcarea, ori să fie aplicabilă una dintre limitările dreptului de autor (de exemplu în situația în care descărcarea ar putea fi calificată drept copie privată). Această situație ar fi aplicabilă atunci când deții o copie autorizată a unei opere (dar nu a unui program pentru calculator) și faci o nouă copie a operei pentru uz personal sau al „cercului familiei”, chiar dacă acea copie este realizată prin descărcarea ei de pe Internet. Pentru a nu încălca drepturile de autor trebuie însă să te asiguri că atunci când descarci nu permiți, în același timp, și încărcarea operei de către alții.

[HTTPS://TINYURL.COM/CCDROCOPY](https://tinyurl.com/ccdrocopy)

Traducere de Constantin Ianculescu.

Editura Univers, București – 1975

Din 1969, Editura Univers a început să publice o colecție de literatură polițistă sub numele „Enigma”, cuprinzând atât autori români, cât și străini. Colecția nu a avut numerotare, iar primul roman publicat a fost „Bruta” de Guy des Cars. Primele cărți au apărut sub sigla Editura pentru Literatură Universală, transformată mai apoi în Editura Univers.

PERSONAJELE PRINCIPALE

JOST ZIBALL: trăiește, dar se fac încercări de a-l lichida

LYDIA BORNSCHEIN: trăiește din închirieri de camere

HANNES POHL: nu mai trăiește

WALTRAUD BURY: femeie mondenă

FERDINAND HOCH: trăiește pe picior mare

GISELA EGGERS: mai trăiește fiindcă a avut noroc

A. SIBBERFOOT: trăiește din afaceri de import, dar nu mult

PERECHEA ZANDER: trăiește din activitatea culturală

EMMY GROTRIAN: trăiește retrasă, dar asta n-ajută la nimic

HANSJÖRG MARTIN

RICHARD WAGNER: trăiește mulțumitor în
Nibelungenweg

COMISARUL WUST: nu e nici el decât un om, dar asta nu
se observă imediat

PROCURORUL: în momentul decisiv este în deplasare

„Iar se petrec asemenea lucruri?” a fost primul meu gând – căci fețe dintr-acestea mi-erau cunoscute din mii de vise urâte...

Voisem să-l trezesc pe Hannes Pohl când microbuzul nostru oprise la atelierul teatrului. Era noaptea, la douăsprezece și jumătate. Jucasem la Eckelsum Cu ușile închise de Sartre. Hannes Pohl îl interpretase pe Garcin, Gisela Eggers, pe Ines, Waitraud Bury, pe Estèlle, iar Ferdinand Hoch, pe chelner. Fusesse un spectacol bun, deși, cred eu, lumea de la țară nu prea gustă asemenea piese. Dar nu putem juca mereu numai vechituri ca Ura, un băiat! – sau d-alde astea.

Pe Bury o luase Ferdinand Hoch cu automobilul, așa că în microbuz rămăsesem doar șase. Gisela, Ludwig Hallbaum – electricianul de la reflectoare, care și conducea – și cu mine ședeam în față, cei doi mașiniști se așezaseră pe banca de la mijloc, iar în spate, cuibărit într-un colț, era Hannes Pohl.

Îl găsisem acolo când, după ce terminasem cu demontarea decorului și așezarea mobilei, recuzitei și a decorului în remorcă, ne urcasem în microbuz. Credeam că doarme. Dar pesemne că era mort...

Chiar îi spusese lui Hallbaum: „Lasă-l în pace!” când acesta voise să-i vîre sub bărbie un capac de halbă de bere..

Acum însă, pe când îl zgîlțiam zicîndu-i: „Coborîrea, cap de linie”, a alunecat ușor de pe canapea și s-a rostogolit într-o parte. Chipul lui arăta la fel ca acelea care mă urmăriseră atîta vreme: vînat, cu ochii deschiși

Trăisem în timpul războiului vreo cîteva luni în Polonia. Aproape toți funcționarii din poliția judiciară sub treizeci de ani fuseseră duși acolo. Trebuia să ajutăm la „evacuare”. Oricine știe ce însemna asta. Iar eu, ca să nu înnebunesc, am cerut să plec pe front.

Hannes Pohl arăta exact ca aceia de atunci – m-am săturat!

Cînd, odată cu uniforma, îmi pusesem în cui și profesia, sperasem să nu mai întîlnesc asemenea chipuri.

Se vede treaba că am țipat, fiindcă a venit lîngă mine Ludwig și au venit și cei doi mașiniști, iar Gisela Eggers, care apucase să coboare, s-a urcat din nou în microbuz.

— Ce s-a întîmplat? a întrebat ea, aplecîndu-se peste canapele.

Toți patru l-am pus din nou pe Hannes pe bancă.

Între timp i se desfăcuse paltonul și am văzut că fusese strangulat cu propria-i cravată.

Era o cravată elegantă, pentru care deseori îl tachinasem, fiindcă mi se părea stupid să dai la leafă cincisprezece mărci pe așa ceva – chiar dacă el cîștiga în plus la radio.

Țipînd încetișor, Gisela căzu pe scaunul șoferului și rămase acolo scîncînd. Totul n-a durat niciun sfert de oră, dar acum mi se pare că am stat o zi întreagă în acel loc. I-am dat lui Ludwig cheile și i-am spus:

— Du-te la mine în birou și telefonează doctorului Herbst și la poliție!

Ludwig este o namilă de om de un metru optzeci și cinci și are o sută de kilograme, dar cînd a luat cheile mîinile îi tremurau ca varga. A aprobat din cap înghițind greu și, cu un chip răvășit, a coborît din microbuz. În vremea asta pe Gisela Eggers a apucat-o o criză de isterie.

— Faceți odată ceva! striga ea, înfigîndu-și unghiile în speteaza scaunului. Nu stați cu mîinile în sîn, ei, drăcia dracului! Ajutați-l cumva!

Unul dintre mașiniști se aplecă asupra lui Hannes.

— Nu pune mîna pe el! spusei eu.

— Da' de ce? strigă Gisela. Culcați-l! Faceți-i măcar respirație artificială!

— Liniștește-te, fetițo, nu mai are niciun rost, răspunsei.

Ea își îngropă capul în palme și lungile-i bucle blonde îi căzură peste haina din imitație de piele.

— Doamne-Doamne-Dumnezeule! șoptea ea întruna, precipitat.

— Ce trebuie să facem? întrebă mașinistul.

— Nimic. Să așteptăm, spusei eu.

— Închide-i măcar ochii, gemu celălalt mașinist.

Precaut, acoperii cu fularul meu fața lui Hannes.

Colac peste pupăză, doamna Bornschein încă nu se culcase când am ajuns acasă. Totdeauna este trează când se întâmplă ceva, ca și când ar avea un al șaselea simț pentru întâmplările neobișnuite. Când m-a auzit, a ieșit din camera ei. Era ora două și ceva.

Doamna Bornschein arăta ca învelitoarea căinii de cafea a mamei mele. Și învelitoarea era făcută din același material cu flori mari ca și capotul proprietăresei.

Îmi e tare simpatică bătrînica – are întotdeauna o expresie de parcă ar vrea să spună: „Ai mâncat tot sandvișul?” Îmi place și să stau la taifas în odaia ei – deși această cameră, la lumina zilei, este o oroare, cu toți acei ciucuri de pluș, cîini Chippendale și fotografii din epoca de glorie a doamnei Bornschein, când apărea în roluri de subretă la Teatrul orașenesc din Chemnitz, și lumea era la picioarele ei când cînta aria Adelei, spre exemplu... deci cu toate că la lumina zilei odaia este o oroare, seara este foarte plăcută.

Bineînțeles că în noaptea asta n-aveam chef de ambianță plăcută și de amintiri de la Chemnitz. Mă gîndeam la sticla de coniac din garderob, la pat, și speram cu ajutorul amîndurora să reușesc să uit întâmplarea și deocamdată să adorm.

Însă, firește, nu era atît de ușor să treci pe lîngă curiozitatea nestăvilită a doamnei Bornschein.

— Așa de tîrziu? Ați avut pană, domnule Ziball?

— Da, răspunsei, vrînd să-i spun „noapte bună” și să-mi văd de drum.

— Vine și domnul Pohl tot acum? vru să afle dînsa, tăindu-mi calea în coridorul îngust.

— Nu, în noaptea asta nu vine.

— Aha, făcu doamna Bornschein cu o voce care suna a dezaprobare, dar în același timp și a indulgență maternă. Da, da – iar vreo fetișcană!

— Da, mormăii eu.

Ce era să spun? Dacă i-aș fi povestit ce se întîmplase, perspectiva sticlei și a patului s-ar fi dus ca fardul sub becul de proiecție. Și la ce ar fi folosit? Așa încît repetai: „Da – o fetișcană”, și mă strecurai pe lîngă capotul ei înflorat ca învelitoarea unei căni de cafea.

La trei și jumătate s-a auzit soneria. M-am trezit foarte repede și voiam să-l înjur pe Hannes Pohl – credeam că el este și că iar își uitase cheile. Dar cînd m-am dezmeticit de-a binelea și m-am scuturat de amețeala coniacului, mi-am amintit totul. Aveam o senzație de parcă mi-ar fi trecut cineva o pungă de gheață de-a lungul șirei spinării.

Am auzit-o pe doamna Bornschein agitîndu-se la ușa de la intrare și imediat după aceea voci străine. Trebuie să fi fost mai mulți inși, doi sau trei, și veneau pe coridor însoțiți de exclamațiile iritate ale doamnei Bornschein. N-am aprins lumina pînă n-am auzit deschizîndu-se alături ușa camerei lui Hannes Pohl și pe doamna Bornschein strigînd:

— Da' domnul Ziball nu mi-a spus nimic, domnule comisar!

Vreo cîteva minute am reflectat dacă să mă fac că dorm, apoi însă m-am sculat, mi-am mai turnat o înghițitură în paharul de apă – avea gust de Sodoma și Gomora – și mi-am pus halatul de baie ca să mă duc dincolo.

Ușa camerei lui Hannes era deschisă. Doamna Bornschein

ședea pe patul rămas fără stăpîn. Își ținea strîns pe corp capotul înflorat. Mîinile îi tremurau. Arăta ca și cînd n-ar fi dormit. Șase nopți la rînd și cu ochii îngrozitor de holbați mă privea cu atîta reproș, încît cu siguranță mi-ar fi venit rău. Dacă nu s-ar fi răstit imediat la mine grăsanul de comisar Wust.

— Dumneavoastră ce căutați aici?

Unii comisari te pot privi în așa fel, încît te întrebi cu toată seriozitatea dacă nu ești cumva ucigaș ori asasin sadic.

— Locuiesc alături.

Comisarul adulmecă mirosul și-și miji ochii. Se pare că nu-i plăcea vorbirea mea cu iz de coniac.

Dacă nici după o asemenea seară înnebunitoare n-ai voie să tragi la măsea, atunci cînd dracu s-o faci?

— Ia să-mi răspundă domnul – făcu el, evitînd să mi se adreseze direct – noi v-am interogat în problema asta – de ce nu ne-ați spus adineauri că Hannes Pohl a fost amenințat?

Ceilalți doi, unul în uniformă; altul în civil, își întrerupseră treaba și-și îndreptară privirile spre mine. Trei perechi de ochi de polițiști înseamnă forță, nu glumă, cînd nu ești obișnuit cu două pahare de rachiu în stomac și cînd tocmai ai pierdut un prieten. Eram cam lent, mașina mea de gîndit trebuia să străbată întîi prin cîteva straturi de ceață.

— Sînteți beat? întrebă Wust.

— Nu atît de mult ca, mintal, să nu vă mai pot urmări exact, domnule comisar. Nu știu de nicio amenințare! Cine l-a amenințat?

Grăsanul de Wust mormăi nemulțumit. Își trase un scaun, se așeză lîngă ușă, în fața sărmanei doamne Bornschein și își aprinse o țigară. Că nu mi-a oferit și mie una, dovedește cît de just îl apreciasem: un funcționar mărunț, conștiincios, devotat – dar care în fața unei crime e la fel de neajutorat ca un pește pe uscat.

Totdeauna audierile îmi irosiseră o grămadă de țigări – atunci, în război. Pe fumători îi iriți când îi strîngi cu ușa și fumezi în fața lor, e adevărat; dar ca să faci mărturisiri cineva la mînie, încă n-am auzit. Mă rog, fiecare cu metoda lui. Eu n-am nimic de mărturisit. N-are decît să fumeze Wust liniștit. Ceilalți doi, care fuseseră de față și înainte, la audierile de la circumscripția de poliție, se apucară din nou de treabă. Răsfoiră cărțile lui Hannes Pohl, scuturînd-o pe fiecare în parte, cercetară cele două duzini de fotografii de fete prinse cu pioane pe partea dinăuntru a ușii dulapului din perete, scotociră în pantalonii, hainele și paltoanele din dulap, bucată cu bucată, întoarseră buzunarele pe dos, pipăiră cusăturile și căutară între căptușeală și față. Erau extraordinar de meticuloși aștia doi – lucrau fără întrerupere și fără a scoate o vorbă, și atît de sistematic, încît cu siguranță nu le-ar fi scăpat, dacă Hannes ar fi ascuns undeva pehblendă de uraniu, proiecte de bombe cu hidrogen ori vreun cuirasat.

Mă uitam interesat la ei. O droaie de amintiri mă năpădiră. Și eu trebuiseam – atunci – să fac o serie de percheziții la domiciliu. E o treabă plicticoasă și de cele mai multe ori legată de fel de fel de necazuri. Când treci cu vederea ceva, ceea ce se poate întîmpla ușor, te alegi cu o muștrare, iar cînd găsești prea mult, se prea poate să pățești la fel.

Odată, la un istoric literar, scotoceam patru inși după niște adrese pe care le voia tare mult Siguranța. Omul fugise la începutul războiului în străinătate și, întîi de la Paris, apoi de la Londra, ceruse prin radio tuturor amicilor „să activeze mai departe”. Așadar trebuia să existe undeva niște adrese. Patru zile în șir, de dimineața și pînă seara, am răsfoit cărțile – unsprezece mii avea – fără să găsim ceva. Mă bucuram, fiindcă omul îmi era simpatic, iar scotoceala mi se părea nespus de plicticoasă. Sînt foarte fericit că mi-am schimbat meseria.

— Îmi pare rău, domnule comisar, nu avea dușmani după câte știu eu, nici în corpul tehnic și nici, mai ales, printre actori, spusei, conform adevărului.

— Da' strângerea nodului cravatei nu prea pare să fi fost o faptă amicală.

— Sînteți sigur că asta a făcut-o unul dintre noi? întrebai.

— Sigur, nu – firește că nu. Pînă acum n-am niciun punct de reper afară de un bilet boțit pe care l-am găsit în buzunarul pantalonilor lui.

Își scoase ceremonios portofelul.

Cu această ocazie am putut să văd diagonală tocului de revolver. Mereu mă întreb cine a născocit acest mod de a purta pistolul. Din fericire, eu nu mai trebuie să car așa ceva cu mine, dar mă îndoiesc că mi-aș lega un astfel de ham peste cămașă.

Wust îmi dădu fițuica, privindu-mă în același timp atent – să vadă dacă nu reacționez cumva ciudat.

Chiar cînd ești destul de sigur pe tine, o asemenea privire scrutătoare te descumpănește. „Comportă-te cît se poate de firesc!” mi-am spus în sinea mea – și drept efect, am fost mai crispat și mai nervos ca niciodată. Literele îmi jucau în fața ochilor, hîrtia – gălbuie cu linii cenușii – îmi filfia în mîină ca o cămașă pe frînghia de rufe. Se-nțelege, cu o oră de somn după optsprezece ore de veghe, plus rachiul, și cu această suspiciune din toate părțile, nu e de mirare că biletul filfia.

Mă concentrai. „PENTRU ULTIMA OARĂ, POHL! ÎNFRÎNEAZĂ-ȚI CURIOSITATEA!” sta scris pe el cu litere de tipar. Litere albastre scrise cu peniță lată de stilou.

— Ce l-ar fi putut face curios pe Pohl, domnule Ziball? întrebă funcționarul privind în jur după o scrumieră. Dumneavoastră îl cunoașteți bine pe Pohl. Ia gîndiți-vă! Povestiți-mi ce știți despre el, da?

Doamna Bornschein se ridicase și adusese o scrumieră.

Unul dintre acele oribile suveniruri din care cu siguranță că avea vreo cinci duzini. „Salutări de pe Rinul german”, era scris pe ea și mai avea pictate și niște stînci – Loreley, Königsstuhl – sau mai știu eu ce.

— V-am povestit mai bine de o jumătate de oră, înainte, în biroul dumneavoastră, despre Hannes Pohl, domnule comisar... Credeți că mi-am mai adus amante ceva de atunci încoace?

— Duceți-vă și culcați-vă, mîrîi el întorcîndu-se îndată spre doamna Bornschein, care-l privea la fel cum privesc cobaii șerpilor cărora le sînt aruncați drept hrană.

N-aveam poftă să asist la o asemenea scenă și, pe deasupra, nici nu era nimic de făcut – pînă la urmă s-ar fi putut considera ca influențare a martorilor.

N-am putut să mă stăpînesc însă și i-am spus doamnei Bornschein:

— Nu vă lăsați...

— Afară! urlă Wust.

În primul moment am avut chef să ripostez supărat – la anumite tonuri fac alergie, la fel cum fac unii la părul de pisică ori la plantele ornamentale.

Dar asta mi-ar fi atras alte necazuri, porția din ultimele patru ore îmi era de-ajuns. Așa că m-am vîrît în așternut, care la picioare mai păstrase, din fericire, o fărîmă de căldură, și m-am cufundat în somn ca un pietroi în apă.

PENTRU A DOUA ZI LA UNSPREZECE FUSESERĂ STABILITE repetiții cu Minna von Bamhelm. Waltraud Bury urma să joace rolul Minnei, Hannes, pe al lui Tellheim, Gisela Eggers, pe al Franziskăi. Bineînțeles că n-a ieșit nimic, fiindcă nimănui nu-i era gîndul la repetiție, și cu atît mai puțin la repetiția unei comedii.

În schimb, noi cei opt, care fusesem ieri seară la Ekkelsum, am fost chemați în camera consilierului artistic – ba nu, numai șapte, fiindcă pentru al optulea; Hannes, nu se mai punea problema audierii.

Eram foarte mulțumit că-mi terminasem schițele și planurile pentru decor, astfel că cel puțin tîmplarii puteau începe lucrul.

Către ora două a venit directorul. Era teribil de agitat, deoarece, chemat la telefon dis-de-diminează la hotel, în B., își contramandase întîlnirile și în cinci ore parcursese cei cinci sute de kilometri pînă aici. Remarcabilă performanță! Nu l-aș fi crezut deloc în stare.

Sedeam înghesuiți toți șapte în camera de lucru a consilierului artistic, supravegheați de doi polițiști, fumam și mai tot timpul tăceam. Ni se interzisese cu strictețe să luăm contact cu cineva. Directorul care, cum sosise, și începuse să ne asalteze cu cele mai trăsnete întrebări, fu invitat, politicos, dar hotărît, să părăsească încăperea.

La două și jumătate, chelnerița de la birtul „Casa germană” ne-a adus o tavă cu mîncare – gulaș, cartofi, conopidă.

— Ați aflat cine e? mă întrebă ea în șoaptă.

Am scuturat din cap și un polițist a și intervenit. Biata fată era tare intimidată cînd, în cele din urmă, părăsea cu vesela cercul nostru tăcut și copleșit de griji. Afară de Ferdinand Hoch și Ludwig Hallbaum nimeni nu luase mai mult de cîteva îmbucături.

Polițiștii au fost înlocuiți cu alții. Hora continua. Am fost chemați separat și audiați în biroul de alături. Unii stăteau mai mult, alții mai puțin, Gisela a ieșit abia după trei sferturi de oră, Ludwig după zece minute – dar în schimb a fost rechemat mai tîrziu.

Și eu am fost audiat de două ori, al treilea la rînd, timp de

douăzeci de minute. Și apoi, tocmai la urmă, când se și făcuse patru și jumătate și nu știam ce o să se întâmple cu reprezentația de seară. Către cinci trebuia s-o luăm din loc, dacă voiam ca la opt să ridicăm în Sūdhausen cortina pentru piesa Joc la castel. Cum Hannes avea doar un rol mic, putea să intre altcineva în locul lui – eventual eu. Fusesem nevoit de mai multe ori să fac așa ceva – și acceptam cu plăcere.

Cînd m-au chemat înăuntru pentru a doua oară, procurorul, care conducea personal cercetările, arăta atît de jalnic, că eu, dacă aș fi fost medic, judecînd după înfățișare, i-aș fi prescris trei luni de sanatoriu. Era un bărbat subțirel, cu riduri adînci pe față, cu ochi reci, dar simpatici și cu o voce extrem de slabă – atît de slabă încît trebuia să te concentrezi teribil dacă voiai să înțelegi ce spune. Țsta era trucul lui; bună metodă cred.

După ce am luat loc și mi-am aprins țigara pe care mi-o oferise – a douăzeci și cincea în ziua aceea, care încă nu se sfîrșise – mi-a zis:

— Răsfoind procesul-verbal și actele, m-a uimit ceva, domnule Ziball... de ce nu ne ajutați?

— Cum așa? spusei eu privindu-l.

— Doar ați fost înainte de război patru ani și jumătate funcționar în poliția judiciară, erați deci hîrșit în branșa noastră încă de pe vremea cînd eu mă aflu pe băncile școlii – tocmai de aceea ar trebui să înțelegeți că orice declarație completă este valoroasă, nu-i așa?

Eram destul de perplex, comisarul Wust, care ședea la masă, în stînga, lîngă stenograf, de asemenea, se vedea clar.

— Asta n-am știut-o, murmură el.

— Hannes Pohl era prietenul dumneavoastră, dacă sînt bine informat, continuă procurorul; deci dumneavoastră ar trebui să ne puteți spune despre el mai multe lucruri decît toți ceilalți.

— De ce nu mai e în poliția judiciară? întrebă Wust.

— Asta este o altă chestiune – și apoi sînt motive pe care le pot înțelege, replică procurorul, iar eu îmi dădui seama că și el dorea în acele clipe să aibă altă meserie. Totuși cît de cît ați putea să ne ajutați, gîndesc eu.

Din punctul lui de vedere, avea perfectă dreptate. Nimeni nu-l cunoscuse pe Hannes atît de bine ca mine. Și nimeni nu ținuse la el atît de mult ca mine – abstracție făcînd de fete și femei, care, toate, se îndrăgosteau lulea de el.

Nu pricepeam însă la ce ar folosi pentru clarificarea crimei o descriere a caracterului său – destul de labil de altfel.

Îl cunoscusem pe Hannes și-mi fusese drag, da – dar tocmai asta mă obliga, gîndeam eu, să trec sub tăcere lucruri care poate ar fi compromis amintirea lui.

Afară de asta, știam despre el multe lucruri pe care – deseori cherkhelit ori în stări depressive – mi le destăinuise aproape ca taine de spovedanie. În acel moment încă nu bănuiam că multe lucruri nu le știam...

Așadar nu ajunseseră la niciun rezultat în cele șase ore de cînd stăteam aici!

— Ei? făcu el.

— Am spus totul.

— Încurcată treabă – nu văd nicăieri un motiv, spuse procurorul atît de încet, încît nu cutezai să sting țigara, ca să nu cumva să-mi scape vreun cuvînt. Un actor tînăr și talentat a fost sugrumat – și oriîncotro privești, n-are niciun dușman. Afară de misteriosul care i-a trimis biletul... Avea stofă să facă mare carieră, atît cît pot judeca eu după ce l-am văzut în trei, patru roluri. N-am dreptate?

Am aprobat din cap. Hannes era un tip talentat, muncea cu îndîrjire și pe deasupra avea acea iradiație care totdeauna trece rampa – absolut spontan, fie că juca într-o farsă stupidă, fie într-o piesă cu conținut adînc, serios. Era, de exemplu, un

Garcin grozav în Cu ușile închise – atât de convingător, de framîntat și atât de fascinant. Rolul acesta i se potrivea ca o mănăușă propriului său caracter. N-am găsi ușor înlocuitor pe măsura lui.

— Îmi pare foarte rău, dar pentru mine problema este la fel de obscură ca și pentru dumneavoastră, am spus.

— Dacă vă amintiți ceva – o observație a lui Pohl, o aluzie, o comportare deosebită din ultimul timp, ceva ce ar putea să ne ajute să ducem lucrurile mai departe, telefonați-mi, vă rog, indiferent la ce oră.

AM PLECAT ÎNDATĂ DUPĂ ORA CINCI, CU AUTOBUZUL CEL mare. Microbuzul încă îl ținea sechestrat poliția judiciară pentru eventuale urme.

A trebuit într-adevăr să preiau micul rol al lui Hannes și în timpul călătoriei spre Südhausen am încercat să învăț cele câteva fraze pe care le aveam de spus.

N-a fost chiar atât de ușor. Căci moartea lui Hannes Pohl surescitase spiritele iubiților lui colegi și acum debitau toți deodată cele mai năstrușnice presupuneri, cu privire la asasin și la mobilul crimei. Și să-ți înveți rolul în asemenea atmosferă! Cînd Waltraud Bury a început să-și descarce nervii prin glume cu două înțeleșuri, am renunțat. Îndreptîndu-mi ochii către ea, am prins o privire care se potrivea cu ce spunea ca nuca în perete. În ochii ei negri, cu lungi gene false, descoperisem, fără doar și poate, teama. Vezi bine că se temea. Niciunul dintre noi nu prea era în apele lui.

În fine, decanul nostru de vîrstă schimbă subiectul. Dintre noi toți el părea cel mai nesimțitor. Ori, mai bine zis, el era cel ce reușea cel mai bine să-și impună o disciplină. Sau poate era cel mai bun comediant din acest cerc. Decanul de vîrstă era un bărbat de peste șaptezeci de ani. Cu părul alb și

ondulat, cu fasoanele lui grandilocvente, îl miroseai de la o poștă că e actor. Era spaima tuturor regizorilor moderni care plecau în turneu cu noi. Căci cu gesturile lui largi și r-ul său graseiat, însușit la vechea școală teatrală din Meiningen, făcea din orice piesă modernă – mai ales din cele tragice – un succes de ilaritate.

Decanul de vîrstă începu să vorbească despre o oarecare piesă de televiziune și cu verdictul său, dezlănțui o discuție aprinsă. Nimeni nu mai pomenea de Hannes Pohl și de sfîrșitul lui violent.

Autobuzul traversa o regiune de șes, cu sate în care viața mergea înainte, cu pășuni, pajiști, ogoare și păduri – vaci se holbau după noi, un cerb sta nemișcat la marginea pădurii. Din coșurile caselor scunde ale țăranilor, fumul se înălța drept ca lumînarea către cer. Semn că avea să fie timp frumos.

Eu aveam o grămadă de treburi în Südhausen. În timp ce la clubul hotelului, în sala căruia urma să dăm reprezentația, actorii se aranjau pentru seară, mîncau, beau, citeau ori jucau cărți, eu ajutam la montarea decorului. N-am izbutit imediat. Niciodată nu izbutești imediat.

Uneori scena este lată de zece metri și adîncă de patru, alteori de nouă metri pe șase, ori doar de șase pe trei și jumătate. Avem decoruri-armonică pe care le poți întinde ori strînge, fără ca repartizarea de bază să se schimbe esențial. Căci ușa aceasta este folosită totdeauna pentru cutare act, fereastra aceea pentru cutare piesă – astfel încît nu merge să eliminăm un perete-ușă, fiindcă atunci actorii, care au studiat nu numai cuvinte, ci și intrări, pași, mișcări, ar juca anapoda. Chiar și fără aceste dificultăți de ordin tehnic, se încurcă uneori, dar noi nu ne speriem nici de teatrul pretențios, deși sîntem doar un mic ansamblu. Asta înseamnă că fiecare trebuie deseori să joace două sau chiar trei roluri. Astfel, spre exemplu, s-a întîmplat ca Stoltze, care este totodată regizor și

actor, să uite din grabă să-și schimbe hainele și la o reprezentație cu Hamlet să facă pe regele în veșmintele groparului, ceea ce a iscat unele confuzii.

Aici, în Südhausen, este cea mai lată scenă – dar de la peretele din fund și pînă la rampă măsoară doar patru metri. De aceea de fiecare dată recurgem la cele mai teribile improvizații pînă reușim să facem decorul să stea în picioare. Cabinele, două încăperi lungi și înguste, de ambele părți ale scenei, sînt despărțite de ea doar printr-un perete de placaj. De aceea, în timp ce se joacă, nu poți vorbi decît în șoaptă.

Se povestește că înainte de angajarea mea, în cabina bărbaților unul spunea o anecdotă și cei de față au izbucnit în rîs chiar în momentul cînd se juca marea scenă a morții prințului von Homburg – ceea ce se pare că n-a prea plăcut publicului profund emoționat.

Mă străduiam deci cu „corpul tehnic” (așa se numesc la noi mașiniștii și electricienii) să montăm decorul pentru Joc la castel – și pînă la urmă am reușit, dar în ultimul minut. A fost atîta agitație, că pînă și eu am uitat de moartea lui Hannes.

Intrînd însă în cabină ca să-mi arunc costumul pe mine și să mă grimez puțin, m-a izbit deodată amintirea întregii povești, ca o pală de crivăț înghețat: iată – costumul cu carouri mari, pe care abia acum trei zile îl îmbrăcase Hannes; iată – pe masa de machiaj programul pe care sta scris încă numele lui.

Așadar pentru următoarele două ore eu eram mortul. Era atît de sinistru, încît chiar colegii, care rîdeau în timp ce mă machiam, au tăcut încurcați cînd mi-am schimbat costumul. Doamna Fischiein, cabiniera, mi-a mai strîmtat o idee vesta; am observat că-i tremurau mîinile. Afară, începu să zbrînîie soneria. Se putea auzi în depărtare zumzetul vocilor publicului. Hotărîsem ca înlocuirea în micul rol să nu fie

anunțată în mod special. Deci, pentru multă lume din Südhausen eu am trecut drept Hannes Pohl, căci ziarele nu publicaseră încă nimic în ziua aceea.

Încercînd să scap de neliniștea care mă frămînta, am memorat repede încă o dată frazele pe care le aveam de spus și m-am lăsat scuiat peste umăr de Ferdinand Hoch: Ptiu, ptiu, ptiu! Stăteam în culise și-mi așteptam replica.

Gisela Eggers, care venea de pe scenă, trebuia să treacă prin fața mea. Încă orbită de lumina reflectoarelor, m-a văzut abia cînd se afla la trei pași de mine.

— Pentru numele lui Dumnezeu! șopti ea și închizînd ochii, își pierdu echilibrul... abia izbutii s-o mai prind.

Atunci, apăru regizorul de culise Bärner. Văzîndu-mă cu Gisela în brațe, vru să facă o remarcă parșivă – am băgat de seamă după expresia feței lui – dar înțelese imediat că era pe jumătate leșinată.

— E rîndul tău! șuiera el, luîndu-mi-o pe Gisela.

Am intrat în scenă și mi-am debitat de bine, de rău rolul. Ferdinand Hoch îmi venea în ajutor cînd eram amenințat să mă poticnesc..

În rîndul doi l-am văzut pe comisarul Wust. Nu a fost deloc o surpriză. E limpede că ne filau. Odată ieșit din scenă, am vîrît mîna mecanic în buzunarul hainei după o țigară – firește însă că n-am găsit. Am dat însă cu vîrful degetelor de o bucată de hîrtie. Am scos-o afară. Era galbenă cu linii cenușii.

BAGĂ DE SEAMĂ, POHL! ÎNCETEAZĂ CU
ISCODIRILE! ALTFEL DAI DE DRACU!

PE VERSO ERA MÎZGĂIIT CU CREIONUL UN NUMĂR: 13.05.27 – evident un număr de telefon. Pesemne era un telefon din Olders, fiindcă la noi nu există șase numere.

Eram singur în cabina bărbaților cînd am găsit biletul și l-am citit. Nu sînt un erou – țigara pe care mi-am aprins-o îmi tremura în mîna ca o codiță de miel.

RAREORI AM SIMȚIT ATÎT DE BINE CUM MI SE IA O PIATRĂ DE pe inimă ca atunci cînd, după spectacol, am putut să dezbrac costumul lui Pohl și să-mi pun iarăși lucrurile mele.

— Îmi pare rău că te-am speriat adineauri! i-am spus Giselei, care se și afla în camera clubului cînd am coborît ca, în fine, să mănînc ceva; nu trebuia să asist la demontarea și încărcarea decorurilor.

— Lasă, Jost; pur și simplu nu mă așteptasem deloc la asta, zise ea.

Mă așezai la aceeași masă și comandai un mușchi tartar cu ceapă multă, și o halbă de bere.

— Tu ce vrei? o întrebai pe Gisela.

— Un rachiu tare! răspunse, și îi comandai unul.

Era, Dumnezeu știe, o poveste aiurită, iar eu clocoteam de furie fiindcă mă simțeam la fel de neajutorat și de lipsit de perspectivă ca și poliția. Aveau dreptate să aștepte de la mine mai mult decît o scurtă descriere a lui Hannes. Dar realmente nu știam nimic ce ar fi putut duce la concluzii asupra asasinatului. Iar asta mă înfuria.

Luni de-a rîndul locuisem perete-n perete cu băiețandrul acela drăguț, golisem cu el multe sticle, ne simpatizam într-atît încît ne mărturiseam și plasele pe care le luam din cînd în cînd cu femeile – eu mai des ca Hannes, poate fiindcă el era mai tînăr cu zece ani și arăta ca o combinație între răposații Ben Hur și James Dean.

Nu observasem însă să fi exercitat cineva vreo presiune asupra lui în ultimul timp. Ei da, era ceva mai liniștit ca de obicei – dar și avea multe pe cap: luni, Sartre, marți, hărmălaia vechiturilor de Arnold și Bach, miercuri, Max Piccolomini, joi, iar Sartre – și în plus învăța rolul lui Tellheim și se mai ducea și la Olders, unde, fiind remarcat de radiodifuziune, era folosit în piese radiofonice sau la comentarii... hopa! Cît pe aci să-mi răstorn berea.

Aici trebuie să fie soluția enigmei. Bine, oi vedea eu!

Sosi mușchiul – arăta grozav. Întinsei chelnerului paharul de bere ca să-l umple. Gisela ridică arătătorul și mijlociul mîinii stîngi și ciocăni cu dreapta în paharul ei de rachiu. Chelnerul dădu din cap și imediat aduse încă două rachiuuri și o nouă halbă de bere pentru mine.

Mi-am terciuit bine mușchiul, am amestecat în mormanul de carne arămie gălbenuș de ouă, ceapă, piper, sare și un strop de sos Ketchup și am început să înfulec voinicește, fiindcă îmi lăsa gura apă.

Gisela, care își aprinsese o nouă țigară de la chiștocul celei dinainte, împinse către mine paharul îngust și înalt de rachiu, aburit pe dinafară:

— Noroc!

— Noroc! zisei eu, dînd pe gît minunata licoare rece ca gheața, dar care imediat ce o înghiți îți încălzește gîtlejul și stomacul. Băui un pic de bere după ea și începui să întind unt pe pînea intermediară și să pun carne deasupra.

Nu știu de ce n-am fost surprins cînd a început Gisela să vorbească.

E foarte atrăgătoare, nu frumoasă, mai degrabă aparte, ca o fică a străbunei Nefertiti, în plus însă cu un strop de exotism mongolic, și totul înnebunitor încadrat în inele de păr blond, încît cu cît te uiți mai mult la ea, cu atît îți apare mai deosebită, ca într-o poveste de Crăciun, ori ca o regină a

zînelor sau ca un „înger păzitor”. Pînă și felul ei aiurit de a se îmbrăca – totdeauna poartă pulovere cenușii ori negre, care pentru Max Schmeling ar fi prea mari, și jeans cenușii inelați ca spirele de tirbușon pînă la pantofii cu tocuri joase – pînă și acest mod de a se îmbrăca nu poate diminua efectul capului și al ochilor ei de diavoliță focoasă. Are o privire care-i face pe bărbați să uite să-i mai admire și picioarele. Ar merita însă – eu știu din aparițiile ei pe scenă – căci sub deghizarea de ștrengar, totul e cum nu se poate mai potrivit.

Îmi place foarte mult Gisela și deseori m-am gîndit la ea și nu totdeauna prea platonice. Dar astea sînt doar niște idei... Parcă este închistată într-o siguranță de sine rece și distantă – mi-aș putea imagina ce-i drept cum ar fi îndrăgostită, dar puncte de reper pentru asemenea imagini nu există. Waltraud Bury zicea că e ca și cum bunul Dumnezeu i-ar fi dat toate ingredientele pentru o bună prăjitură, dar că a uitat rețeta și cuptorul.

Acum, stînd amîndoi la un colț de masă rece, în clubul hotelului din Südhausen, obosiți, extenuați după spaima de ieri și după așteptările, interogatoriile de azi, surmenați după spectacolul abia terminat – tare aș fi luat-o în brațe și i-aș fi spus ceva consolator, dar mi-ar fi plăcut să aud și de la ea ceva mîngîietor.

Ședea lîngă mine, fuma și se uita în farfuria mea unsă cu sîngele mușchiului tartar. Îi dusei cu furculița o îmbucătură la gură. Ea închise ochii apărîndu-se, apoi începu totuși să mestece, aruncîndu-mi o privire piezișă, care putea să însemne... „dragul meu frate”.

La drept vorbind, n-aveam de loc poftă de „frate” – dar mai bine așa decît nimic.

Și deodată începu să vorbească, încet, cu pauze mari și fără să aștepte răspuns.

— N-am spus-o, dar din cauza mea a venit Hannes Pohl

aici. Ai știut? Acum doi ani am jucat amîndoi la varieteu
 „Paznicii farului” și iarna trecută a cerut să vină aici. Sigur, ar
 fi putut obține ceva mai bun. Și a fost teribil de dezamăgit că
 n-am vrut să am nimic a face cu el cînd a început să joace aici.
 Îl găseam foarte drăguț – dar nu în felul acesta. Tu însuți știi
 bine cum era. Desigur, poți să înțelegi că era prea... prea
 moale, prea șovăielnic, ori că era prea puțin echilibrat ca să-i
 dea ghes cuiva ca mine să se oprească la el. Nu mi-a făcut
 scene și nici reproșuri – dar între noi totul se sfîrșise înainte
 de a începe. Acum mă bate gîndul că din cauza mea – fiindcă,
 dacă n-ar fi venit aici, ar trăi, sigur ar trăi încă. Ție ți-a spus
 ceva, Jost? Doar ați fost mereu, împreună. M-a urît? Am un
 sentiment îngrozitor de vinovăție...

Tăcu și-și sprijini capul în mîini – mîini bronzate, suple,
 fără lac de unghii, ca mîinile unui băiat.

Eram atît de uluit, că nu știam ce să spun. Întotdeauna
 îmi închipuisem că-l cunosc bine pe Hannes Pohl – dar
 despre simpatia lui pentru Gisela Eggers n-avusesem nici
 măcar o umbră de bănuială.

Acum, ce-i drept, îmi veni în minte că între noi nu fusese
 vorba niciodată despre ea, desigur bîrfisem întregul ansamblu
 la ședințele noastre în jurul sticlelor – dar niciodată nu
 vorbisem despre Gisela. Ba da – o dată: jucasam o dată, destul
 de cherchelit, cu Hannes „Ce te-ai face pe o insulă pustie?”
 Era vorba ca în decurs de cinci minute să numești cele cinci
 cărți, cele cinci discuri și cei doi oameni pe care ai dori să-i
 alegi și să-i iei cu tine, dacă ar trebui să pleci pentru cinci ani
 pe o insulă pustie. Deodată mi-a apărut scena clar în fața
 ochilor. În privința cărților și a discurilor căzusem repede de
 acord. Cînd însă a fost vorba de oameni, eu am zis că aș lua o
 femeie la peste patruzeci de ani, robustă, care să știe să
 gătească bine și care să aibă perfecte cunoștințe sanitare,
 inclusiv medicina dentară – și în plus – poate – pe Gisela

Eggers. Hannes Pohl nu a râs, ci a pus jos paharul pe care tocmai îl ridica și m-a privit lung, câteva secunde.

„Pe Gisela —? Și tu? Ia te uită la el —!” a zis.

„Cum adică, și eu?”

„Da, da, mulți își pierd capul... nu e de mirare — o Melusină ca ea!” a spus el pe gânduri.

Asta fusese totul și acum îmi vine întâmplarea în minte. Melusină... Trebuise să caut în dicționare să văd ce anume înseamnă Melusină, dar în micul meu lexicon n-am găsit mai mult decît că e un fel de zîină a mării. Mai departe nici nu căutasem și uitasem de acest lucru.

Acum însă înțeleg ce voia să spună Hannes cu „și tu?” și-i văd aievea chipul: foarte serios, cu ochii puțin nesiguri din cauza coniacului și cu sprîncenele încruntate.

— Dar tu nu spui nimic! zise Gisela tot cu capul sprijinit în mâini, fără să-și ridice privirea.

Îmi luai inima în dinți.

— E o prostie să-ți faci reproșuri! bîguiei eu.

Veni chelnerul și-mi îndepărtă farfuria, iar eu, ridicînd degetele, comandai încă două țării, pe care ni le aduse cu promptitudine. Apoi aprinsei două tigări, împinsei paharul de rachiu al Giselei între brațele-i sprijinite pe masă și pusei țigara aprinsă de-a curmezișul peste el. Ea își dădu la o parte cortina de păr de pe frunte, spuse „mulțumesc, Jost” și luă țigara.

Băurăm și atunci văzui pe gîtul ei linia estompată a unei artere, de un albastru delicat, care mă impresionează în mod straniu. „Nu-ți pierde capul, măgar bătrîn! acum ai de făcut ceva pentru care e nevoie de minte clară...”, mă certai în sinea mea.

. . .

DOAMNA BORNSCHEIN PUSESE PE DINĂUNTRU LANȚUL LA ușa și înainte de a-mi deschide, se uită prin vizetă.

— Scuzați, domnule Ziball, cred că înțelegeți că mor de frică! M-am și gândit să plec în Harz, la sora mea, știți văduva inspectorului de poștă, care locuiește acolo cu fiica ei. Așa, singură toată ziua, fără țiipenie de om în casă afară de bătrînul domn Fehsefeld de la parter, care e surd și pe jumătate paralizat... Ăsta nu-mi poate veni în ajutor, dacă pătrunde cineva aici – ah, domnule Ziball, cum a putut să se întîmple așa ceva? Și bietul, bietul domn Pohl, un tînăr atît de drăguț – cum l-ați găsit?

Ajunsa aici, trebui să tragă aer în piept, așa că puteam să spun și eu ceva. Îmi era tare milă de doamna Bornschein și aveam și un oarecare sentiment de vinovăție față de ea. De aceea nu am putut să-i refuz invitația de a lua la ea un ceai și o bucată de pîine cu unt.

Sosisem imediat după unsprezece și jumătate. La două tot mai ședeam în cercul de lumină al abajurului din plafon brodat cu fluturi, povestindu-i despre audierile din ziua aceea, și căutînd să ghicim împreună cine oare – și de ce oare – și cum să fi putut oare să-l urască pe Hannes și să-l sugrume.

La încercările mele de a schimba subiectul, doamna Bornschein nu s-a prins. Era încăpățînată ca o muscă ce ți se așază mereu pe față cînd vrei să adormi. Așa încît încet, încet, ajunsesem într-o stare de ușoară prostrație.

Începusem să văd fantome. Cîinii de porțelan căpătau deodată chipul comisarului Wust, al procurorului și mereu, mereu al lui Hannes Pohl. Dădeau din cap și clipeau din ochi cînd îi priveam. Și nu puteam face absolut nimic altceva decît să mă uit la ei, fiindcă în fiecare colt al camerei, pe fiecare consolă, pe fiecare măsuță, în fiecare vitrină erau cel puțin două sau trei dintre animalele astea neroade.

Conversația se învîrtea mereu în cerc, ca un șoarece care a

căzut într-o găleată. Eram atît de obosit, că ar fi fost prea obositor să-mi ascund oboseala. În fine, cînd mi-a căzut capul pentru a doua oară în piept, a observat și buna doamnă Bornschein și mi-a permis să ies din cercul grijii ei materne și al fricii ei femeiești.

Am pornit dibuind pe coridor spre odaia mea și n-am mai avut răgaz nici măcar să-mi pun pantalonii pe suport – mi-am lepădat lucrurile pe un scaun și m-am prăvălit în pat. E de mirare că am mai fost în stare să închid ochii.

ÎMPĂRȚEAM TEATRUL ORĂȘENESC ÎMPREUNĂ CU ALTE DOUĂ companii. Una era așa-numita „Companie locală”, o trupă de șase actori și actrițe care, împreună cu amatorii, jucau piese în dialectul de nord, mai mult comedii și farse – deseori foarte drăguțe și realmente comice, pe cît înțelegeam eu ce se vorbea. Cealaltă era o „Direcție pentru concerte”, care organiza grupe de varieteu, concerte ale unor orchestre mici, seri de muzică de cameră, conferințe (spre exemplu, „Despre influențele budismului asupra literaturii occidentale”, sau alte asemenea nerozii) și seri de recitări.

Fiecare dintre cele trei formații – noi, „Compania landului”, „Compania locală” și „Direcția pentru concerte” – avea în folosință temporară aproximativ o treime din încăperile clădirii Teatrului orășenesc. Noi jucam de cele mai multe ori duminica și marțea, din cînd în cînd și luna, pe frumoasa scenă mare, „Compania locală” monopolizase vinerea, iar joile care i se cuveneau le folosea adesea numai pentru repetiții pe scenă. „Direcția pentru concerte” organiza regulat miercurea una dintre „micile seri” – ceva de soiul conferinței pomenite mai sus (și atunci se aflau cel mult treizeci, patruzeci de persoane în fața podiumului) – iar sîmbăta o dregea cu „marile seri”, cînd – dacă venea, spre

exemplu, un nea cutare de la televiziune și debita atît de îndrăgitul comic vulgar – sala era totdeauna plină pînă la refuz.

Cîteodă se iscau mici frecuşuri între cei trei beneficiari ai Teatrului orăşenesc – de cele mai multe ori din cauza termenelor ori din cauza banilor pentru electricitate, curăţenie, ori mai ştiu eu ce.

În general însă această coexistenţă mergea fără fricţiuni şi fără dificultăţi. Noi cei de la ansamblul Companiei landului (adică mai ales actorii) încercam să ne punem bine cu domnul Zander, şeful şi patronul „Direcţiei pentru concerte”, fiindcă ne oferea cutare sau cutare posibilitate să cîştigăm ceva mărci suplimentare. El organiza lecturi în şcolile districtului, el mijlocea la toate organizaţiile posibile seri „Wilhelm Busch” ori „Rainer Maria Rilke”, el avea relaţii la Clubul popicarilor, la Uniunea micilor grădinari, la marile întreprinderi şi la toate partidele de stînga şi de dreapta – la ale căror festivităţi era obiceiul să se organizeze „seri de varietăţi” ori alte întruniri cu comperi, comici, cupletişti ori interpreţi de poezie. Ca toată lumea mă feream şi eu să am neplăceri cu Zander.

Ce-i drept, pentru mine nu se prea punea problema unui cîştig suplimentar recitind versuri de Rilke la asociaţiile de femei, iar ca povestitor de anecdote la petrecerile între bărbaţi, de asemenea nu eram foarte apt – uneori însă erau de pictat reclame, alteori de făcut piese de decoruri mobile pentru vreun show, alteori de decorat o sală pentru Crăciun ori pentru carnaval, iar Zander era peste tot amestecat şi peste tot încheierea contractelor depindea de bunul lui plac.

Sîmbăta aceasta, ca deseori sîmbăta, nu jucam. La Teatrul orăşenesc avea loc o demonstraţie de magie – urma să se producă un oarecare Melachoni sau Vollasini – cunoscut din filme şi de la televiziune. Trupa lui era formată exclusiv din somităţi despre care eu încă nu auzisem vreodată ceva – dar

totdeauna se întâmplă așa. Pe afișe, „Eva Evastro” de la Tivoli din Copenhaga, „Paola Veronese” de la Comedia grande din Florența, „Willergiris” din Londra... și așa mai departe, dar eu îi vedeam pe bieții cabotini coborînd nedormiți și subalimentați din rabla lor de autobuz și căutînd în oraș un restaurant ieftin, unde să poată sta la căldură fără să consume cine știe ce pînă la reprezentație, în timp ce prestidigitatorul, cumulînd totodată și funcția de director, își parca în scuarul din fața celui mai renumit hotel Opelul cu felurite etichete lipite peste tot, arătînd astfel cît de mult a călătorit posesorul lui, și acolo, la un coniac și o cafea, urma ciorovăiala cu domnul Zander cu privire la lichidarea socotelilor, biletele rămase nevîndute, reclama proastă, chiria ridicată a sălii și cheltuielile pentru încălzire și personalul sălii.

Așadar eram liberi, căci sîmbăta doar rareori puteam să jucăm în exterior, fiindcă în orașelele și satele din zona unde ne desfășuram activitatea, sălile și scenele erau închiriate pentru dans, baluri ale pompierilor, baluri mascate ale asociațiilor corale și alte distracții populare. Aceste sîmbete libere erau pentru mulți dintre noi – de la decanul de vîrstă pînă la stagiară – ocazii binevenite de a părăsi orașul – un oraș de cincizeci de mii de locuitori, destul de trist – pentru, a mai acumula în orașul cel mare, situat la o distanță de două ore, o fărîmă de „cultură”, pentru a vizita un prieten – ori o prietenă.

În orice caz trebuia să evadăm, să evadăm din străzile orașelului nostru, unde fiecare al treilea băiat de prăvălie sau fiecare a doua vînzătoare se roșea de emoție cînd unul dintre noi cumpăra un sfert de lebăr. Cel căruia Zander nu-i dădea ceva de lucru ori pleca, ori se ascundea la el acasă, dormind, citind și alinîndu-și – cu ajutorul minunatului rachiu dublu distilat, produs al acestui land, care îți creează o splendidă

stare de euforie, fără să iște dureri de cap – mînia surdă împotriva sorții ce-l obliga să joace în teatrul acesta.

Și Hannes își petrecea simbetele aproape totdeauna acasă, adică în odaia lui, la doamna Bornschein, și lucra, își lărgea repertoriul, învăța roluri noi, îmi distrugea nervii cu exerciții de dicțiune. Cel mult, dacă ședea seara la mine pe canapea și-mi ajuta să golesc o sticlă din acelea tetragonale.

Zander îl aprecia extraordinar de mult pe Hannes Pohl ca recitator de versuri din Schiller în școli, mai ales la clasele superioare ale școlilor de fete. Mai demult Hannes făcea acest lucru aproape în fiecare sîmbătă dimineața. De cînd însă avea ciubuc la radio se debarasase puțin de angajamentele oferite de Zander și numai ocazional recita în fața elevelor emoționate din ultima clasă Cîntecul clopotului sau Mănușa.

Singurii care nu făceau parte sub nicio formă din „Cercul Zander” erau Ferdinand Hoch și Gisela.

Ferdinand Hoch declarase, rece dar politicoș, domnului Zander că din principiu el refuză să debiteze poezii în fața bigotelor din Brietz, și că n-are nevoie să-și vîndă sub preț talentul – „Și asta, stimate domn, spusese el (conform legendei), este totdeauna cazul cu onorariile pe care sînteți dumneavoastră dispus să le plătiți”.

Hoch nu era niciodată sîmbăta acasă – dar nici nu se ducea în marele oraș. Încă dis-de-dimineață se urca în micul și elegantul lui automobil sport – gurile rele afirmau că i l-a cumpărat o voluminoasă văduvă de fabricant de mezeluri; de asemenea nu era explicabil din ce fonduri întreține el acest obiect scump – și pleca.

Ferdinand Hoch, care fusese angajat la noi ca bonvivant, și care făcea parte de patru ani din ansamblu, proceda totdeauna după toane. Era – după împrejurări – extraordinar de amabil, de un farmec, chiar dacă întrucîtva învechit, care te subjugă, aducînd puțințel a Viena, puțințel a sfîrșitul

secolului trecut și puțințel a Oscar Wilde și a cazinou pentru ofițeri de modă veche. Totdeauna era penibil de corect îmbrăcat, totdeauna se simțea în jurul lui miros de iuft și o boare de Jockey și între ceilalți membri ai ansamblului, îmbrăcați pestriț și bătător la ochi, el arăta ca o stăncuță între papagali. Nu credeam că e homosexual, deși unii așa șușoteau. Nu credeam nici că se lasă întreținut de o văduvă de fabricant de mezeluri ori de alte văduve. La drept vorbind mă și interesa prea puțin ca să ajung să mă întreb de unde are bani și din ce trăiește astfel. N-aveam niciun fel de contact cu el. În cele două sau trei dăți când mă luase în automobil dintr-o sau spre o localitate de escapadă, purtasem conversații banale despre cai-putere, colegi sau spectacole.

Era indiferent, puțin vorbăreț, oarecum săritor, numai uneori avea un mod rece și tăios de a te ține la distanță, că-mi venea să strig ceva ordinar – „căcăciosule!” sau „vezi să nu te baligi pe călcâie!” sau ceva asemănător – numai ca să văd cum ar reacționa.

În ceea ce o privește pe Gisela Eggels, ea primise o dată, la început, de la Zander un angajament pentru simbătă. Trebuse să citească la Niedermoordorf, una dintre cele mai sumbre localități din cîte cunosc, la asociația locală a sătencelor – la care, după aparențe, începuse să bîntuie pe neașteptate morbul culturalizării – cu ocazia unei după-amieze cu cafea și prăjituri, nuvela *Iezerul albinelor* și poezii de Theodor Storm.

Citirea nuvelei mersese oarecum ușor – cîteva dintre femei chiar plînseseră – dar după aceea s-a servit cafeaua, au fost tăiate torturile cu cremă și din această cauză s-au dus pe apa simbetei delicatele versuri ale lui Storm.

Cînd era trist, sătencele chicoteau; cînd era vesel, nu ascultau; valurile conversațiilor lor acopereau strădaniile

Giselei de a citi versurile. A întrerupt recitarea, dar niciuna dintre auditoare n-a observat.

Către ora opt seara, Zander găsisese o Gisela cu totul scoasă din sărite, care, strângînd cu putere în brațe volumul lui Theodor Storm ca pe un colac de salvare, ședea buimăcită în fața unei farfurii cu bucăți de tort îngrămădite una peste alta, a unei cești de cafea rece și a unei adunări de sătence, care cîntau de te asurzeau (...de ce este Rinul așa frumos...).

Venise s-o ia pe drum, în automobilul pe care; după cum îi adusesese Giselei la cunoștință, îl echipase cu scaune rabatabile, managerul a vrut s-o consoleze în felul lui pe femeia încă zguduită din cale-afară.

Asta a pus vîrf la toate și se vede treaba că l-a palmuit zdravăn, fiindcă Zander n-a venit patru zile la birou, iar într-a cincea ochiul încă îi era încercuit de o dungă galben închisă. Cu aceasta „legăturile de afaceri” s-au întrerupt pentru totdeauna, firește. Gisela își petrecea simbetele libere, vara pe orice timp, pe plaja Mării Nordului, unde se poate ajunge într-o oră cu autobuzul, iar toamna, primăvara și iarna cu plimbări fără sfîrșit, de una singură, prin păduri și mlaștini acoperite de zăpadă, și – după cum pretinde cineva că a văzut-o – fredonînd.

Asta eu n-o pot confirma; într-adevăr am întîlnit-o o dată toamna trecută, cînd într-o sîmbătă rece dar însorită ieșisem, plin de avînt, să pictez – dar atunci nu fredona. Ședeam pe un drum de țara și șpacluia tremurînd culorile pe pînză, cînd două mîini de femeie, calde și mirosind a ghimbir, mi-au acoperit ochii pe la spate. Neputînd ghici cine este, prevăzător, n-am pronunțat niciun nume. Am zis însă: „Dacă ghicesc, mă aleg cu un sărut?” Iar cînd stăpîna mîinilor a răspuns: „Da, pe frunte”, am recunoscut-o după voce pe Gisela.

— Am primit sărutul pe frunte, am rîs și trei sferturi de

oră ea a stat ghemuită lângă mine, privind în tăcere. Eram foarte iritat și am pictat groaznic de prost, fiindcă și așa nu pot suporta spectatori – iar dintre cei care mă neliniștesc, sub niciun motiv.

După aceea am mâncat într-o cârciumă țărănească sandvișuri cu șuncă și am băut ceai. Ea a plecat mai departe, iar eu m-am dus acasă... Melusină...

SÎMBĂTA ACEEA, A DOUA ZI DUPĂ MOARTEA LUI HANNES Pohl, a fost ca toate celelalte. Înainte de prînz am hoinărit pe strada principală, am cumpărat vreo cîteva fleacuri, n-am întîlnit pe nimeni, am sunat la Gisela, dar am aflat de la gazda ei că a plecat de o oră și că nu se întoarce pînă seara, și am văzut sosind autobuzul cu „trupa prestidigitatorului”.

Mergeam fără țință prin acest oraș urît și deodată m-am trezit, spre propria-mi mirare, în fața gării. M-am dus la ghișeu:

— Cînd pleacă primul tren la Olders?

— Peste cinci minute, a răspuns funcționarul de după fereastra murdară.

Am cerut un bilet dus-întors, și funcționarul m-a informat că ar fi mai bine să iau bilet dus-întors duminical în cazul că m-aș întoarce înainte de luni la amiază. Îmi era cu totul indiferent acest lucru și puțin îmi păsa de cei șaiszeci și cinci de pfenigi economisiți cu un bilet dus-întors duminical – am mimat totuși recunoștință și aprobare. Asta a suscitat chiar o nuanță de omenie la funcționarul de la ghișeu și un zîmbet orgolios a apărut pe fața lui, ca un cîrnat picant într-un castron cu supă de linte. Nu pot să sufăr supă de linte.

Am cumpărat de la chioșc noile ediții ale ziarelor locale și ziarul regional. Două aveau chipul lui Hannes pe prima pagină. Arăta bine, fotografiile erau excepționale. În tren am

citit articolele. În unul eram numit descoperitorul mortului. Ziarul regional avea în foileton un necrolog. Era un panegiric destul de limbut. Se vedea de la o poștă că semnatarul habar n-avea despre Hannes. De unde proveneau informațiile lui în baza cărora își compusese această neroadă tămîiere? M-am înfuriat – însă după aceea mi-a venit în minte că ar fi stupid să mă irit pentru o chestie ca asta.

În fața mea ședea o pereche, să tot fi avut vreo cincizeci de ani. Femeia, care părea că rîvnește la ziarele mele, îi tot șoptea ceva soțului și atîta l-a îmboldit cu cotul îmbărbătîndu-l, pînă ce el și-a luat inima în dinți și m-a întrebat timid dacă aș fi atît de amabil... și așa mai departe.

I-am dat ziarul regional, mi-a mulțumit exagerat și l-a întins soției, care de asemenea a spus „mulțumesc”. A citit un răstimp, apoi emoționată i-a arătat bărbatului foaia.

— Pohl? întrebă sceptic bărbatul. Asta este... Nu spuse însă ce este.

— A fost un actor bun! zise femeia, apoi trecu de la știrea morții lui Hannes la fapte la ordinea zilei: Iar o să se scumpească laptele. Hermann, auzi?

— Da, făcu omul aprobînd din cap: dar nu-și terminase încă gîndul: De ce să fi fost omorît?

— Cu siguranță că e vorba de vreo poveste de amor, își dădu femeia cu părerea, în lumea artiștilor asta se petrece la tot pasul, făcu ea rîzînd.

Cît de ordinar pot rîde pînă și femeile cumsecade cînd lasă frîu liber fanteziei! După aceea sărăcăciosul schimb de opinii dintre tovarășii mei de călătorie se concentrează asupra prețurilor și banilor.

ÎN OLDERS AM LUAT AUTOBUZUL COMUNAL CARE TRECEA PE lîngă postul de emisiune. Bătea ora unu cînd mă aflu în fața

clădirii lungi și urâte, care odinioară fusese ridicată pentru vreo administrație nazistă, sediul vreunui gauleiter ori ceva la fel de inutil, în stilul acelor ani – prețios, lipsit de gust, cu o amestecătură de simboluri greșit înțelese. Deasupra portalului încadrat de un astragal din gresie roșiată, încă se mai află pe placa frontală vulturul celui de-al treilea Reich. Svastica dintre gheare au îndepărtat-o cu dalta – dar pe perete încă se mai văd ca o umbră contururile.

Impresionat de idiotenia crasă a clădirii, aproape că mă așteptam să găsesc înăuntru un tip în uniformă, dintre aceia care bat din călcâie, care să mă întrebe răstit ce caut, din ordinul cui vin și alte asemenea bazaconii – dar am găsit o doamnă tânără și nicidecum cazonă.

Sedea într-o cușcă de sticlă, citind – curios că tocmai asta – o revistă de radio ilustrată; și-a întors fața spre mine, după ce a pus degetul pe rîndul unde ajunsese cînd își întrerupsese lectura. I-a trebuit un oarecare timp pentru această întoarcere, fiindcă avea o coafură atît de artistic tapată, încît mișcările iuți erau cu totul excluse.

— Ce doriți?

Am încercat să nu mă las impresionat de priveliștea opulentului ei sîn, generos oferită, și am spus către chipul de porțelan al doamnei că aș dori să vorbesc cu cineva din biroul de distribuire a rolurilor.

Dacă rezolv problema asta cu Hannes, am să mai vin neapărat pe aici, și atunci am să-mi pun un nas de carton sau ceva asemănător, ca s-o fac să rîdă pe fina doamnă de păr și porțelan; tare aș vrea să văd cum plesnește chitul de pe fața ei cînd rîde.

— Biroul de distribuire a rolurilor? făcu dînsa cu un infinit de distins ton nazal. Cred că...

Evident, nu eram destul de bine îmbrăcat ca să fiu demn de deplina ei încredere pentru a fi anunțat.

Ridică receptorul unui telefon alb, îl duse precaut în apropierea eșafodajului de cîrlionți, în zona unde aproximativ trebuia să fi fost urechea, formă un număr de trei cifre și mă întrebă cum mă cheamă.

— Jost Ziball, de la Teatrul orășenesc Wiehafen, am răspuns eu respectuos.

Cînd după trei, patru semnale sonore s-a auzit o voce de bărbat, doamna de porțelan spuse cu o voce de flaut:

— Ah, chiar dumneavoastră sînteți, domnule von Ruhla? Este aici un domn Ziball de la Teatrul orășenesc Wiehafen. Care dorește... da?... mulțumesc!

Puse receptorul în furcă, mă îndrumă cu o largă și armonioasă mișcare a brațului spre un lift din fundul holului și, în timp ce eu îi priveam fascinat unghia arătătorului, lungă cît un cuțit de tăiat cartofi și vopsită argintiu, zise:

— Etajul doi, camera 231. Aveți noroc, în general nu e nimeni acolo.

I-am mulțumit doamnei și m-am dus sus. Pe ușă scria: Sectorul VI, von Ruhla. Anunțați-vă la camera 229. Ca german disciplinat, am bătut întîi la camera 229. Acolo însă niciun semn de viață, așa că m-am întors și am bătut la însăși ușa contelui – ori poate doar baronului. Din nou eram în situația delicată de a nu ști cum să mă adresez.

Domnul von Ruhla nu arăta deloc a baron – purta un pulover gros, tricotat de mînă, și citea.

— Aproiați-vă și luați-vă fotoliul de colo, e cel mai comod, spuse el. Scuzați-mă că nu mă ridic, tocmai mi-am descătăramat piciorul – benzile protezei strîng. Se schimbă vremea. Cu ce vă pot fi de folos?

— Numele meu este Ziball, am zis eu cam uluit de primirea sinceră și fără fasoane, la care nu mă așteptasem.

— Știu, cunosc decoruri de-ale dumneavoastră – foarte

drăguț cel de astă toamnă pentru Slugă la doi stăpîni – dar nu pot să-mi imaginez ce vă aduce aici.

— În legătură cu Hannes Pohl. N-ați citit?

— Nu, ce?

Luai ziarul de pe biroul lui și-l deschisei la pagina unde era știrea despre asasinarea lui Hannes.

— Uf! exclamă von Ruhla după ce aruncă o scurtă privire asupra articolului – și o făcu cu un ton care suplinea orice exteriorizare a compasiunii.

— Vreau să știu cine a fost asasinul! zisei.

— Nu e asta treaba poliției judiciare, domnule Ziball? replică el cumpănind lucrurile.

— Da – firește, încuviințai eu, dar ei sînt pe un drum greșit, cred. Mă suspectează puțin chiar pe mine. Mă mir că am putut veni nestingherit încoace. Foarte greu poți să le explici că greșesc – fiindcă n-au nici cea mai slabă idee despre noi, oamenii de teatru, și nici despre Hannes Pohl. Dacă eu găsesc un indiciu, capătul unui fir roșu, cred că atunci cei de la poliția judiciară au să meargă pe el mai departe, dar trebuie ajutați să dea de capătul firului.

— Hm, mormăi von Ruhla, poate să aveți dreptate – și credeți că dați aici de fir?

— Poate. Pohl a lucrat deseori în ultimele luni la dumneavoastră. După cîte știu chiar de la el, dumneavoastră l-ați distribuit într-o serie de emisiuni pentru care de șase, șapte săptămîni se fac repetiții și înregistrări... s-ar putea deci ca aici să existe un punct de...

— Un moment, mă întrerupse von Ruhla. Privindu-mă cu ochii îngustați repetă: Un moment, domnule Ziball... în ultimele săptămîni Hannes Pohl n-a lucrat la noi. Plănuiam într-adevăr să-i dăm un rol de comedie, dar asta abia peste paisprezece zile s-ar fi putut decide. Pohl a fost aici ultima

oară... așteptați puțin... făcu el răsfoind într-un registru pe care-l scoase din sertar, da, iată, ultima oară a fost aici acum trei luni... al doilea crainic într-o emisiune despre Islanda; 26 ianuarie – priviți, aici! zise el întinzându-mi registrul peste birou.

BIRTUL ÎN CARE AM NIMERIT MIROSEA A GRĂSIME DE friptură rece, a bere trezită și a fum stătut de țigară. Un soclu de ulei oliv de înălțimea unui om făcea înconjurul întregii încăperi, accentuând atmosfera intimă. Fața de masă în carouri vineții servea unei familii de muște ca teren de joc. Hazul era că se luau la întrecere totdeauna exact de-a lungul liniilor și evitau capacele de bere lipicioase, fapt pentru care aveam deplină înțelegere.

Birtășița ședea impasibilă în spatele tejghelei. Numai ochisorii negri de smoala alergau ca niște gândaci de bucătărie agitați, de colo, colo, între pomeți. Aparatul de bombardat zgomote din perete behăia muzică de operetă.

O fată, căreia în ciuda celor șaptesprezece ani ai ei îi dădeai treizeci, mi-a adus al doilea rachi dublu.

Rachiul este pretutindeni bun. Poate ar fi fost bine să mănânc ceva, dar n-aveam poftă de mâncare nici de doi bani. Al doilea pahar mi-a înfășat șocul primit la radiodifuziune într-o pătură călduroasă de lână – imediat mi-a fost mult mai bine. Lângă ușa cu inscripția TOALETA era un joc automat. M-am dus într-acolo ca să fac ceva.

Scotocind în buzunarul pantalonilor după portmoneu, am dat cu degetele de bilet:

BAGĂ DE SEAMA, POHL! ÎNCETEAZĂ CU
ISCODIRILE! ALTFEL DAI DE DRACU!

. . .

JOCUL AUTOMAT ZORNĂI, SCOASE UN SEMNAL SONOR ȘI scui-pă opt monede de zece pfenigi în talerul de metal.

Se părea că azi am un firicel de noroc.

— Vă rog, pot să telefonez?

Birtășița încuviință din cap, arătînd cu andreaua de tricotat spre ușa în fața căreia mă aflam, după care începu să se scarpine cu ea pe sub claia coafurii sale de o cochetărie pe cale de dispariție.

Coridorul în care am intrat, luminat de un bec fără abajur, era plin de lăzi cu sticle goale de Coca-Cola și mirosea a lături și a latrină. Pe o etajeră, un telefon public, sub care atîrna o carte de telefoane. Căutai numărul informațiilor și-l formai.

— Informațiile, așteptați, vă rog! răspunse automatul – o voce de femeie.

Repetă acest lucru de unsprezece ori. În acest timp mă uitam cum la capătul coridorului o pisică se lîngea pe pîntece. În sfîrșit, apăru operatoarea.

O rugai să-mi spună numele abonatului cu numărul 13.05.27 și pusei și discul sonor.

Domnișoara a fost drăguță. Mi-a spus că n-are voie. Dar eu îi îndrugai niște minciuni, cum că serviciul mandate de la poștă mi-a comunicat numărul cu rugămintea de a suna, și așa vrea să știu cine răspunde.

— Poate nici n-am să telefonez – înțelegeți, scumpă domnișoară? zisei încercînd să las impresia că ar fi vorba de un secret dulce.

Cu „scumpă domnișoară” am nimerit la țanc și telefonista îmi spuse să am răbdare un moment. Apoi reapăru vocea ei, comunicîndu-mi că abonatul este trecut doar cu numele A. Sibberfoot.

— Un nume aparte, dar nu-mi spune absolut nimic,

mărturisii eu și folosii situația favorabilă ca să întreb imediat și de adresă. După un repetat „scumpă domnișoară” o aflai și pe asta: Grosse Bergstrasse 26.

Am mulțumit, am pus receptorul în furcă și m-am întors în birt. Între timp se făcuse ora trei. La radio începea ora copiilor. Crainicul vorbea de o feerie după frații Grimm: „Să înveți ce-i frica de la unul care s-a fript”. Mi-a venit așa, deodată, să rîd tare, ceea ce în mod vizibil a înfricoșat-o pe birtășița. Am plătit și am întrebat unde se află Grosse Bergstrasse. Birtășița mi-a explicat cu o voce care suna a tuberculoză laringiană – dar nu putea fi așa ceva, n-ar fi primit licență pentru cîrciumă.

Începuse să plouă, prin urmare fumul de ieri din hornuri făcuse o falsă profecție, încă nu ploua prea tare, dar cernea cu acea constanță pătrunzătoare care ajunge repede pînă la piele – ca întrebările copiilor de cinci ani. Orașul era destul de liniștit, monotonia obișnuită a zilei cufundată în somn, iar viața de amuzament – în caz că exista aici ceva de acest gen – aștepta întunericul.

Mergeam pe lîngă zidurile caselor, dîndu-mi osteneala să-mi pun ordine în gînduri. Prin urmare Hannes Pohl avusese o combinație – probabil o fată ori o femeie despre care nimeni nu trebuia să știe ceva. Toți fusesem convinși că merge o dată sau de două ori pe săptămînă la radiodifuziune. Totdeauna plecase cu trenul de unsprezece, și de cele mai multe ori către ora cinci era înapoi. De vreo cîteva ori, cînd avusese legătură bună de la Olders, venise direct în localitatea unde jucam în ziua aceea. În cazul că amintita combinație a lui Hannes era o femeie, se potrivea... În timpul zilei bărbatul nu era acasă; Hannes, chiar și în serile în care nu juca, se întorsese, și sîmbăta nu pleca niciodată. Dacă la mijloc era o femeie, trebuia să fi fost atît de înnebunită după el, încît nu se temea de niciun risc, ceea ce puteam înțelege, fiindcă Hannes fusese

un ștregar atrăgător. Afară de asta tipa dispunea pesemne de finanțe, fiindcă în ultimele săptămîni Hannes avusese mereu bani – mai mulți decît pe vremea cînd, din cauza cravatelor scumpe, îl luam peste picior. Povestea însă avea un clenci. Nu puteam crede că Hannes se lăsa plătit pentru serviciile sale. Atunci, de unde banii?

Mi-am adus aminte că nici procurorului și nici comisarului Wust nu le spusese ceva despre bani. Și nici nu erau sume mari care să bată la ochi, iar fiindcă Hannes avusese colaborări la radio – cum crezusem eu – părea de fapt foarte normal ca el să aibă mai mulți bani decît gajurile primite de la Compania landului.

Am ajuns într-o piață al cărei centru era împodobit cu o biserică. Era drăguță, aproape pur romanică și de proporții realmente frumoase. O cunoșteam, ba chiar fusesem și înăuntru ca să văd frescele de deasupra galeriei și a altarului.

În fața bisericii se aflau vreo două duzini de bărbați în haine închise, cu flori la butonierele raglanelor și costumelor. Aproape toți aveau umbrele și se postaseră între portal și bordura trotuarului, lîngă care se afla un șir de trăsuri. Vizitiii aveau pelerine largi și jobene gri-argintii. Caii, cu coamele și cozile împletite cu flori, stăteau cu capetele plecate în burniță.

În momentul în care traversam piața, grupul de bărbați cu umbrelele deschise începu să cînte „Cu credință condusă...”; între ei era un tenor cu voce cam pițigăiată, care scotea din gîtlej cît îl ținea gura un tremolo supărător.

Vreo douăzeci, treizeci de copii, stînd între tot atîția maturi curioși, de-a dreapta și de-a stînga ușii bisericii, strigau: „Ura!” și „Trăiască!” – ceea ce aducea serioase prejudicii asociației corale bărbătești.

Jobene, costume negre, rochii de seară, buchete de flori, fete îmbrăcate în alb, cu părul desfăcut larg pe umeri,

coronițe de flori pe cap și coșulețe cu flori în mână, doi fotografi și iar jobene și haine de sărbătoare se scurgeau din biserică și, așezându-se pe două rînduri, încadrau perechea mirilor care, flancată de o doamnă în lacrimi și de un domn zîmbind încurcat, ieșea din biserică.

Trecînd prin fața lor am observat că cea care fusese cununată era o fată foarte drăguță. Pe bărbatul de lîngă ea l-am găsit cam nerod – dar asta nu contează, fiindcă eu totdeauna consider că partenerii fetelor frumoase sînt nerozi și nepotriviți.

Primul colț de stradă m-a despărțit de scena aceasta și am revenit la oile mele. Strada pe care mă găseam era chiar Grosse Bergstrasse. Era puțin în pantă și jos se strîmta prea mult, era prea veche și cu prea multe cotituri. Mirosea din ce în ce mai mult a nămol și a catran. Printr-una din străduțele care dădeau în ea din dreapta am văzut catargele și bigele unui cargobot.

Olders are un port fluvial de mărime mijlocie, unde de cele mai multe ori se transbordează produse brute din Scandinavia, lemn, piei, minereuri și din cînd în cînd și mărfuri de peste mări, grîne, ceai, cafea, fructe din țările sudice. Portul este foarte pitoresc; de multă vreme îmi propusesem să pictez acolo – dar pînă acum rămăsesem doar la intenții.

Pe străzile și ulițele din apropierea portului sînt pe puțin o duzină de localuri de noapte lamentabile, unde damele care fac striptease și animatoarele sînt de un șarm atît de șters, că numai în caz că a trebuit să stai zece săptămîni la bord le poți acorda atributul de „sexy”. În rest, în colțul acesta sînt numai birouri, depozite și prăvălii pentru vînzări și cumpărări de antichități, suveniruri ori pur și simplu boarfe.

Am găsit numărul 26 – deteriorat de intemperii – pe o

clădire de cărămidă roșie, a cărei fațadă păstra ceva din timpurile bune de odinioară, un aer de patricianat și fală hanseatică. Deasupra porții, dintr-o lucarnă, încă mai atârna un troliu, și nu m-aș fi mirat deloc dacă în acel moment un furgon cu pereți înalți, tras de patru cai îndesați, ar fi ieșit hodorogind în stradă. N-a ieșit însă decît un băiat pe o trotinetă.

L-am oprit și l-am întrebat dacă în casa aceea locuiește cineva cu numele Sibberfoot. Puștiul s-a uitat la mine, a arătat cu mîna către întunecoasa casă a scării din dreapta porții și a plecat mai departe pe trotinetă. Atunci am descoperit la intrare niște plăci cu nume de firme – „Mațe și mirodenii”, „Armări de nave”, „Aparate de copiat”, „Comert angro de săpun”, „Bunuri imobile” și tocmai sus, la etajul V, „Importuri din Orient, A. Sibberfoot”.

Căutînd comutatorul luminii de pe scară, am găsit chiar și un buton, care însă nu funcționa așa că pînă la urmă am început să urc scara îngustă și murdară la lumina sărăcăcioasă ce pătrundea pe ferestrele laterale înnegrite de funingine. În văgăuna asta a scării mirosea a igrasie, a cafea de malț și a pisici. Clădirea părea că nu mai adăpostește nici țipenie de om – poate că la mansardă se mai găsea o locuința pentru portar – la etajele de jos în orice caz era o liniște de moarte. Am renunțat la speranța că voi întîlni pe cineva la Sibberfoot și mi-am reproșat că n-am telefonat pur și simplu. Dar n-aș fi știut cum să explic telefonul – după cum nici acum încă nu știam cum să explic sosirea mea, presupunînd că într-adevăr era cineva acolo.

La fiecare palier apăsam pe buton în speranța că în întunericul tăcut și întrucîtva lugubru s-ar face lumină, fiindcă lămpi erau – numai că, evident, ele nu funcționau după terminarea orelor de serviciu. La etajul cinci, dintr-un gang îngust, se făceau trei uși. Mi-am aprins bricheta și la cea din

mijloc am descoperit o plăcuță de email pe care sta scris „A. Sibberfoot”.

Am bătut și în aceeași clipă înăuntru a început să latre un câine. Lătra cum încă nu mai auzisem niciodată: de trei ori „ham!”, apoi un chelălăit lung, din nou de trei ori „ham!” și același chelălăit ciudat la urmă. Altminteri nu se auzea nimic.

Am bătut încă o dată – lătratul s-a repetat, dar afară de asta nicio mișcare. Am dibuit după clanță, ușa a cedat și am întredeschis-o puțin. Dinăuntru a năvălit o fișie de lumină rece de neon, care a tăiat ca un cuțit întunericul din gang.

În coridor, sta Cîinele tremurînd. Era un grifon mic, din soiul acela despre care se spune că au mult curaj. Ăsta însă nu arăta curajos, ci copleșit de groază. Făcea o impresie deplorabilă. Mă privea cu capul înclinat într-o parte. Când am deschis ușa mai mult, s-a dat un pas înapoi și a început să mîrîie și să scheaune.

— Alo! strigai eu.

Cîinele tresări și lătră. Nicio mișcare – nu se auzeau nici pași, nici voce. Mă ghemuii și mă adresai cîinelui.

— Ce e, cățelușule? zisei cu ton liniștitor. De ce tremuri? Ești singur-singurel aici?

Cîinele se așeză clipind din ochi și lăsă să-i atîrne din bot, ca o flamură, un vîrf de limbă roză.

— Ei – și acum, vino încoace! conținuai eu întînzîndu-i mîna. Vino, javră mică, și spune-mi unde este stăpînul tău!

Cîinele nu veni, cu toate că într-adevăr aveam intenții bune și în voce pusesem atîta doză de mîngîiere că ar fi adormit o întreagă școală de surori de ocrotire. Mă dureau gambele stînd ghemuit, așa încît mă ridicai, ceea ce-l determină pe cîine să-și înalțe brusc, din nou neîncrezător, pleoapele și să-și retragă vîrfurile limbii. Închisei ușa coridorului și începui să privesc în jur.

Lumina de neon, fără umbră, inunda coridorul atît de

tare, că puteam desluși pînă și scrisul cu înflorituri de sub cromolitografia neînramată, prinsă în ținte pe un perete, la cinci, șase metri depărtare. Tabloul reprezenta în culori îngrozitor de dulcele un drum de țară tunisian. Nimic nu lipsea: caravana de cămile, palmieri, colibe de pămînt, o fîntînă în jurul căreia erau adunate femei cu văluri purtînd ulcioare mari de lut, copii zdrențăroși în chip pitoresc – în fundal, pustiul, galben intens, sub un cer albastru ca cerneala pentru școlari. „Viața la țară în Kairouan” scria dedesubt.

Pe coridor nu se vedea nimic altceva. Pardoseala de scînduri putrede era acoperită cu un linoleum pe care ieșea în evidență, în contururi negre, denivelarea scîndurilor. În dreapta coridorului se făceau două uși. Aveau geamuri opace. Dincolo de ele era întuneric. Una, cea din stînga, era deschisă de un lat de palmă, și astfel am putut vedea înăuntru speteaza unui scaun răsturnat. Mirosea a praf de birou, a ceară de parchet, a tutun oriental și a cîine. Era o liniște teribilă. Doar la mari intervale se auzea un ușor zgomot de parcă picura ceva. Cîinele zgîria cu lăbuța. Mă dusei la ușa stîngă și o dădui de perete.

Pe un birou negru zăcea prăbușit un om. Dintr-o rană ce străbătea ceafa cheală se prelingea foarte lent sînge. Pe mapa de birou din piele se formase o baltă. Îmbibată complet, sugativa verde se înnegrise, dar nu putuse absorbi marea cantitate de sînge, astfel încît acum el picura în stropi grei, pe lîngă telefon, pe pardoseală. Jos, de-a lungul unei crăpături în scîndură, se formase un șiroi care se pierdea sub birou.

Paralizat la început de ceea ce vedeam, am vrut să sar ca să întorc omul cu fața în sus. Dar vechea mea educație profesională a acționat ca o frînă. „Nu atinge nimic!” Cursese și prea mult sînge ca să mai poată fi vorba de salvare. Cîinele se lipise de picioarele mele și scheuna.

M-am aplecat la nivelul tăbliei biroului ca să văd fața

mortului. Avea aproximativ șaizeci de ani – poate chiar mai mult – purta ochelari, acum agățati pieziș între frunte și ureche, și a căror ramă se rupsese în cădere. Avea o mustață tăiată englezește. Mîinile, cu palmele întoarse în sus, larg desfăcute lîngă el, ca și cînd nu ar fi fost ale lui, erau împodobite cu multe inele, neobișnuite și de fapt cîtuși de puțin inele bărbătești. Stînga era întinsă către telefon, dar ajunsese prea tîrziu la el. Cu excepția scaunului răsturnat, nu exista niciun semn de luptă. Asasinul deci trebuie să fi fost ori o cunoștință a mortului, ori să se fi furișat neobservat și – stînd probabil în nișa dulapului din spatele biroului – să fi așteptat prilejul de a da lovitura mortală, fără ca înainte să fi fost văzut.

Ba nu, a doua ipoteză cade – fiindcă l-ar fi simțit cîinele; ori îl cunoștea atît de bine, încît n-a făcut larmă. Am dat ocol mortului. Mergeam în vîrfurile picioarelor, trăgînd mereu cu urechea afară. Fiindcă dacă sosea cineva în momentul acela, aș fi ajuns în cătușe.

Îl și vedeam în fața mea pe comisarul Wust și pe procuror și auzeam întrebarea: „V-ați specializat în descoperiri de asasinate, domnule Ziball, nu? — Cum ne explicați dumneavoastră oare că veniți tocmai la Olders, și aici vă duceți direct în Grosse Bergstrasse – unde de altfel n-aveți nicio treabă – să găsiți un om ucis, pe care de fapt nu-l cunoști? — Și asta la două zile după ce ați descoperit moartea colegului dumneavoastră Hannes Pohl!”

Așa încît m-am strecurat foarte precaut pe lîngă mort în partea încăperii unde era fereastra și m-am uitat afară. Pe acolo nu putuse intra nimeni. Nu exista scară de incendiu și nici o altă posibilitate să se urce cineva. În plus, oamenii de afara ar fi văzut cu siguranță dacă s-ar fi cățărat careva, fiindcă fereastra dădea spre stradă.

Am tras perdelele, am șters bine cu batista mînerule

tijelor de lemn pe care pusesem mîna ca să manevrez perdelele. Ferestrele caselor de peste drum erau joase, ce-i drept – dar n-aveam poftă să risc ca, printr-o întîmplare idioată, cineva de dincolo să se urce pe acoperiș și să mă vadă în camera unui domn caire amuțise pentru totdeauna. Cîinele nu se depărta un pas de mine. Scîncea din cînd în cînd, slab de tot, și uneori îl apuca iar tremuraturul. Tare aș fi vrut să știu precis cine era mortul. Probabil era însuși Sibberfoot, fiindcă această încăpere arăta ca un birou de șef, și întrucît era după-amiază, am conchis că rămăsese să mai lucreze și în acest timp fusese luat prin surprindere. Sîngele începuse să se închege. Părea să fie mort de cel mult o jumătate de oră. Dacă nu m-aș fi oprit la birt la un rachiu și la „jocul mecanic”, cu siguranță că l-aș mai fi găsit viu. Poate că ar fi fost într-adevăr salvarea lui – ori eu aș fi fost împreună cu el pe lumea cealaltă. Asasinul părea să nu fi fost nici sensibil, nici plin de menajamente.

Aș fi preferat să scotocesc puțin ca să dau de niscaiva indicii despre povestea asta, fiindcă uneori găsești totuși cîte ceva. Dar ar fi trebuit să-l ridic pe bătrîn de pe birou – și pentru asta nu eram nici destul de curajos și nici destul de nesocotit. În timp ce stăteam și chibzuiam privirea mi-a căzut pe coșul de hîrtii, aflat în dreapta biroului.

M-am aplecat atît de repede, încît bietul cățel s-a speriat din nou și scheunînd, a sărit brusc la o parte. Ghemotocul de hîrtie gălbuie îmi tremura în mînă – curios, totdeauna îmi tremurau mîinile cînd deschideam aceste bilete. Pe liniile fine, cenușii, era scris cu litere mari de tipar:

VIN LA TREI ȘI JUMĂTATE. ȘI AI TOTUL
PREGĂTIT!
NIMIC NOU DE COMANDAT!

. . .

MĂ UITAI LA CEAS – ERA PATRU ȘI CINCI. POATE CĂ-L
întîlnisem pe asasin. Cîinele ședea din nou lîngă picioarele
mele și scheuna. Nu mai era nimic de făcut...

Pînă la plecarea trenului mai aveam un sfert de oră, așa
încît am anunțat poliția de la o cabină telefonică din gară.

— Trimiteți pe cineva în Grosse Bergsrasse nr. 26, am zis
cînd a răspuns polițistul de serviciu. Douăzeci și șase, etajul
cinci, firma Sibberfoot! Cel mai indicat lucru este să trimiteți
imediat brigada judiciară!

Și înainte ca funcționarul să apuce a spune ceva, am pus
receptorul în furcă.

Era ora opt cînd, în sfîrșit, intram, clătînîndu-mă, în casă.

— Aveți o vizită! îmi spuse doamna Bornschein ieșindu-
mi în întîmpinare în vestibul.

În camera mea pluteau nori albaștri de fum de țigară. Pe
canapea ședea Gisela Eggers. Venea prima dată aici – dar nu
mă puteam bucura din toată inima, din cauză că vizita la
Sibberfoot și descoperirea făcută acolo îmi intraseră în oase
ca o boală. Gisela arăta splendid. Ce-i drept, îmbrăcase iar
unul dintre puloverele ei mult prea mari, dar în locul
obișnuiților jeans avea o fustă țesută manual. Astfel încît
puteam să-i admir picioarele frumoase. Obrajii îi erau roșii și
părul răvășit. Cu siguranță că toată ziua hoinărise pe undeva
pe afară.

— 'na, fetițo.

— 'nă, Jost. Te superi că am intrat cu forța la tine?

— Nu – firește că nu! Sînt numai uimit și cam istovit...

— N-am vrut să stau singură acasă, spuse ea dîndu-mi o
țigară; pur și simplu mi-e teamă, știi – și după film nu mă
simțeam bine dispusă – dar dacă te deranjez, plec imediat.

— Nu fi stupidă, spusei înhățînd sticla din garderob și căutînd în zadar un al doilea pahar.

Pînă la urmă am turnat coniacul în paharul de apă și i l-am dat ei.

— Trebuie să bem din același pahar. Dacă mă duc la doamna Bornschein să-i cer încă unul, ne cade pe cap... Hannes venea totdeauna cu paharul lui.

Gisela bău și-mi dădu paharul înapoi.

— De ce ai fost la mine azi înainte de prînz? întrebă ea.

— Voiam să văd ce mai faci. Și de fapt, aveam de gînd să te rog să mă iei cu tine ca să hoinărim împreună – dar cînd am sosit, tu plecaseși.

— Da, păcat!

Deodată m-am simțit mult mai bine. Am luat de pe etajera de cărți cutia de tablă roșie decorată de jur-împrejur cu figuri chinezești. Ca de obicei s-a deschis greu, dar pînă la urmă am reușit și i-am oferit Giselei biscuiți cu migdale. M-am așezat lîngă ea pe canapea. Ronțăiam biscuții și beam cu rîndul amîndoi dintr-un pahar, fumam și mult timp n-am spus niciunul absolut nimic. Savuram plăcerea de a fi aproape de ea și mirosul de parfum de ghimbir care plutea în jurul ei.

— Ești atît de grav, zise ea deodată.

— Da. Am fost la Olders la Radiodifuziune. Hannes n-avea niciun fel de treabă acolo. De trei luni.

— O, Doamne! Ce crezi, unde se ducea mereu?

— Nu știu!

— Ai mai aflat ceva? m-a întrebat după o scurtă pauză.

N-am răspuns nimic. S-a îndreptat din poziția ghemuit și s-a înclinat în jos. Era acum lipită de mine.

— Ce s-a întîmplat, Jost? mă întrebă încet.

Apoi a făcut ceva care m-a descumpănit cu totul. M-a mîngîiat cu o duioșie fără seamăn cu mîna-i caldă, uscată și

parfumată, pe frunte, pe obraji, pe gît în jos, lăsînd-o apoi sprijinită pe umăr.

— Nu pot să-ți spun! răspunsei eu cu voce răgușită din cauză că gîtul mi se uscaseră deodată complet. Nu pot să-ți spun, Gisela! repetai și sării în sus, astfel încît mîna ei căzu pe pernă.

Plimbîndu-mă agitat prin cameră înapoi și încolo, băgai de seamă că vorbe stupide ca „în pieptul meu vîlăstă furtuna” nu erau nicidecum stupide. În mine vîlăstă un uragan de gradul doisprezece. Era prea mult pentru azi.

— Haide, așază-te din nou! mă rugă Gisela.

Dădui ascultător urmare invitației și mă așezai alături.

— Te rog să nu mă consideri un tip care face pe misteriosul, dar nu-ți pot povesti. N-a fost deloc ușor, și chestia asta trebuie s-o țin pentru mine. Tare aș vrea să-ți spun – ca să nu trebuiască s-o rumeg singur. Dar nu pot.

— De ce?

Mă întorsei către ea, îi luai capul în mîini și o privii în ochi. Fețele noastre erau foarte aproape una de alta.. Vedeam fereastra luminată oglindindu-se în ochii ei.

— Fiindcă te iubesc! zisei.

Apoi o sărutai.

Ea își încolăci brațele pe după gîtul meu. Era grozav!

Afară pe coridor se auzi telefonul.

În ce mă privește, sînt convins că telefonul sună totdeauna în momentul cel mai nepotrivit – numai în dramele de la cinematograful sau de la televizor se întîmplă altfel. Acolo totdeauna exact atunci cînd acțiunea se poticnește, telefonează soacra ori rivalul – astfel încît te împiedică să adormi complet.

Ne uitaram unul la altul, Gisela și cu mine, și amîndoi zîmbiram în același timp. Gisela își și încreți puțin năsul. Mă făcuse praf. Fete care-ți zîmbesc după primul sărut pe

care li-l dai sînt rare și cu totul remarcabile. Cele mai multe își pleacă privirile, tac și sînt foarte grave. Unele – cele mai proaste – zic: „Ce faci!” ori ceva asemănător – deși tocmai au aflat precis ce ai făcut.

Am auzit-o pe doamna Bornschein răspunzînd la telefon, apoi venind pe coridor și bătînd la ușa. Gisela se trase decent la o parte.

— Pofțiți! strigai eu.

— Cineva pentru dumneavoastră, domnule Ziball; am întrebat cine este, dar a mormăit atît de nedeslușit, că n-am înțeles nimic.

— Vin imediat. Mulțumesc!

Am pornit-o pe coridor; mirosea a buruieni fierte – doamna Bornschein își făcuse ceaiul medicinal. Era întuneric și înainte de a ajunge la telefon, m-am lovit de rastelul pentru umbrele. Într-o zi am să-l bag pe neobservate de-a dreptul în sobă, că prea de multe ori mi-am învinetît fluierile picioarelor lovindu-mă de el.

— Da, vă rog; aici Ziball, am spus în receptorul care îmi păcănea în ureche; pe fir se auzea și respirația cuiva; cînd am mai zis o dată „alo!”, o voce suspectă de bărbat a întrebat:

— Domnul Ziball?

— Da, cine-i acolo?

— N-are importanță, a spus celălalt, a cărui voce nu puteam s-o identific. Dacă vrei să rămii în viață, nu te amesteca în afacerea Pohl! Ai înțeles?

Un pocnet în receptor. Apoi nimic pe fir.

— Alo! am strigat iar, nu am mai auzit însă decît bătăile propriiei mele inimi.

Am pus receptorul în furcă, m-am repezit la comutator, am aprins lumina, am căutat în mare grabă în cartea de telefon numărul serviciului de control – dar cînd l-am găsit,

am renunțat. Era o prostie să presupui că individul vorbise de la un telefon particular.

M-am dus înapoi în cameră. Doamna Bornschein, rezemată de tocul ușii, conversa cu Gisela. Una dintre ele aprinsese lampadarul. Gisela fuma. Era un tablou pașnic.

— Gata atît de repede? întrebă doamna Bornschein desfăcîndu-și brațele încrucișate.

Cum am răspuns doar „da, da” și n-am schițat niciun gest de a o invita să rămînă, a plecat. Dezamăgirea i se citea pe spatele – acum curbat. Stînd în picioare, mi-am turnat coniac în paharul de apă pînă la jumătate, l-am golit din două înghițituri și m-am trîntit în fotoliul de lîngă canapea.

— Ceva deosebit? întrebă Gisela.

Dădui afirmativ din cap, îmi aprinsei o țigară și-i turnai coniac în pahar.

— Spune odată! îmi ceru ea.

— La telefon a fost asasinul!

Giselei îi căzu paharul din mînă. Licoarea prețioasă se vărsă pe covor și formă o pată întunecoasă care semăna cu un cap de balaur.

— Nu pătează, spusei cînd ea se lăsă în genunchi și vru să usuce cu batista locul umed.

Se ridică, veni la mine, se așeză pe brațul fotoliului, mă cuprinse cu brațul stîng pe după umăr și mă întrebă cu răsuflarea tăiată:

— Cine e? Ce a spus? Pentru Dumnezeu, Jost ce a spus?

— A spus să nu mă amestec dacă țin la viață! am răspuns și abia atunci, cînd m-am auzit pronunțînd fraza, mi-a fost clară, în toată gravitatea ei, amenințarea.

Mi-au trecut fiori prin șira spinării, ca unuia care scapă doar la doi centimetri de un automobil apărut prin surprindere, în goană nebună, de după colț.

— Jost, dragul meu dragul meu, dragul meu Jost! zicea Gisela încet, cu capul sprijinit pe umărul meu.

Îmi treceam mâna prin buclele ei, și cu această mișcare mîngîiam cu totul involuntar cele două imagini care mi se vîrșiseră în suflet: chipul palid al lui Hannes Pohl și bărbatul mort de pe birou.

— Renunță Jost! mă rugă Gisela.

Respirația ei mă gîdila pe gît. Am luat-o atunci pe genunchi.

— Dacă într-adevăr ții la mine – te rog Jost! – lasă poliția să facă cercetări!

Simțeam că tremură.

— Nu mai merge, spusei. De azi după-amiază, nu mai merge. Îți istorisesc mai târziu de ce. Nu-ți fie teamă!

O sărutai și ea se liniști puțin.

— Pot să te ajut? întrebă Gisela.

— Poți!

Am respirat adînc, am strîns-o la piept, i-am pus precaut mîna pe sîn, la care ea, închizînd ochii, s-a lăsat să cadă pe umărul meu cu buzele întredeschise și capul dat pe spate;

— Rămîi aici! Rămîi la mine!

— Rămîn, a șoptit ea.

ERAM MULT PEA ÎNDRĂGOSTIȚI CA ÎN EXCURSIA LA Eckelsum să fi putut avea vreun succes. Cînd mă gîndesc azi ce aproape am fost de rezolvarea problemei în acea după-amiază de duminică, mai că-mi vine să rîd. Însă tot ce s-a mai întîmplat după aceea n-a fost din păcate deloc de rîs.

Ziua a început radioasă, cum se cuvine să fie o astfel de duminică de primăvară. Mă trezisem – contrar obiceiului – foarte devreme. Gisela adormise pe brațul meu stîng și pînă m-am trezit, mîna aproape mi se anchilozase. Am mișcat din

degete; erau reci și mă furnicau, încetul cu încetul, centimetru cu centimetru, mi-am scos brațul de sub Gisela. Ea dormea foarte adânc, respira cu buzele țuguiate – „suflă-n-supă – cum zicea mama totdeauna – și arăta atît de dulce, plină de duioșie și visări senine, că nici în ruptul capului n-aș fi vrut s-o trezesc. Brațul însă trebuia să-l scot, dacă voiam să mă scol. Pînă la urmă am reușit fără s-o trezesc.

Am mai stat încă vreo cîteva minute pe marginea patului, privind-o, înainte de a începe să mă îmbrac.

Totul era atît de neverosimil... Iat-o pe Gisela Eggers, Melusina visurilor mele, în pijamaua mea, dormind în patul meu, ciufulită. Nici urmă de acea rece siguranță de sine – parcă se volatilizase; rămăsese doar o fată afectuoasă și fermecătoare. Pînă la un punct, Waltraud Bury avusese dreptate: bunul Dumnezeu îi dăduse Giselei toate ingredientele pentru o prăjitură bună; nu avusese însă dreptate mai departe: nici rețeta de copt, nici cuptorul nu fuseseră uitate. Numai cofetarul lipsise. Mi-a venit să rîd cînd mi-am adus aminte de asta și mă gîndeam dacă asemenea imagini sînt necuviincioase, și m-am ocărit, fiindcă mi se părea că sînt foarte înfumurat. Prostii – ca și cînd era meritul meu că ne iubeam!

I-am acoperit ușurel spatele cu pătura, am învins tentația de a o săruta și m-am ridicat. Ceasul arăta orele șapte.

Baia se afla în partea cealaltă a coridorului. Mi-am înghițit înjurătura care-mi stătea-n gît cînd a scîrțîit ușa. Mai tîrziu, dacă Gisela voia să se spele, i-ar fi greu să manevreze atît de încet încît doamna Bornschein să nu observe nimic. Nu eram sigur cum avea să reacționeze buna și bătrîna doamnă. Dar poate că și știa – că doar de cele mai multe ori știa dinainte ceea ce de fapt trebuia să nu afle deloc ori să afle abia mai tîrziu. Cînd m-am întors, proaspăt ras și în buna dispoziție corespunzătoare, Gisela era trează.

A mers strună. Cu șușoteli și șopoteli și frământări pentru un lucru de nimic, am ocolit dificultățile, evitând să fim descoperiți. Către opt și jumătate ne strecuram din locuință hoțește, în vârful picioarelor, înconjuram în fugă blocul și acolo izbucneam tare în râs... abia acolo însă, fiindcă ne temusem să nu ne facă doamna Bornschein cumva scandal.

Am servit micul dejun în restaurantul gării și imediat după aceea ne-am urcat în autobuzul care pleca la Eckelsum. O păcălisem pe Gisela povestindu-i că trebuia să iau niște măsuri în sală, în fața scenei, pentru decorul unui muzical proiectat să se reprezinte acolo. Ba chiar îmi pusesem în buzunar metrul pliant și blocnotesul cu creionul.

— Îmi este absolut egal încotro plecăm, însă în orice caz în afara orașului, zisese Gisela.

Era atât de încântătoare, că aș fi putut s-o sărut neîncetat.

Autobuzul era gol. Numai un țăran ședea în spate și două fete, care au tot chicotit pînă la Grothsum. Țăranul părea bolnav. Se potrivea cu ziua radioasă și cu buna noastră dispoziție ca nuca-n perete. În Eckelsum a coborît din autobuz tîrîș-grăpiș, gemînd în spatele nostru. Ori era mahmur, ori inima îi dădea de lucru. S-a dus clătînîndu-se în hanul în fața căruia oprisem.

— Lasă-mă întîi să-mi rezolv treaba, Melusino. Apoi facem împreună o plimbare prin pădure, da? Doar o jumătate de oră am de lucru.

— Da' mama mi-a spus să nu mă duc singură cu domni străini în pădure, zise Gisela mimînd o frică foarte mare.

— Înțeleaptă mamă! făcui eu intrînd în joc. Însă are să te apere unchiul Jost!

— Bine, unchiulețule, îmi spuse rîzînd, dar eu o întrerupsei:

— Unchiul Jost are voie să zică „unchiul”, tu însă nu ai

voie să-i zici „unchiule” unchiului Jost, fiindcă atunci face complexul „unchiul”.

— Bine, moșule, plec să hoinăresc...

— Stai, urîto – „moșule” e mai îngrozitor.

— Bine, nene – pot să-ți spun „nene”? Încuviințai din cap și ea continuă: Nene, mă duc să hoinăresc o jumătate de oră prin Eckelsum și să mă uit la vitrinele saloanelor de modă de renume mondial! și încrețindu-și într-o clipită nasul, adăugă încet: Iubitule! iar când vrui s-o prind, scoase limba la mine, strigă bau! și o luă din loc ca o săgeată.

M-am uitat după ea; lângă monumentul eroilor din mica piață s-a oprit, și-a scos batista și mi-a făcut semn cu ea. I-am răspuns. Am jucat de la două sute de metri depărtare o scenă de despărțire – ne frîngeam mîinile și unul și celălalt, ne ștergeam lacrimi imagine și desfăceam brațele a dor nemărginit.

Cînd primii cetățeni din Eckelsum, care ieșeau de la biserică, apărură după colț și începură să se holbeze uluiți la noi, am pus capăt acestei scene de mare expresivitate strigînd încă o dată „iu-huuu!” și izbucnind apoi în rîs.

M-am dus la birtul în sala căruia, o dată pe săptămînă, dădea reprezentații Compania landului. În cîrciumă erau vreo cîțiva bărbați care discutau cu însuflețire. Era vorba despre construcția unei șosele, după cît am înțeles.

M-am așezat la tejghea și am cerut soției cîrciumarului, care era ocupată cu lustruirea canelelor de alamă de la butoaiele de bere, să-mi dea un coniac. Încă înainte de a apuca să-l beau, a venit crîșmarul însuși. Era un tip scund și gras, cu pielea flască, cenușie, cu o umbră albastră pe obraji și cu o proteză dentară cam prea mare, care, atunci cînd vorbea emoționat, îi cădea uneori.

Nu m-a recunoscut imediat, fiindcă ședeam cu spatele la lumină, dar după aceea și-a încrețit fruntea.

— Și dumneavoastră veniți cumva din cauza poveștii cu asasinatul? mă întrebă cu voce înăbușită.

— Cum vine asta „și”?

— De vineri, au venit întruna: unii de la poliție și altul de la un ziar. M-au întrebat câte-n lună și-n stele – că pînă la urmă mă credeam eu însumi un criminal, fiindcă n-am știut să spun ce am făcut minut cu minut între orele cutare și cutare, joi seara. N-am văzut nimic, nimic, nimic – în cazul că și dumneavoastră mai vreți să puneți întrebări!

— Nu, n-am vrut decît un rachiu. Și-acum mi s-a făcut de încă unul. Bei unul cu mine? întrebai ridicîndu-mi paharul peste tejghea.

— Mulțumesc spuse el și umplu două pahare cum o fac danezii, de s-a risipit o groază de rachiu.

— Noroc! Pentru sufletul răposatului Hannes Pohl.

— Pst! făcu crîșmarul înainte de a bea – tăceți, domnule! Îmi alungați clienții! În ținutul nostru un asasinat nu-i o reclamă pentru un han.

— 'nțele! zisei oferindu-i o țigară.

Strigat de clienți, el umplu paharele cu bere, ținînd țigara în colțul gurii, și ochiul la care ajungea fumul închis. Asta îi dădea un aer de franțuz – doar basca îi mai lipsea. A dus paharele cu bere la masă și s-a întors foarte nehotărît înapoi. Se arăta rezervat față de mine.

— Îmi pare rău că și dumneata ai necazuri cu treaba asta, începui eu prudent. Te-au freat rău de tot polițiștii?

— Ba bine că nu! Ne-au stors pe toți ca pe lămîi. Chiar și pe clienții care au fost joi seara în local, cîți mai știam că se aflau atunci aici – fusese o sfîrșială teribilă, ca totdeauna după teatru. Da, și clienții au fost interogați cu toții. Pînă și profesorul titular și pastorul. Dar niciunul nu-l văzuse pe domnul Pohl. De fapt el n-a mai venit după reprezentație în local. Da, și pe Elsbeth, fata de la bucătărie, au tot întrebat-o

mereu, mereu – fiindcă ea trebuia să-l fi observat, ziceau ei, deoarece coridorul care dă din spatele scenei, spre curte, trece doar pe lângă bucătărie. Dar ea nu l-a văzut – ori dimpotrivă, de mai multe ori – însă nu mai știa sigur. Nu-și vedea capul de treburi, fiindcă nevastă-mea trebuia să ajute aici la scos băutură, trebuia să ungă felii de pâine și să înfierbînte cîrnați. L-a văzut Elsbeth pe unul, dar ăla ar fi fost mai voinic și mai gras ca Pohl, crede ea – da' ce știu eu. Poate doar și-a închipuit – că nici prea deșteaptă nu e. Da, vinee!

Chemat din nou, puse șase pahare de rachiu pe o tavă rotundă, împodobită cu un „șervețel croșetat” de plastic și le umplu dintr-o sticlă de secărică pe toate dintr-o mișcare, fără întrerupere. Mi-am stins țigara și am ieșit.

Coridorul birtului, spoit în verde, în care un maestru zugrav local își manifestase furtunos pasiunile sale artistice sub forma unui model liliachiu deschis, ce arăta ca florile de bîlci cu pete, se strîmta într-un gang; în dreapta lui erau ușile ce duceau în sală. În stînga acestui gang se afla bucătăria, și alături ușa spre curte, iar la capătul extrem patru trepte duceau la o ușă îngustă, prin care ajungeai pe scenă. Ușa era încuiată și m-am așezat meditînd pe treapta cea mai de sus. Chiar acum, în plină lumină a zilei, gangul era destul de întunecos. Seara trebuie să fie întuneric beznă, fiindcă numai în față, lângă ușa bucătăriei, atîrnă o mică lampă sferică și cu bec mat.

Nu-mi aminteam cum arată gangul seara, fiindcă nu-l folosisem niciodată în timpul reprezentațiilor noastre aici. Ori aveam treabă pe scenă, ori după montare ședeam în față, în local, sau în sală, cînd era vorba de piese noi ori de noi distribuții. În sală însă ajungeai și printr-o ușă care dădea direct de pe scenă.

Afară, în curte, puteai ieși printr-o largă ușă glisantă practică în peretele din spate al scenei. Prin ea descărcăm și

decorurile și le încărcăm din nou. De cele mai multe ori autobuzul stătea lipit de zidul sălii, în curte.

Și joia trecută tot acolo stătuse. Hannes Pohl fusese pe scenă pînă la urmă. Mulțumise împreună cu Waltraud Bury, Gisela și Ferdinand Hoch pentru aplauzele timide – în fața cortinei, fiindcă totdeauna începeam demontarea de îndată ce cortina cădea pe ultima replică. El nu se demachiasse, ca ceilalți trei. La aceștia nu durase mult, fiindcă toți patru fuseseră machiați doar o idee, pentru accentuarea trăsăturilor, iar pentru schimbarea costumelor n-aveau nevoie decît de puțin timp.

Ferdinand Hoch se dusesse primul, în față, în local – și, anume, după cum declara el – prin sală, care între timp se golise. Waltraud Bury și Gisela îl urmaseră zece minute mai târziu. Hoch și Bury doar luaseră o ceașcă de cafea și apoi plecaseră cu automobilul de două locuri al lui Hoch.

Gisela dacă șezuse o jumătate de oră singură la masă, adică singură în mijlocul spectatorilor, care, cu larmă din ce în ce mai mare, se redresau după depresiunea provocată timp de două ore bune de piesa Cu ușile închise de Sartre.

Nimeni nu-l văzuse pe Hannes. Noi, pe scenă, n-am băgat de seamă niciunul încotro plecase Hannes, ce ieșire folosise. Demontaserăm decorurile și le așezasem, împreună cu cîteva mobile, în remorca microbuzului, care stătea cu oblonul chiar lîngă ușa rulantă. Nu ne uitasem în microbuz nici măcar cînd ne terminasem treaba. Hannes ori era deja mort în microbuzul a cărui ușă rămăsese mereu deschisă, ori crima se petrecuse în timp ce noi, cei patru – Ludwig Hallbaum, cei doi mașiniști, și cu mine – ne duceam în față, prin sală, ca să mai luăm la repezeală o bere, înainte de a pleca împreună cu Gisela la Wichafen.

N-am ajuns la niciun rezultat cu reflecțiile mele. Pe cînd mergeam de-a lungul gangului ca să ajung în față, din

bucătărie a ieșit o fată trupeșă, cu obraji atît de roșii cum nu văzusem încă niciodată – în afara cărților de basme. Fata mă privea uimită.

— Ești domnișoara Elsbeth?

Ea aprobă dînd din cap. Își puse șovăind mîna aspră și butucănoasă în mîna mea și clipi nesigur. Ochiul ei albaștri spălăciți, clipind pe obraji de un roșu aprins, arătau atît de caraghios, că-mi venea să zîmbesc.

— Domnii de la poliție te-au întrebat în amănunțime, domnișoară Elsbeth, începui zîbind cît mai cordial posibil, căci la cuvîntul „poliție” fata își încrețise fruntea și clipea din ochi și mai iute ca înainte. Însă eu aș vrea totuși să te mai întreb ceva despre bărbatul pe care l-ai văzut aici în gang... îmi dai voie?

— Da, da! se bîlbîi Elsbeth.

— Cînd l-ai văzut în gang, domnișoară Elsbeth? întrebai, și cînd începu să mă privească, nepricepînd nimic și clipind des, continuai: Joi seara cînd am jucat aici teatru, vreau să spun. Poți să-ți amintești cînd a fost asta? Eu însumi sînt de la teatru...

— Da, știu, mă întrerupse Elsbeth. V-am văzut jucînd!

— Da? întrebai uimit.

— Da, răspunse fata dînd din cap cu ardoare, data trecută nu, nu. Cu cîteva săptămîni înainte însă, cînd făceați pe hamalul în piesa comică, nu-i așa? Cînd o ia de la gară pe o mătușă din America și nu era ea, ci...

— Exact, intervenii ca să potolesc potopul de cuvinte al fetei, devenită brusc radioasă. Dar cum poți vedea toate piesele, Elsbeth? Nu mai e nimic de făcut în bucătărie seara?

— Ba da, ba da, am de lucru. Da-n timp ce dumneavoastră jucați, totdeauna e liniște, fiindcă toată lumea e în sală, și doar cîțiva în prăvălie. Atunci mă duc dincolo și mă uit din ușa sălii. Ah, cît e de frumos mereu! Cea mai frumoasă a fost

piesa cu fata care-l iubește pe domnu' acela fin, fiu' prințului sau așa ceva, și apoi mor cu toții doar fiindcă unu' cu jachetă de catifea i-a turnat pe cei doi doar din invidie. Da, și ce a fost foarte trist, era cum ei atunci beau otrava...

Copleșită de amintiri, Elsbeth începuse într-adevăr să plîngă cu suspine, iar eu mă gîndeam încordat ca să-mi amintesc ce revistă de proastă calitate cărasem aici, pînă cînd, deodată, îmi veni în minte că era vorba de Intrigă și iubire.

Trupeșă fată cu obraji roșii îmi apărea ca o rămășiță din fericitele vremuri ale chioșcului din grădină. Să mai existe în zilele noastre o naivitate atît de zguduitoare! Cînd chiar în cel mai prăpădit cătun cuvinte ca, spre exemplu, „sexy”, fac parte – grație efectului instructiv al televizoarelor – din vorbirea uzuală!

Înainte ca Elsbeth să fi putut reîncepe descrierea momentului literar culminant al vieții ei, zisei:

— Da, Elsbeth, teatrul este ceva frumos. Ai dreptate. Dar cum ai putut vedea dumneata pe cineva în gang, cînd erai în sală?

— Tocmai ieșeam, cînd bărbatul acela trecea pe aici. Se lăsase cortina. Și cînd încep să se încline cu toții, atunci eu fug repede afară, înainte de a se aprinde lumina, fiindcă sînt doar în șorț, știți. Da, și atunci bărbatul acela a trecut din spate pe aici.

— Atunci nu poate să fi fost domnul Pohl, fiindcă el a stat pe scenă pînă la urmă!

— Așa? — Da! A, da! făcu fata chibzuind încordată.

— Atunci cine a fost? Și ce voia aici în gang?

— Nu știu. Era și atît de întuneric. N-am putut deloc să-mi dau seama cine era. Dar, cînd unul dintre domnii de la poliție a zis că poate a fost domnul Pohl, nu m-am gîndit că el încă se înclina pe scenă.

— Dar încotro s-a dus bărbatul acela, după ce l-ai întîlnit?

Nu cedam, dar fata ridică din umeri. Aveam o bănuială, și anume, că acel domn necunoscut se afla într-o oarecare legătură cu moartea lui Hannes Pohl. Nu știam de ce credeam acest lucru, îmi venise așa cum se întâmplă uneori dimineața, cu puțin înainte de a te trezi. Auzi în semisomn zgomote, le incluzi în visele tale, și când te trezești, constăți că ai visat ceva exact cum s-a întâmplat, fără să fi perceput mai mult de o izbitură de ușă, un pas, un strigăt. E o nebunie – dar de la moartea lui Hannes eram un pic nebun: Călătoria la Olders, ideea fixă că bărbatul din gangul hanului este poate asasinul – toate astea nu aveau prea mult a face cu logica, și cu atât mai puțin cu cercetările criminalistice. Dar în povestea asta eu eram amestecat mai mult, participam la ea mai mult decât comisarii din poliția judiciară și procurorii. Trebuia să-l gădesc pe asasin – măcar ca să știu cine mă amenință. Atîta timp cît individul umbla liber, însăși viața mea era în perieol. Și tocmai acum cînd o aveam pe Gisela! Bun, puteam să mă retrag – dar asta nu era o garanție. Dacă asasinul lui Pohl și Sibberfoot se simțea încolțit dintr-un motiv oarecare, avea să muște și mai mult în jur decît acum – și atunci veneam eu la rînd; împotriva brutalității și vicleniei individului – ambele dovedite – de două ori – vigilența nu ajuta, nici ea, cu nimic. N-aveam de ales...

Elsbeth mi-a întrerupt gîndurile.

— Mai e ceva, vă rog? Trebuie să spăl zarzavatul...

— Nu, mulțumesc, am zis întinzîndu-i mîna.

Cînd a dispărut în bucătărie, mi-a căzut fisa că ar fi trebuit să-i dau două mărci pentru un bilet de cinema sau ceva asemănător, și eram cît pe aci să mă duc după ea în bucătărie – dar cum venea crîsmărița pe coridor dinspre sală, am ieșit pe lîngă ușa de lîngă bucătărie în curte, deoarece voiam să evit exclamațiile ei de mirare și întrebările care cu siguranță ar fi urmat.

Curtea era mai degrabă o uliță decît o curte. În dreapta era mărginită de peretele sălii și în stînga de un zid înalt de doi metri și jumătate, lîngă care erau stivuite pînă sus butoaie de bere.

Am mers pe caldarîmul plin de gunoi, de-a lungul peretelui sălii. La capătul clădirii curtea dădea într-un fel de mică piață, avînd în partea de sud o căsuță scundă fără etaj. În această mică piață ne lăsam automobilele totdeauna. La ea se ajunge printr-o intrare pe la colțul estic al clădirii sălii. Aici staționase și microbuzul cu remorca, joia trecută.

Acum, aproape în același loc, era un Opel. În timp ce hoinăream încă încoace și încolo, imaginîndu-mi cum se urcase Hannes aici în microbuz în ultima seară a vieții lui și-mi spărgeam capul întrebîndu-mă cine a fost cel care-l urmărise, s-a deschis ușa căsuței și a ieșit o bătrînă. Ducea, cu pași mici, nesiguri, o găleată cu cine știe ce resturi, la o grămadă de gunoi ce se afla în fața unui gard de șipci, într-un colț de curte, la umbra unui castan mare. Ușa căsuței rămăsese deschisă și astfel am putut vedea un coridor îngust, unde era o ladă acoperită cu o cuvertură croșetată. Întorcîndu-se bătrîna, i-am ieșit înainte traversînd curtea.

— Bună ziua! zisei.

Ea se opri privindu-mă întrebător. Purta o rochie neagră de tafta, sigur fusese la biserică. Rochia arăta atît de mult a fi hărăzită acestui prilej! Peste ea avea un șorț de stambă imprimată cu flori mari. Chipul bătrînei semăna cu un măr Borsdorf în ianuarie. Avea o piele gălbuie plină de riduri mici, care se răspîndeau ca razele de lumină în toate părțile, pornind din colțurile ochilor și gurii. Pe pomeții înalți, proeminenți se vedeau pete circulare de un roșu închis. Avea ochi mari și negri, tineri ca ai unei fete de șaptesprezece ani. Părul îi era subțire și alb, cu cărare la mijloc. Mi-am spus numele și am adăugat:

— Vă rog să mă iertați, locuiți aici?

Bătrîna și-a mijit ochii și și-a întredeschis buzele, în timp ce înclinînd puțin capul spre stînga, cu mîna dreaptă, liberă, a făcut un gest către ureche. Am repetat imediat cuvintele, tare. Am oarecare experiență cu surzii: ori sînt numai pur și simplu tari de ureche, și în cazul acesta ajunge să strigi, la cel mai înalt registru cu putință, ori sînt surzi de-a binelea, încît abia mai pot înțelege cuvintele, și atunci trebuie să vorbești rar, mișcînd clar din buze. Mi s-a întîmplat de multe ori ca oameni din cea de-a doua categorie să poată înțelege totul după mișcările buzelor, dacă mă așezam în poziție favorabilă și formulam frazele într-adevăr rar și distinct. Femeia din fața mea părea a fi foarte tare de ureche, căci la repetarea cu voce tare a întrebării, a răspuns:

— Poftim? Nu prea aud. Mai spuneți o dată, vă rog.

Mi-am rostit prin urmare încă o dată numele, am rugat-o să mă scuze că mă adresez ei și am întrebat-o dacă locuiește acolo.

Vorbeam aproape fără voce, dar cu gesturi ajutătoare. Bătrîna se uita la gura mea și fața ei își pierdu expresia întrebătoare, îngrijorată.

— Da, locuiesc aici – da' de ce vreți să știți?

Tocmai începusem o explicație care se voia metodică, cînd în spatele meu cineva strigă:

— Hei, Ziball! Ce faci aici?

M-am întors. Lîngă portiera Opelului stătea domnul Zander, manager și allroundman.

— Vă rog să mă scuzați, i-am spus bătrînei. Voi reveni, dacă-mi permiteți, mai tîrziu.

— Da, vă rog. Da' dacă sînteți reprezentant comercial n-are niciun rost – nu cumpăr nimic.

Am izbucnit în rîs. Ideea că am fost luat drept comis-voiajor mă făcea pur și simplu să rîd.

— Nu, nu sînt! spusei clătinînd exagerat din cap. Nu sînt reprezentant comercial. Voiam numai să vă întreb ceva.

— Bine, încuviință bătrînica. Atunci veniți. Da' nu azi, pentru că plec imediat la copiii mei!

Apoi intră cu pași mărunți în casuța.

M-am îndreptat către Zander, care aprinzîndu-și ceremonios o țigară, mă privea prin norul de fum.

— Bună ziua, domnule Zander! Sînt într-o excursie de duminică.

— Da' nu cu măicuța, spuse rîzînd și holbîndu-și ochii spălăciți. Ai?

— Nu, firește că nu, răspunsei, furios că Zander și-a găsit să apară tocmai acum.

Mi se părea că sînt un detectiv tare nepriceput, dacă la asemenea surprize inofensive începeam să mă necăjesc și să-mi pierd cumpătul.

— Firește că nu, repetă Zander puțintel ironic. Asta aș fi putut să-mi închipui și eu, dragă domnule Ziball! Adineauri cînd intram în localitate – am să organizez, poate, o seară de varietăți, știi, pentru ca lumea să vadă ceva rezonabil – ha-ha-ha! leșina el de rîs – și pentru ca să-și revină după Sartre al vostru cu o crimă drept desert – da, cînd intram adineauri cu mașina în localitate, am zărit un foarte talentat membru al ansamblului „Companiei landului”. Da – ha-ha-ha – Waldemar Zander este totdeauna vigilent! Iar acum te întîlnesc pe dumneata aici, tête-à-tête cu bătrînica – să rămîi tablou nu alta – dar nu vreau să știu amănunte, dragă maestre – ha-ha-ha!

Mi-a strîns cordial mîna, s-a urcat în mașină rîzînd, a pornit motorul, a semnalizat, a accelerat și a demarat într-o curbă elegantă.

„Maimuțoiule!” am zis cu foc în gînd.

După cum am mai spus, faptul că eu – că noi – eram atît

de amorezați s-a dovedit o mare lipsă. Fiindcă dacă n-aș fi fost îndrăgostit, nu m-aș fi uitat la ceas, ci aș mai fi interogato puțin pe bătrîna cu chip de măr, înainte ca ea să plece la copii. M-am uitat însă la ceas și m-am speriat că trecuseră zece minute peste ora convenită cu Gisela. Așa încît am dat ocol hanului și am pornit-o ca vîntul către piață, repetînd pe drum scuzele pe care voiam să le adresez Giselei.

Ea se afla lîngă un vînzător ambulant de înghețată, care luîndu-se după soarele radios își scosese căruțul din șopron.

— Era și timpul să vii, spuse Gisela înainte ca eu să-mi fi putut rosti explicația. Am luat între timp un credit pe termen scurt doar pe ochii mei frumoși, și mîncînc a doua înghețată fără să am acoperire.

Am rîs, am cerut să-mi umple și mie cu vîrf un cornet, am plătit, am luat-o pe Gisela de braț și am pornit-o agale cu ea pe strada principală, din Eckelsum. Înghețata avea gust de picioare amorțite – dar niciodată nu mi-a plăcut atît de mult înghețata încît să fi ajuns specialist. Poate că asta așa trebuia să fie, poate că așa trebuia să fie gustul ei.

Hauptstrasse – fostă Hindenburgallee, apoi Adolf Hitler-Strasse, apoi Montgomerystrasse, azi pur și simplu Hauptstrasse – traversa localitatea și după zece minute dădea într-o șosea principală, pe care noi am părăsit-o curînd, ca s-o luăm pe un drum de țară ce ducea în pădure.

Peste o jumătate de oră eram întinși pe iarbă, la marginea unei pepiniere dese de brazi, cu fețele scîldate în lumina soarelui de amiază. Mirosea a pămînt reavăn, și a rășină, și a cetină, și a vară – deși abia începea primăvara. Iar eu lîngă această fată, a cărei mînă uscată, caldă, cu degete fine, se odihnea în mîna mea – eram cum nu se poate mai fericit. Ședeam nemișcați, tăcuți, inspirînd doar din cînd în cînd, adînc, gama de miresme; fiecare simțea în vîrfurile degetelor bătaia pulsului celuilalt.

Gisela întreba din timp în timp:

— Cît de mult mă iubești?

— Cît își iubește pescarul barca.

— Prea puțin.

— Cît își iubește țăranul ogorul.

— Prea puțin.

— Cît un poet, limba.

— Ceva mai bine, dar nu de ajuns.

— Cît pămîntul, soarele.

— Bine, a spus aplecîndu-se asupra mea și dîndu-mi un sărut, în care timp părul ei mă gîdila teribil.

— Dă-te la o parte din soare! zisei.

Gisela îmi trase un bobîrnac ușor și-mi spuse rîzînd:

— Se pare că nu ai prea mare experiență cu iubitele, Jost, altfel ai ști ce m-ar impresiona acum!

M-am ridicat s-o prind în brațe, dar s-a ferit rîzînd.

— Altceva n-ai în cap, băiete?

— Mi-e foame, auzi! Foame pur și simplu. Crezi că poți hrăni o femeie cu două porții de înghețată pe zi? Gîndul meu e la șnițel, la picior de porc fiert, la friptură de vițel, la rasol de vacă cu hrean, la rinichi înnecați în vin de Burgundia, la ficat cu ceapă – dacă vrei să știi!

— Iar eu pînă acum te-am considerat doar o zîină a mării! o ființă eterică, o semizeiță rece!

— Semi? Vrei să faci economii pe socoteala mea? Vreau porția întreagă – de preferință picior de porc.

— Picior de porc, o Doamne! Dar ai dreptate. Totdeauna m-am gîndit dacă lui Romeo și Julietei le-o fi fost foame!

Ne-am întors foarte mulțumiți la Eckelsum, am studiat meniurile afișate la intrarea a două birturi și ne-am decis pentru Crama primăriei, unde, printre familii îmbrăcate în veșminte de duminică, am găsit loc la o masă de colț și am

mîncat – într-adevăr – picior de porc fiert. Iar apetitul zînei mele m-a entuziasmat.

CU PRIMUL AUTOBUZ DE DUPĂ-AMIAZĂ SOSEAM CĂTRE PATRU și jumătate în Wiehafen. Gisela, s-a dus acasă. Eu, direct la teatru, fiindcă trebuia să montăm decorul pentru reprezentația de seară. Pe afiș era o vechitură: Musca spaniolă. În locul lui Hannes avea să joace Joachim Stoltze, regizorul – așa se hotărîse încă de vineri. Puțin înainte de ora șapte decorul era montat. Am mai trebăluit cîte ceva, am pregătit în atelierul de pictură lucrul pentru a doua zi de dimineață și ducîndu-mă apoi în cabină, am văzut de la fereastră automobilul lui Ferdinand Hoch parcat în fața intrării spre scenă. Pe coridorul îngust, care duce de la scenă la cabine și ateliere, am întîlnit-o pe Waltraud Bury.

Era pentru prima oară de la moartea lui Hannes Pohl că o întîlneam singură. Ea, ca și cum ar fi așteptat această ocazie, mi se adresă ușurată.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Jost! îmi șopti în grabă și privind în dreapta și în stînga.

— Ce spui – dă-i drumul!

— Nu aici! răspunse ea agitată. Vino după reprezentație la mine acasă.

— Oho! făcui eu încercînd să-mi camuflez curiozitatea și simulînd că mă gîndesc la altceva. Vrei să mă pui în colecția ta de fluturi?

— Idiotule! zise furioasă – fără însă ca prin asta să reușească să-și ascundă teama.

Pe coridor venea Ludwig Hallbaum, și Waltraud plecă în grabă. M-am dus în cabina lui Ferdinand Hoch. El ședea în fața unei oglinzi de machiaj și fuma.

— Alo, Ferdinand!

— Alo, Jost! Cărui fapt îi datorez cîstea?

Avea un elegant costum gri, mirosea intens a iuft, purta ochelari cu lentile pătrate, albastre închis, pe care și-i scoase cînd mă așezai lîngă el pe un taburet.

— Voiam să te întreb ceva, îi spusei.

Ne tutuiam cu toții, dar cu el totdeauna îmi venea destul de greu.

— Te rog, zise privindu-mă cu ochii mijiți și trecîndu-și degetul mijlociu și degetul cel mare peste pleoape.

— Joi ai fost cu mașina la Eckelsum. Unde ai parcat-o în timpul reprezentației?

— În spate, în curte. De ce? Faci pe detectivul?

— Încerc. Am o bănuială cu privire la moartea lui Hannes. Poate e falsă – cine știe!

— Nu te băga în treburile d-astea, Jost!

Se ridică, se duse la cuier, își scoase jacheta, o puse cu grijă pe un umerăș și-și deznodă cravata de mătase roz cu dungi de un verde închis. Auzisem doar destul de des să nu mă amestec. Încet, încet ajunsesem s-o știu pe dinafară.

— Mai ți-amintești ce mașini erau acolo? Întrebai fără să mă sinchisesc de avertismentul lui.

— Erau o mulțime. La plecare a trebuit să fac numeroase manevre ca să pot ieși. Cele mai multe erau Mercedesuri. Aproape toți țărani merg cu Mercedes. Nu le știu pe fiecare în parte. Microbuzul nostru și remorca erau lipite de peretele sălii.

— Cînd ai plecat tu cu Waltraud cred că era destul de mare mișcare acolo... spusei eu.

— Ba nu! Reflectă un moment, apoi spuse: Permite-mi, își scoase pantalonii eleganți și și-i îmbrăcă pe cei înguști și negri pe care trebuia să-i poarte pe scenă. Nu! repetă; atunci plecau două sau trei persoane. Noi am șters-o destul de repede. Luasem înainte doar o cafea în local – dar asta o știi!

— Ai observat pe cineva la autobuz?

— Mașiniștii care încărcau decorurile.

Continuă să se schimbe, apoi se duse către oglindă ca să-și pună gulerul înalt și tare și să-și încheie plastronul negru. În momentul acela am observat o privire bănuitoare pe care mi-o arunca prin oglindă pe când se îndrepta într-acolo.

— Dar ce vrea să zică asta, Jost? mîrîi el indignat. Doar am răspuns la toate întrebările astea și la poliție!

— Te-au întrebat și în ce raporturi te afli ai cu Hannes Pohl?

Întrebasem instinctiv – de fapt fără rea intenție, în ultimă analiză chiar fără niciun gînd ascuns. Dar reacția lui la această întrebare m-a dat peste cap.

— Nu, zise el cu un calm ciudat, după o lungă pauză. Nu, asta nu m-au întrebat... Și nici nu le-aș fi spus întregul adevăr...

Chipul lui arăta de parcă ar fi fost în transă. Ochii aproape închiși păreau de mort pe trăsăturile împietrite. Respira greu. Am sărit în sus strigînd:

— Hei; Ferdinand! Ce s-a întîmplat?

— A tresărit, a scuturat din cap ca un om care iese din apă, m-a privit clipind – redevenise stîpîn pe sine.

— Nimic! Nu s-a întîmplat nimic. Absolut nimic!

A zîmbit. Puțin crispat – totuși zîmbea. Apoi a repetat:

— De unde și pînă unde această manie a întrebărilor la tine? Lasă să-și facă datoria cei care au menirea asta!

Asta a fost tot. Nu aveam senzația că pot afla mai mult de la Ferdinand Hoch. El însă știa ceva – dar niciodată nu mi-ar fi spus-o. Dintr-o mulțime de motive fiindcă după părerea lui nu eram „competent”.

— Da, ai dreptate, replicai. Scuză-mă, te rog!

— Mă rog, n-am ce scuza! zise el, se așeză și-și puse

prosopul pe umeri, potrivindu-l de jur-împrejur, între guler și gât.

Apoi luă fardurile și începu să se ungă pe față. Pe toaletă avea o grămadă de tuburi și borcanele de porțelan. În toate erau creme și farduri – foarte bune și scumpe. Numai Hannes Pohl avusese la fel de scumpe – ce-i drept, pe el îl preocupau mai puțin.

— De fapt, cum faci tu de-ți permiți să duci o astfel de viață? am început din nou și mi-am urmărit întrebarea cum urmărești o săgeată cu care ai țintit ceva.

Voiam ca într-un fel să aflu la ce soi de „adevăr” se referise el mai înainte. Ferdinand însă n-a căzut în cursă.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă punându-și în pudrieră puful, după ce abia îl luase.

Se întoarse către mine, privindu-mă cu sprâncenele încruntate.

— Ei, numai așa, răspunsei eu dînd vocii candoarea unui vicar, cred că din gajul nostru e greu să ții un automobil și să te îmbraci așa ca tine... eu în orice caz nu pot, dar mă gîndeam că poate ai putea tu să-mi vinzi un pont.

— Ar trebui să gîndești mai puțin, detectivule, făcu zîmbind, și zîmbetul lui mi-a plăcut exact ca o unghie plină de puroi. Dacă însă în ce privește cazul Hannes Pohl crezi că, în definitiv, pentru procurare de cîștiguri suplimentare, mă îndeletnicesc cu uciderea colegilor, ca să-mi pot cumpăra benzină și cravate – ești pe o pistă falsă! Nu obișnuiesc să ucid decît contese fără familie – e mai rentabil, știi!

Zîmbetul i se prefăcu în rîs, și eu mă simții destul de prost.

— Nu m-am referit la asta.

— Atunci nu mai pune asemenea întrebări, spuse întorcîndu-se din nou spre oglindă și începînd să-și pudreze machiajul – în definitiv mă privește ce fac cu banii mei.

— Da, sigur, firește! am zis sculîndu-mă.

Lîngă cuier era o măsuță. Pe ea se afla un ziar de duminică.

— Pot să mă uit în ziar?

Ferdinand Hoch scoase doar un sunet aprobator, fiindcă tocmai își întărea conturul buzelor. Desfăcui ziarul. Era ediția de duminică a unui ziar boulevardier din Olders. Pe prima pagină sta scris: „Asasinat în Grosse Bergstrasse”. Cuvîntul „asasinat” era tipărit cu litere de patru centimetri. Jos era fotografia casei în fața căreia stătusem ieri și prin poarta căreia îmi imaginasem venind camionul cu cai. O săgeată albă indica o fereastră de la etajul cinci. Explicația imaginii: „Dincolo de această fereastră și-a găsit moartea, lovit de o mîină ucigașă, comerciantul Sibberfoot, în vîrstă de cincizeci și șapte de ani”. Imaginea era însoțită de un text aldin de numai opt rînduri, în care era vorba de un misterios telefon anonim, în urma căruia poliția îl descoperise pe mort. Detalii în pagina șase.

A trebuit să mă concentrez foarte tare ca să-mi stăpînesc tremurul mîinilor pe cînd citeam. Ferdinand Hoch nu spunea nimic – era prea ocupat cu machiajul – dar din cînd în cînd îmi arunca prin oglindă cîte o privire. La pagina șase, sub titlu, scria: „Asasinul a telefonat”. Urma o prezentare minuțioasă a locului faptei și a modului cum fusese găsit cadavrul, iar dedesubt obișnuitele apeluri către cei ce pot da indicații utile – care, la cerere, pot fi considerate drept confidențiale – să se adreseze celei mai apropiate circumscripții de poliție sau Serviciului de anchetare a crimelor din Olders, telefon numărul, cutare și cutare. Se mai spunea și că făptașul nu lăsase nicio urmă și că asupra mobilului crimei domnea o totală confuzie. Nu putea fi vorba de jaf cu asasinat, fiindcă mortul avusese atît în portofel, cît și

în sertarul biroului, considerabile sume de bani, care nu fuseseră atinse.

Am pus ziarul din nou pe măsută, am mulțumit lui Ferdinand Hoch și amîndoi am fost scutiți de o despărțire neelegantă prin sosirea decanului nostru de vîrstă, care împărțea cabina cu Hoch. A venit ceva mai tîrziu, întrucît nu intra în scenă chiar la începutul piesei.

Imediat după sosire a umplut încăperea cu o sonoră turuială de cuvinte, care se învîrteau mai ales în jurul său. Rar am văzut un om atît de egocentric. Întrucît nu mă interesa în mod deosebit descrierea succesului său în calitate de recitator de lirică barocă, repurtat ieri înainte de amiază la cursul superior al liceului, am folosit prima pauză în vorbire, ca să dispar.

Pe coridor am întîlnit-o din nou pe Waltraud Bury, care de data aceasta era împreună cu Joachim Stoltze și cu un bărbat tînr pe care nu-l cunoșteam. Bury s-a uitat la mine doar cu coada ochiului, timp de o fracțiune de secundă. Încolo nimic altceva nu a marcat în vreun fel întîlnirea noastră anterioară. Tînrul mi-a fost prezentat ca fiind Kai Fiebig.

— Succesorul lui Hannes Pohl, explică regizorul. Vine din Renania. Șeful l-a văzut în octombrie la Köln.

— Aveam acolo un contract pentru o piesă; acum urmează să obțin aici un contract pentru o stagiune, adăugă tînrul.

— Să-ți ajute Dumnezeu! făcui eu.

— Mulțumesc! zise Fiebig.

— Ce e cu camera lui Pohl? N-ar putea locui acolo? se interesă Stoltze.

— Nu știu, dar am s-o întreb pe proprietăreasă îndată ce o văd.

La drept vorbind aș fi putut spune imediat „nu”, fiindcă în timpul montării de după-amiază, tocmai mă gîndisem că aș putea lua camera lui Hannes, cu toate că era ceva mai mică

decît a mea – şi că ar trebui să încerc s-o conving pe doamna Bornschein să dea camera mea Giselei. Şi fiindcă doamna Bornschein mă simpatiza, credeam că sigur are să accepte. Fireşte acest lucru trebuia discutat şi cu Gisela.

— Mîine dimineată la opt şi jumătate repetăm Sartre, mi se adresează Stoltze. N-ai putea pune să monteze provizoriu decorul, măcar pereţii cu uşile şi mobila? Ce-i drept, el a studiat rolul, dar în montarea mea sînt alte intrări – trebuie să facem o repetiţie de acomodare.

— E-n ordine! Unde locuieşti astăzi, domnule Fiebig?

— La Hotelul Reichshof.

— Bine – mîine dimineată îţi spun ce este cu camera!

— Mulţumesc, zise el încă o dată şi-mi întinse mîna.

— Vino, tinere, vreau să te mai plimb pe aici înaintea reprezentaţiei. Eu trebuie să mă mai şi schimb! spuse Bury luîndu-l de braţ.

— Poate îţi dă o mîna de ajutor, zise Stoltze, iar eu, urmărind aceeaşi ţintă, adăugai:

— Aşa cel puţin face imediat cunoştinţă mai îndeaproape cu cele mai importante părţi ale ansamblului!

Bury rîdea, prefăcîndu-se că scrişneşte de furie din splendorii ei dinţi şi scuturîndu-şi cîrlionţii – în momentul de faţă de un roşu ca în tablourile lui Tizian. Se repezi cu ghearele la Stoltze şi la mine strigînd:

— Feriţi-vă, că vă scot ochii!

— Ajutor! ajutor! strigă Stoltze rîzînd.

Prin uşa ce ducea la scenă venea regizorul de culise Bärner, care întrerupsese gluma:

— Pregătiţi-vă, peste zece minute sun! zise el către Waltraud şi Joachim Stoltze.

M-am dus pe scenă ca să văd dacă e totul O.K. şi m-am uitat prin ochiul cortinei în sala care, treptat, începea să se umple. Mi-am căutat de lucru un răstimp pe scenă, uitîndu-

mă la recuzită, deși asta nu mă privea nicidecum – de fapt o așteptam pe Gisela, care a sosit exact la începerea reprezentației. Când Bärner a sunat a doua oară și murmurul din sală s-a făcut mai puternic, am privit încă o dată prin cortină. În stînga, în lojă, ședea șeful cu procurorul, care arăta ceva mai bine astăzi. Cei doi vorbeau cu multă însuflețire.

Mă gîndeam dacă n-ar fi bine să-i mărturisesc procurorului ce bănuiam. Dar atîta timp cît tot nu-i puteam spune: „Acesta este asasinul!” n-avea rost. Dimpotrivă, putea fi interpretat ca o intenție de a face pe grozavul – ori și mai rău – ca manevre de inducere în eroare. De asemenea, îmi mai lipseau prea multe elemente de conexiune pentru ca eu însumi să fiu bine lămurit. E clar că exista o legătură între moartea lui Hannes și a lui Sibberfoot, dar unde era firul care ducea de aici acolo, de acolo aici?

— Urmărești o anumită doamnă, ori te delectezi numai așa, în general, cu frumusețea publicului? întrebă lîngă mine o voce – o voce dragă.

— Sînt adorator al soarelui, cum ar putea să mă atragă cîteva stele? răspunsei întorcîndu-mă spre Gisela, care – adorabilă în toaleta luxoasă din anii 1880 – stătea lîngă mine.

— Dar noaptea? întrebă ea încet. Sînt geloasă, măi!

— Pot să te conduc? am întrebat – fiindcă suna pentru a treia oară.

— Exact pe asta și contam! răspunse ea zîbind.

— Mulțumesc, spusei intrînd alături de ea în culise. Și joacă frumos!

— Și tu să fii cuminte! îmi zise ea încruntîndu-și amenințător sprîncenele.

M-AM DUS ACASĂ, AM INTRAT SUB DUȘ, MI-AM PUS O CĂMAȘĂ curată și mi-am turnat un coniac. Era ultima înghițitură din

sticlă. După aceea, în drum spre teatru, urma să trec prin fața gării și acolo să fac rost de altă sticlă de la un chioșc. În timpuri atît de turbulente mi se părea foarte recomandabil să ai totdeauna în casă o înghițitură. Dar aş cumpăra rachiu indigen – acela consolează mai bine, dă mai mult curaj și nu-ți taie pofta de mîncare.

Doamna Bornschein făcuse ordine în camera mea – noi nu strînsesem de dimineată ca să nu se audă zgomot. Mă gîndeam dacă trebuia să vorbesc cu ea. Dacă aş fi știut că observase ceva...

Deodată cineva a bocănit alături, în camera lui Hannes. Ușa dulapului său de haine a scîrțîit, un scaun a fost mișcat, apoi s-au făcut auziți pași greoi.

Am ieșit pe coridor și am bătut la ușa lui Hannes.

— Da, vă rog! s-a auzit o voce de bărbat.

Străinul putea să aibă vreo șaizeci de ani. Îl mai văzusem undeva, dar nu puteam să-mi amintesc unde.

— Ziball, sînt vecin de cameră și coleg cu domnul Pohl – tocmai am auzit că umblă cineva aici...

— Pohl! Veniți mai aproape, vă rog. Mă bucur că vă cunosc. Fiul meu – Hannes – mi-a povestit și mi-a scris despre dumneavoastră.

Văzusem mai demult o fotografie a acestui om. Era tatăl lui Hannes Pohl, firește. Mare zăpăcit am fost de nu m-am gîndit niciun minut la familia prietenului meu. Dar însuși Hannes nu prea vorbea de ai săi. Mamă nu avea, asta o știam, iar tatăl era mic funcționar pe undeva, la granița cu Elveția – vameș sau ceva asemănător.

— N-aș vrea să vă deranjez, domnule Pohl, dar dacă vă pot fi de folos cu ceva...

— Nu, nu mă deranjați defel, răspunse el precipitat. Imediat sînt gata. Proprietăreasa dumneavoastră, doamna Bornschein mi-a ajutat la împachetat – mulțumesc frumos.

Avea o față atît de mică și de cumsecade, că după două minute îmi și devenise simpatic. Pe lîngă asta, îl compătineam teribil. Trebuie să fi fost o lovitură groaznică pentru el. În ochi avea atît de multă mîhnire și speranță stinsă, că erau total lipsiți de viață. Ar trebui ca nemernicul care l-a ucis pe Hannes să fie pus să stea cîteva ore în fața acestor ochi, gîndeam eu, dar asta era o idee sentimentală. Astfel de oameni nu pot fi zguduiți de părinți distruși.

Domnul Pohl nu întreba nimic. Stătea între geamantanele deschise și restul lucrurilor care mai erau de împachetat, privind în gol și scărpinîndu-se cu degetele mîinii stîngi pe obrazul stîng – ceea ce provoca un zgomot sec și-i trăgea pleoapa ochiului stîng în jos, încît vedeam vinișoarele roșii de pe globul gîlbui.

— Da... zisei, fiindcă liniștea combinată cu zgomotul sec al scărpinatului era de nesuportat.

— Mîine dimineață trebuie să mă duc la procuratură, spuse domnul Pohl cu jumătate voce, mai mult pentru sine decît pentru mine. Mai au și scrisori și hîrtii de-ale lui Hannes. Pe băiat pot să-l iau marți, a zis procurorul. I-am telefonat vineri, cînd am primit vestea. Șapte mărci și patruzeci a costat convorbirea. Vrem să-l înmormîntăm acasă, știți, lîngă nevastă-mea. De fapt este locul meu de veci – dar după aceea, mai tîrziu, pot să stau și eu la picioarele lor.

— Locuiți aici, domnule Pohl?

— Nu – la gară. La Căminul Creștin. Foarte convenabil. Mi-a propus și doamna Bornschein să rămîn aici – dar n-aș vrea, dacă înțelegeți...

— Pot să fac ceva pentru dumneavoastră? întrebai încă o dată.

— Vă mulțumesc foarte mult, nu, într-adevăr nu, domnule Ziball. Vedeți, cele cîteva bagaje le duc ușor singur la gară.

Apoi le dau la coletăria rapidă, iar transportul sicriului îl face întreprinderea de pompe funebre...

Îl podidi plînsul. Vedeam cum i se urca și cobora omușorul între cutele gîtului său bătrîn.

— Cel mult un lucru, continuă el, poate îmi faceți rost de vreo cîteva fotografii de ale lui Hannes. Imagini din teatru, știți, fotografii de-ale lui în diferite roluri... Se întrerupse brusc, mă privi un răstimp, apoi zise:... A fost Hannes – a fost un actor bun băiatul meu?

— Da... domnule Pohl, da, era un foarte bun actor. Toți avem să-i simțim lipsa.

— De fapt, eu n-am vrut să facă teatru, dar maică-sa, răposata mea nevastă, a fost de partea lui. Eu nu voiam, fiindcă socoteam că e o meserie nerentabilă – vă rog să mă înțelegeți și să nu mi-o luați în nume de rău, domnule Ziball. Eu eram de părere că trebuie să studieze și să-și facă o carieră ca funcționar superior. Poate ar fi încă în viață, dacă m-aș fi impus.

— Asta n-o știe nimeni, dar el era fericit cu meseria lui, domnule Pohl, foarte fericit. Și avea succes fiindcă era sîrguincios și foarte talentat.

Asta i-a făcut bine bătrînului. A venit la mine și mi-a strîns mîna.

— Vă mulțumesc frumos!

— Am să vă fac rost de fotografii. Și mîine înainte de amiază am să vorbesc cu șeful ca să vă achite aici, imediat, salariul lui Hannes. Am să mă informez cum e cu asigurarea. Aveți și oarecare drepturi asupra asigurării, cred. Că doar în timpul lucrului a fost Hannes omo... accidentat!

— Accidentat... repetă bătrînul. Da – dacă aș avea măcar o bănuială, cine l-a putut urî atît. Că doar nu era un om pe care să-l urăști, nu-i așa?

— Nu, nu, domnule Pohl, sigur că nu...

Se auzi o bătaie în ușă și intră doamna Bornschein. Purta rochie neagră și arăta plînsă. Cu siguranță că vizita tatălui lui Hannes și împachetarea lucrurilor lui o afectaseră foarte mult.

— A, dumneavoastră sînteți aici, domnule Ziball! Am o răfuială cu dumneavoastră!

„A observat”, gîndeam eu de-a dreptul înfricoșat. Dar făcîndu-mă că nu știu despre ce este vorba, întrebai:

— Ce am comis, stimată doamnă Bornschein?

— Auzi! să nu-mi spuneți niciun cuvînt că o ștergeți la băutură, dimineața în revărsat de zori și în sfînta zi de duminică! M-a cuprins o spaimă cînd am văzut că nu se simte nimic la dumneavoastră! La zece, în fine, am bătut la ușă – nimic. Și cînd îmi fac curaj și deschid ușa – domnul Ziball o întinsese. Și vă pregătisem un mic dejun pe cînte. Dar l-a căpătat după aceea domnul Pohl, care a venit cu puțin înainte de zece și jumătate și era tare nedormit și flămînd. Da, înțeleg bine că aseară nu v-ați mai gîndit – din cauza vizitei! N-am auzit deloc oaspetele plecînd, era tîrziu? La nouă și jumătate mă și culcasem – era însă și necesar după atîtea emoții. Data viitoare să-mi lăsați în orice caz un bilețel, da?

— Firește, doamnă Bornschein, am asigurat-o eu ușurat. Mii de scuze!

Din fericire, nu auzise pietrele care-mi căzuseră de pe inimă.

Mi-am luat rămas bun de la domnul Pohl și i-am promis să mă prezint la el a doua zi la Cămin, la ora unsprezece.

El a început din nou să împacheteze. Cînd părăseam camera tocmai era cu un teanc de manuscrise cu roluri în mîna și studia diferite titluri, mișcînd din buze ca un elev începător care învață să citească.

În camera mea mi-am scos haina. Doamna Bornschein hăpăia în vestiar. Telefona cuiva. N-am înțeles despre ce era

vorba. Nici nu mă interesa. Când a pus receptorul în furcă, am ieșit și am întrebat-o dacă în cazul că m-aș muta eu în camera lui Hannes, n-ar putea lua camera mea colega drăguță, care mă vizitase ieri.

— Da – de ce nu, domnule Ziball! Sînteți chiar atît de îndrăgostit?

Întrebarea m-a lăsat paf. Chiar așa arătam?

— Cum adică?

— Asta-i bună! Fiindcă vreți să sacrificați camera dumneavoastră mare și să vă mutați în cea mică, zîmbi doamna Bornschein. Un bărbat nu face asta dacă nu e îndrăgostit. Să nu mă contraziceți! Cunosce eu bărbații! La început, gata de orice sacrificiu – dar mai tîrziu, egoiști pînă-n măduva oaselor! Când cîntam la Chemnitz...

— Vă rog să mă iertați că vă întrerup, doamnă Bornschein, trebuie să mă duc la teatru!

— Hai, grăbiți-vă! Și spuneți-i tinerei doamne că aș primi-o cu plăcere – dar aș fi și cu ochii în patru! spuse rîzînd și înfigîndu-mi arătătorul în coaste.

— Mulțumesc! zisei și o și luai la fugă.

Trebuia să mă grăbesc, dacă voiam să mai trec pe la gară.

DUPĂ REPREZENTAȚIE AM MAI STAT O ORĂ ÎMPREUNĂ LA crama „Roland”. Acolo se găsea un vin „Kalterer See” vărsat, ieftin și bun la gust. Gisela și cu mine eram la început singuri la masă, lîngă pendula centenară. De fapt, ea voia să mergem imediat acasă, dar reușisem s-o conving să luam un păhărel.

Încă nu-mi era clar dacă trebuia să răspund invitației lui Waltraud Bury. Giselei nu i-am spus nimic. Sigur că ar strîmba din năsucul ei dulce, dacă i-aș povesti că Waltraud vrea să-mi vorbească la ea acasă – noaptea, singuri.

După un sfert de oră a apărut un grup de colegi, Waltraud

Bury, care-l avea pe noul angajat sub protecția sa, Joachim Stoltze și Ludwig Hallbaum s-au așezat la masa noastră.

Bury – fără s-o observe cineva – m-a privit întrebător. Am aprobat din ochi.

Înainte de venirea lor tocmai o pusesem pe Gisela la curent cu ideea mea și cu convorbirea avută cu doamna Bornschein.

— Jost, lasă-mă, te rog să reflectez! îmi spusese ea

M-a dezamăgit rău de tot că nu-și dăduse spontan acordul. Ea era obosită după spectacol – eu eram acru din cauza dezamăgirii, așa că nu ne-a fost greu să păstrăm secretul. Bury era foarte bine dispusă și a dat un show care ne-a amuzat pe toți, fiindcă am observat că țintea la Kai Fiebig. Numai el nu s-a prins deloc. Stoltze a început să se înfurie. Poate că chiar asta era și intenția lui Bury, care, vădit, se simțea bine între tînărul visător de himere și mîniosul regizor.

Ori întregul ei teatru era pînă la urmă în legătură cu mine – ori mai degrabă cu ceea ce voia să-mi spună. Nu știam ce o să fie, poate ceva în legătură cu Hannes. Dar pentru moment și asta îmi era destul de indiferent. Nu vorbeam aproape deloc. Gisela se angajase într-o discuție trenantă cu Ludwig despre magnetofone sau despre ceva la fel de neinteresant. S-a uitat de vreo cîteva ori la mine – dar nu i-am întors privirea, ci mă uitam alături, desenînd pe masă cu vinul roșu vărsat din pahar figuri geometrice și aprinzîndu-mi țigară de la țigară.

La una din mesele vecine se afla un cerc de bărbați, care tot mereu se adunau cap lîngă cap, șopteau ceva și apoi izbucneau de fiecare dată în hohote de rîs răsunătoare. Unul, un bărbat gras, roșcovan, cu o ceafă revărsată peste guler, avea în față un carnețel, de unde citea bancuri, care vădit, proveneau din zona umană de sub linia centurii. Stocul de porcării părea inepuizabil. Îmi place și mie din cînd în cînd

cîte un banc cu două înţelesuri, dacă e nostim. Obscenităţile însă le găsesc scabroase. De altfel proasta mea dispoziţie se înrăutăţea din ce în ce mai mult, deşi îmi spuneam că e stupid.

După vreo jumătate de oră Gisela s-a ridicat. M-am alăturat ei. După ce o ajutasem să îmbrace trenciul, s-a dus încă o dată la masă şi l-a întrebat pe tînărul Fiebig dacă şi-a găsit cameră. Acesta răspunse că nu. Stoltze interveni, spunînd că probabil am să-l adăpostesc eu. Gisela mă privi indiferentă, apoi zise:

— Puteţi avea camera mea, dacă vreţi! Eu mă mut probabil poimîine – în caz că nu intervine ceva între timp!

Am căzut ca din cer – din nori negri, se înţelege – în peisajul însovit al celei mai bune dispoziţii. „Ce artistă extraordinară!” gîndeam, şi m-aş fi repezit s-o iau în braţe dacă s-ar fi convenit în acei loc. Am făcut-o însă afară, în faţa cramei, adăpostiţi în firida unei case.

— Ah, bestie! am zis între două săruturi

— Mă ajuti la mutat? a întrebat ea rîzînd.

NU CHIAZ FĂRĂ REMUŞCĂRI M-AM ÎNTORS DE LA UŞA Giselei înapoi la crama Roland. Chiar şi după împăcarea noastră bogată în sărutări trecusem sub tăcere invitaţia făcută de Waltraud Bury. De ce să-mi nelineştesc iubita?

Stoltze şedea singur cu paharul în faţă, tare abătut. În jumătatea de oră cît fusesem plecat se cherschelise bine. Cu limbă de plumb mi-a comunicat că plecaseră toţi.

— Toţi! bîiguia el. Toţi, toţi m-au părăsit! M-au lăsat singur. Toţi! Ticăloasă lume! Numai tu, Jost, vii fidel înapoi şi te interesezi de amicul tău rătăcit, numai tu! Toţi au plecat. Toţi. Vino şi bea cu mine. Jost, prieten credincios... Therese! strigă el chelneriţa. Therese!

Ochii lui sticloși înotau în lacrimi. M-am evaporat scăpînd de sentimentalismul lui bahic, înainte de a ajunge să reverse asupra mea gunoiul său sufletesc.

WALTRAUD BURY LOCUIA LÎNGĂ AȘA-NUMITUL PARC AL orașului, un pretins scuar compus din șapte stejari pirpirii, doisprezece plop și vreo douăzeci de arbuști de diferite soiuri, plantați în formă de rinichi în jurul unei peluze sărăcăcioase, de către un grădinar cu puține posibilități.

Zona parcului trecea drept un cartier elegant. Bury avea la un consilier consistorial pensionar o cameră și chicinetă, duș și – ceea ce toată lumea sublinia cu zîmbet malițios – intrare separată. Fusesem acolo la trei sau patru petreceri dintr-acelea care aveau loc totdeauna cînd consilierul consistorial și soția sa erau plecați la băi.

Acest menajament n-ar fi fost nicidecum necesar, fiindcă soția bătrînului funcționar ecleziastic era săracă, biata, cu duhul și pe deasupra tare de ureche și mioapă. Iar el, domnul consilier în persoană, dacă împrejurările i-ar fi permis, ar fi intrat poate chiar bucuros într-o astfel de horă. Dealtminteri arăta exact ca omul care nu se dă în lături să pună mîna și pe alte obiecte decît catehismul și cartea de cîntece religioase. În orice caz, totdeauna aranja lucrurile așa fel ca, pe cît posibil, activitatea sa în grădină să coincidă cu acele ore de amiază cînd Bury, cu cea mai mare economie de îmbrăcăminte, făcea băi de soare pe balconul camerei ei. Unele firi pline de răutate, ca bătrîna noastră sufleră afirmău chiar că batrînul domn mai beneficiază și de alte mici bucurii de la Waltraud Bury – fiindcă numai din dragoste creștinească, chiar și un consilier consistorial nu s-ar mulțumi cu o chirie de treizeci și cinci de mărci pe lună, pentru o locuință frumoasă, chicinetă, duș și, cum am spus, intrare separată.

Între timp, am ajuns în fața acestei intrări separate. Trecuse de douăsprezece. Ceasurile din turlele bisericilor orașului însoțiseră cu bătăile lor de la miezul nopții drumul meu de la cramă pînă aici. Afară de asta – pe lângă remușcările față de Gisela – mă însoțiseră o mulțime de reflecții care se învîrteau în jurul morții lui Hannes, în jurul ciudatei reacții a lui Ferdinand Hoch la întrebările mele și în jurul iminentei mele convorbiri cu Waltraud Bury.

Mi-a deschis înainte ca eu să fi apucat să bat ori să sun.

— Vino repede înăuntru! îmi spuse în șoaptă. Ți-am auzit pașii pe pietriș. Mergi grăbit ca unul care pleacă... nu ca unul care vine!

— Nu înțeleg, am zis cînd a închis ușa în urma mea și a răsucit cheia.

— Unul care vine umblă totdeauna încet, precaut și în taină, zise ea rîzînd alintat – mai mult scîncind – ca și cînd s-ar fi amuzat cît de greu pricep: cel ce pleacă însă de cele mai multe ori face zgomot – fiindcă îi este indiferent dacă-l aude cineva.

— Ai o experiență bogată!

— Nu fi măgar! Scoate-ți raglanul și vino odată în cameră!

Mi-am agățat raglanul în minusculul vestibul și am urmat-o în camera de zi. Acolo era foarte cald, mirosea a fum de țigară și puternic a parfumul bun folosit de Bury.

Camera era într-adevăr frumoasă și confortabilă, ba chiar mobilată cu gust. Și mai înainte mă simțisem bine aici la petreceri. Fotoliile, tapisate în verde închis, din jurul măsuței de mozaic erau foarte comode... covorul gros și moale, mobila de lemn de nuc, multe cărți, o jumătate de duzină de figurine de porțelan frumoase, în parte chiar de preț, o stampă după un pastel de Degas, un nud de Maillol – toate se potriveau bine împreună, aveau stil – și dacă se poate spune așa despre încăperi – un fel de sex-appeal care-mi plăcea.

— Nu sta în picioare! zise Waltraud Bury, și mă așezai ascultător. Vrei un ceai sau cafea?

— Cît are să țină ședința?

— Ești scîrbos, zise ea făcînd o mutră bosumflată. Eu îți cer sfat și ajutor și tu te porți ca un șef de serviciu care se apără de corupție.

— Cafea, te rog!

Avea dreptate. Dar dacă recunoșteam acest lucru, ea și-ar fi închipuit poate că ar fi ceva de făcut cu mine.

Oare nu era nimic de făcut cu mine? M-am hotărît să fiu dîrz.

— Dar nu prea tare, altfel nu mai pot închide ochii.

— Ia-ți o țigară de colo, din casetă; în cinci minute sînt înapoi.

Fumam, uitîndu-mă prin cameră și dezmiardînd cu vîrfurile degetelor bronzul rece și neted al fermecătorului nud, și m-am surprins gîndindu-mă dacă și Waltraud Bury o fi așa de netedă la pipăit, mi-am revenit însă repede și am început să răsfoiesc o revistă americană care se afla pe raftul intermediar al măsuței fotoliului. Imediat am dat la pagina trei de fotografia color a unei fete care ședea întinsă pe nisipul alb al unei plaje, expunînd la soare tot ce avea... și avea într-adevăr tot ce te poate face să-ți pierzi mintea.

Alături trebăluia Waltraud Bury. Ceasul cu repetiție de pe raft bătea douăsprezece și un sfert.

Am închis iute revista cînd a venit Waltraud cu tava cu cafea. Se schimbase și acum purta un chimono negru tivit cu roșu aprins și brodat cu dungi aurii.

— Gata cafeaua. Dacă ți se pare încă prea tare, aduc apă fierbinte ca s-o subțiezi.

Am mulțumit, am luat frișcă și zahăr, am gustat și am lăudat-o. Se pricepea la cafea.

Ședeam unul în fața celuilalt, beam și tăceam amîndoi. Așteptam să înceapă ea.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Jost, zise ea după un răstimp.

— Mi-ai spus asta aseară. De aceea sînt aici!

— Doamne, Jost! Nu mă face să-mi fie atît de greu! strigă ea supărată și deodată își îngropă fața în mîini și începu să plîngă.

Mînecele îi lunecară înapoi, iar chimonoul se deschise în față. Waltraud n-avea nimic pe dedesubt.

I-am putut vedea pielea albă a pieptului. Și în cameră era foarte cald. Mult prea cald, după cum mi se părea.

— Lasă plînsul! am spus cu o voce care mie însumi îmi suna cu totul străină. Am rămas însă în fotoliu. Hai, spune, poate ai să te simți mai bine!

— Iartă-mă, zise încet și-și strînse chimonoul; apoi căută o batistă.

I-am dat-o pe a mea, care din întîmplare era foarte curată. Apoi Waltraud a început. Vorbea fără să mă privească, mestecînd în ceașca de cafea, îmi făcea o droaie de nervi cu zgomotul acela, dar n-am întrerupt-o.

— E vorba de Hannes. La interogatoriu am mințit. M-au întrebat dacă l-am cunoscut mai de aproape, dacă mă împrietenisem cu el ori mai mult chiar. Am zis că nu, și asta era doar pe jumătate adevărat. Ne certasem cu cincisprezece zile înainte de moartea lui. Ținea mereu ca nimeni să nu știe ceva despre noi... Tu ai știut? mă întrebă, aruncîndu-mi o privire scurtă.

— Ce?

— Că aveam ceva unul cu celălalt!

— Nu. Habar n-am avut!

Era adevărat. Și nici acum nu credeam. Ar fi trebuit să observ ceva.

— Era un tip atît de ciudat, atît de inegal, niciodată nu ştiai la ce să te aştepţi din partea lui. Putea fi captivant – dar şi în stare să te facă să-ţi vină să-l împuşti! Uneori venea obosit, era monosilabic şi morocănos – totdeauna venea singur, după mine, ştii, niciodată n-a venit aici împreună cu mine de la teatru ori de la autobuz, totdeauna trebuia s-o iau eu înainte... şi deseori l-am aşteptat zadarnic... să înnebuneşti, nu alta! Şi apoi cînd venea, era uneori cicălit, alteori taciturn. Dar apoi dispărea sub duş şi după aceea era schimbat cu totul: vesel, plin de idei năstrușnice, mai ales nu mai era obosit. Nu-l puteam înțelege. Dar poate că asta era ceea ce m-a făcut atît de... de nebună după el. Şi cîteva luni totul a mers bine, chiar dacă era o tortură această eternă tănuire, acest teatru în teatru – față de Stoltze şi față de voi toți. Hannes însă spusese: „Dacă lași să se observe ceva, s-a zis! În împrejurarea asta poți dovedi dacă ești o bună actriță! În meseria mea nu-mi trebuie nicio combinație... și nici ție! Dacă vrem să avem succes la public, trebuie să evităm impresia că sîntem colați. Ca actor ai voie să fii căsătorit – e comic, că asta îi supără mai puțin pe oamenii care pe unul îl visează, iar pentru altul se entuziasmează. Nu ai voie să ai pasiuni.” Așa mi-a spus și cred că în privința asta a avut întrucîtva dreptate...

Waltraud Bury mai umplu o dată ceștile de cafea. Eu tăceam. Îmi era din ce în ce mai clar că nu-l cunoscusem pe Hannes decît pe jumătate. Şi eu simțisem că are o fire inegală – dar nu atît de pronunțat. Îmi dădusem seama și de egoismul lui – dar nu atît de limpede. Știusese de ambiția lui fierbinte – dar nu bănuisese că acestei ambiții îi subordona pînă și aventurile sale amoroase. Era un mare actor, mai bine zis: avea stofă pentru asta. Despre Waltraud Bury vorbise cu mine exact cum vorbesc bărbații care sînt în relații amicale, despre o femeie tulburătoare și cam

ușuratică. Totdeauna însă vorbise la modul conjunctiv, ipocritul.

„Cred că ar fi o amantă formidabilă...” – spusese atunci, când de mult timp știa că e o amantă formidabilă. Iar eu, tontul, mă lăsasem dus.

Bury mă privea nerăbdătoare. Eu însă tăceam. Ce să fi spus? Pînă la urmă a continuat ea să povestească, la început ezitînd, apoi mai închegat.

— Totul era destul de neobișnuit și plin de farmec, întregul joc de-a ascunselea, vizitele lui nocturne, plecările noaptea și în zori, indiferența lui simulată în timpul repetițiilor și spectacolelor – nicio strîngere de mîină, nicio clipire din ochi... nimic! De multe ori credeam că e un tip rece, calculat... dar apoi noaptea, când era la mine, ah, Jost!

S-a întrerupt copleșită de amintiri, s-a ridicat, a luat dintr-un dulap de perete o sticlă de coniac și două pahare, apoi, fără să mă întrebe, a umplut ras ambele pahare și mi-a întins unul.

— Noroc! am zis și am băut.

Afurisitul de chimono, care luneca tot timpul, când încoace când încolo, mă dădea gata.

După ce și-a golit paharul, Waltraud a continuat:

— Pînă acum paisprezece zile. Jucasem în Ostbek și eu plecasem înainte cu Ferdinand Hoch. De mult timp îmi dă tîrcoale Hoch – dar cu siguranță că nici asta n-ai observat încă. Hoch are un fel de a fi atît de reținut și de precaut... foarte nostim, dar nu prea promițător. În niciun caz nu-mi fac nicio iluzie cu el. Dar nici n-aș vrea să stric relațiile – de aceea îl țin agățat numai așa, un pic la fel ca și pe Stoltze... Sigur că ai să mă consideri o poamă foarte rafinată, Jost, dar nimic din toate astea n-ar fi, dacă Hannes... spune-mi, găsești că sînt rea?

— Nu, nu vorbi absurdități! Povestește! Îmi dai voie? am întrebat, luînd sticla de pe masă.

— Evident! Mai pune-mi și mie unul. Vrei să mănânci ceva?

Am scuturat din cap și am turnat în pahare. După atâtea spovedanii, noutăți și cu chimonoul acesta, nu-mi ardea de pâine cu unt.

— Prin urmare, acum paisprezece zile Hannes a venit târziu, continuă Waltraud. Mă și culcasem și de fapt nu-l mai așteptam. Ba da – în realitate, îl așteptam mereu. Era complet dărîmat și arăta ca de șaizeci de ani. Cînd îi deschiseseam, mormăise doar ceva îninteligibil, se dusesse poticnindu-se la duș, făcuse zgomot ca de obicei și după zece minute a venit la mine, tînăr, radios, mulțumit, mîndru și plin de temperament. Cînd, în fine, ne-am potolit, l-am întrebat cum de reușește așa ceva, „Vii ca un moșneag, faci un duș și apoi iubești ca doi flăcăi. Că doar numai din apa fierbinte nu poți realiza asemenea performanță. De multe ori cred că înghiți ceva, ori...” – și atunci s-a declanșat sfîrșitul. S-a ridicat, m-a privit cu ochii îngustați vreo cîteva secunde în așa fel încît deodată m-a cuprins teama să nu-mi facă cine știe ce. Am spus bîlbîindu-mă că doar nu m-am gîndit la ceva rău, și așa mai departe. El însă n-a răspuns nimic, s-a sculat, s-a îmbrăcat și s-a îndreptat spre ușă, fără un singur cuvînt. Atunci m-au lăsat nervii, Jost, și am sărit din pat așa cum eram. L-am apucat de braț și am strigat că nu mă las tratată astfel și că e nebun ori așa ceva, și că să se ducă dracului, o dată pentru totdeauna... el m-a împins la o parte, tot fără să rostească un cuvînt. Atunci m-a cuprins de-a binelea furia și foarte încet și pe jumătate înnebunită de mînie, i-am spus că am să istorisesc tuturor cît e de smintit, și că am să-i pun pe toți în gardă. El mi-a răspuns calm de tot: „Ei, bine, am să teucid!” Foarte calm. Apoi a ieșit pe ușă și dus a fost. Îmi pierdusem de-a dreptul mințile și am vrut să mă iau după el. Răcoarea de afară m-a făcut să-mi vin în fire și am intrat în

pat, am urlat încă un sfert de oră și am adormit. Totul a fost ca un vis urît...

Waltraud se întrerupse. I-am oferit o țigară și am turnat încă un coniac. Se și vedea fundul sticlei.

— N-a mai dat pe aici, zise ea, după ce am băut și și-a aprins țigara. Simțeam împotriva lui o furie de-a dreptul asasină – dar numai două zile. Apoi am încercat să-l recîștig. Odată, pe coridorul cabinelor l-am prins singur – așa ca și pe tine azi, Jost, – și m-am milogit de el să revină. „Lasă-mă în pace! mi-a zis. S-a sfîrșit!” – De atunci l-am urît! Și toate astea nu le-am spus procurorului. Tu însă trebuia să le știi. Nu l-am ucis... deși m-am gîndit deseori s-o fac. Dar n-am făcut-o!

Waltraud plîngea iar. M-am ridicat și i-am pus mîna pe umăr – dar am dat-o în bară, fiindcă ea a sărit în sus, și încolăcindu-și brațele în jurul gîtului meu, își apăsă fața plină de lacrimi pe fața mea.

— Jost, ajută-mă. Ajută-mă, Jost,! suspina ea.

Chimonoul se deschisese de tot. Mîinile mele îi atinseră coapsele goale, cînd încercai s-o împing de lîngă mine. Ea însă își apăsă gemînd gura fierbinte și întredeschisă pe buzele mele. Îmi pierdusem cu totul capul. Era douăsprezece și jumătate noaptea. Era foarte cald, fumaseam foarte mult și băusem mult și amestecat. Mîinile îmi alunecară pe talia ei în sus. O simțeam la fel de netedă ca și bronzul statuetei. Waltraud lăsă atunci brațele să-i lunece din jurul gîtului meu și începu să-mi descheie nasturii de la cămașă.

— Nimeni nu trebuie să știe că abia azi începem, zise ea încet, zîmbind. Dacă toți cred că între noi e ceva încă mai de mult – atunci sînt scoasă din cauză. Vino, Jost!

Brusc m-am dezmeticit și i-am dat drumul. A încercat să mă tragă spre ușa care ducea în dormitor. I-am desfăcut delicat, dar cu hotărîre, mîna de pe brațul meu.

— Ce s-a întîmplat, Jost?

— Nu te supăra, dar așa nu te pot ajuta!

ERA UNU ȘI JUMĂTATE CÎND AM AJUNS ACASĂ. TOT TIMPUL, la întoarcere, fusesem furios pe mine însumi. Rînd pe rînd, mă înfuriam și că lăsasem să-mi scape ocazia, și că de fapt îmi trecuse prin minte să profit de ea. Mă simțeam ticălos, filistin, laș, prost – toate la un loc. Pînă la urmă însă a învins gîndul că față de Gisela puteam avea acum o conștiință nespus de curată. Și cu această conștiință împăcată am adormit mai repede decît dacă aș fi dormit cu Waltraud Bury.

A DOUA ZI, LUNI, AM MONTAT PROVIZORIU, DE DIMINEAȚĂ, împreună cu trei oameni din corpul tehnic, decorurile la Cu ușile închise, ca să poată avea loc repetiția de acomodare cu actorul cel nou. Înainte de începerea lucrului cerusem să fiu primit de director. Tocmai aranjam mobila, cînd mi s-a spus că sînt așteptat la birou.

Șeful nostru era un bărbat cu preocupări multiple și își cultiva această fațadă de existență foarte activă, cu o mare risipă de convorbiri telefonice, calendare pentru termene, acte și hîrtii. Niciodată nu mi s-a întîmplat să văd că are mult timp pentru o convorbire, sau ca aceasta să nu fie întreruptă măcar de două, trei telefoane importante. Șeful făcea parte dintr-o asociație de oameni importanți, cunoscută pe plan mondial, și folosea fiecare ocazie ca – aparent cu totul în treacăt – să strecoare „...Prietenul meu, directorul general Meier de la concernul petrolului”, sau „amicul meu, cîntărețul Muller”, sau „Amicul meu, secretarul de stat Schulze”. Cu unul „se întîlnise de curînd la Madrid”, cu altul vorbise la „reprezentăția cu Fair-Lady la Berlin”, al treilea „chefuise împreună cu el în Lauterberg” – pe scurt, șeful nostru era încă

director în Wiehafen doar „din dragoste pentru această muncă”. Cu toate acestea însă eu o duceam de minune cu el. Avea nevoie de această zarvă la fel ca alții de șaisprezece țigări pe zi, și pentru ceea ce considera el ca high life sacrifică teribil de mult timp și energie și viață personală. În fondul firii sale era un tovarăș de muncă grozav, dispunea de o uimitoare rezervă de umor și întrajutorare bărbătească; nu ne puteam dori un director mai bun, fiindcă pentru noi el izbutea tot ce se putea izbuti. Era un bărbat de statură mijlocie, impozant, cu un nas mare, o gură care părea făcută să rîdă, și păr des, blond-grizonant, cu o şuviță albă ca zăpada, care la lumina zilei bătea în gălbui. Siguranța lui în toate situațiile, reacțiile sale fulgerătoare și avizul său potrivit, precum și hotărârile sale juste – cele mai multe – mă frapau mereu, chiar și în acea luni cînd m-am dus la el ca să vorbesc despre cazul Pohl, și după ce l-am rugat ca salariul să fie plătit tatălui (ceea ce șeful a admis imediat), i-am propus să se organizeze o adunare de doliu pentru colegul mort, al cărui cadavru urma să fie transportat a doua zi.

— Dar bineînțeles, și eu m-am gîndit la asta, dragă Ziball. Dacă nu mi-ai fi vorbit singur, azi te-aș fi rugat eu pe dumneata, ca prieten al lui, sau pe Stoltze, să pregătești acest lucru.

Și a început să desfășoare, cu dezinvoltură, ideea sa despre adunarea de doliu. Zicea că trebuia să aibă loc mîine dimineață și că are să rostească el cîteva cuvinte. Poate decanul de vîrstă are să recite ceva, Hölderlin sau așa ceva, iar el are să roage cvartetul de coarde al prietenului său, directorul muzical Pauli de la conservatorul din Olders, și așa mai departe. Am plecat total istovit și – iarăși – fascinat.

Am avut apoi treabă cu tîmplarii, care trebuiau să primească explicații la schițele pentru Minna von Barnhelm, iar în atelierul de pictură am fost reținut un timp, fiindcă

ambii pictori nu reușeau culorile pe care le indicasem pentru cortina intermediară.

Se făcuse zece și jumătate când mă strecuram pe scenă pentru a ajunge în sală, ca să privesc câteva minute la repetiția Sartre – dar mai ales s-o privesc pe Gisela, pe care n-o văzusem de unsprezece ore.

Erau toți cinci pe scenă: Gisela, Ferdinand Hoch, Bury, Kai Fiebig, cel nou. Cu spatele spre parter ședea pe cușca suflerului Joachim Stoltze. Părea că merge bine. Tînărul era într-adevăr puținel cam tînăr pentru rol, dar arăta foarte viril – chiar dacă nici pe departe nu atingea strălucirea lui Hannes.

Tot timpul în această dimineață îmi venea să mă gîndesc la descrierea pe care mi-o făcuse Bury despre Hannes. Și mereu mă bătea gîndul dacă nu cumva cauza morții lui trebuia căutată în el însuși. Nu cumva se droga? Nu cumva l-a lichidat Ferdinand Hoch...? Din gelozie, deoarece tînărul îl întrecea atît pe scenă cît și în brațele femeilor. Era atît de greu să găsești drumul adevărat, fiindcă aproape toți cei ce puteau fi implicați erau actori, despre care și așa nu știi niciodată cînd joacă și cînd sînt ei înșiși. De cele mai multe ori nu mai știu nici ei.

Gisela o întruchipa splendid pe Ines. Trebuia să recunosc acest lucru, deși în rolul acesta nu-mi plăcuse niciodată prea mult. Căci nu vedeam în ea o lesbiană – acum mai puțin decît oricînd înainte – firește că nu. Totuși eram bucuros că nu o joacă pe Estelle, acea nimfomană interpretată atît de convingător de Waltraud Bury, încît vedeam pe spatele lui Joachim Stoltze cît suferea sărmanul cînd ea se arunca la pieptul lui Fiebig.

Mă gîndeam că ar suferi și mai mult dacă m-ar fi văzut azi-noapte în locuința ei. Țăcănită lume. Niciodată n-am înțeles și nici nu voi înțelege vreodată cum unii bărbați își privesc impasibili nevestele sărutînd alți bărbați pe scenă ori în filme.

Aveam presimțirea că mă așteaptă timpuri grele, că o să trebuiască să strâng cu putere din dinți când urma să o văd pe preaiubita mea jucînd teatru.

M-am furișat din sală, am luat repede fotografiile lui Hannes, care fuseseră triate în birou și m-am dus la Căminul Creștin. Acolo l-am întîlnit pe domnul Pohl, care la lumina zilei arăta și mai bătrîn și mai dărîmat decît ieri seară în camera lui Hannes. I-am dat fotografiile, i-am spus că dacă vrea, poate ridica după-amiază gajul lui Hannes de la biroul teatrului și l-am înștiințat că mîine la nouă vom organiza o adunare de doliu pentru Hannes, la care directorul îl invită cordial. A fost extrem de recunoscător și mi-a strîns de mai multe ori mîna. Dureros moment.

După-masă erau fixate repetiții de ajustare cu Minna von Bamhelm. Eu n-aveam nimic de făcut. Cu Gisela mă înțelesesem să vină la mine după repetiție, ca să stabilem cu doamna Bornschein mutarea, chiria și așa mai departe. Îmi luasem obligația să mă îngrijesc de cină. Voiam s-o invităm și pe doamna Bornschein. Gîndeam că dacă am avea noroc, ea ne va lăsa după-masă cîteva clipe singuri – dar nu-mi făceam mari speranțe. Aveam deci cîteva ore libere în față.

Am mîncat la gară obligatoriul cîrnat picant, am cumpărat edițiile noi ale ziarelor și am citit relatările despre asasinatul din Olders. Nu se spunea mare lucru.

La douăsprezece și ceva pleca un autobuz în direcția Eckelsum. M-am urcat și am luat un bilet dus-întors. Șoferul mi-a spus că puteam fi înapoi către ora patru. Aș avea deci exact două ore. Suficient. Înconjurat de școlari gălăgioși, care se duceau acasă, m-am lăsat hurducat prin peisajul dintre cele două localități, fără să bănuiesc că o să am nevoie de mult mai puțin timp decît gîndeam.

. . .

CÎND AM AJUNS LA ECKELSUM – ULTIMII KILOMETRI fusesem aproape singur în autobuz – băteau clopotele. În fața bisericii, care se vedea din stația autobuzului, era o aglomerație de oameni. Mai multe trăsură și automobile împodobite cu ghirlande de flori la uși. Brusc mi-a venit în minte un gând straniu și m-am îndreptat destul de repede către birt. Pe o bucată de mucava prinsă pe ușă scria: „Luni închis”. Clopotele băteau foarte tare – nu erau destul de exact acordate între ele. Am înconjurat birtul și am pornit-o pe pavajul stricat al străzii către zidul sălii, pînă am ajuns la intrarea dinspre curte, în spatele scenei. În acest timp clopotele au încetat să bată – unul însă a mai sunat de cîteva ori. De departe a răzbătut un „ural” subțire strigat de copiii din fața bisericii. Apoi s-a așternut o liniște adîncă. Curtea era goală în soarele care bătea din plin pe zidul din spate al sălii. Mirosea a praf, gunoi și bere trezită. Un bondar trecu bîzîind chiar pe lîngă capul meu. Mă grăbeam către căsuța de la celălalt capăt al curții. Undeva lătra un cîine: ham-ham-hamm!

Am ciocănit la ușa scundă a căsuței; am respirat ușurat cînd am auzit pași înăuntru. Femeia care a deschis era destul de corpolentă și avea o față lătăreață și osoasă, în genul acelor care nu trădează vîrstă. Putea să aibă treizeci de ani, ori cincizeci – n-aș fi pariat nici pe un pahar de rachiu. Purta o fustă cenușie și o bluză de un albastru închis, peste care pusese o jachetă tricotată, neagră, care mirosea violent a camfor.

— Sînteți de la firma Holthus? m-a întrebat cu o voce de altistă, sonoră, care se potrivea cu exteriorul ei ca un țipăt de mierlă în Arctica. În acest timp se uita dezaprobator la raglanul meu de culoare deschisă.

— Nu, îmi pare rău; voiam să vorbesc cu bătrîna doamnă

care locuiește aici. Rămăsesem oarecum înțeleși să ne întâlnim!

Femeia se uita la mine ca la unul care vine la operă în halat de baie.

— V-ați înțeles să vă întâlniți

— Da, am vreo cîteva întrebări de pus. Și ieri bătrîna doamnă n-a avut timp. Voia să se ducă la copiii ei.

Foloseam întrucîtva ca legitimație faptul că știam de copiii bătrînei.

— Îmi pare rău pentru dumneavoastră. Să sperăm că nu era prea important ceea ce voiați s-o întrebați. Mama e moartă.

A spus-o fără nicio modulare în glas și cu o atît de desăvîrșită lipsă de expresie pe față, încît două, trei secunde a trebuit să fac efort ca să pricep ce zice. Deodată m-au trecut fiori. Instinctiv am privit spre cer. Ca să vad dacă nu cumva a apărut un nor în dreptul soarelui – cerul însă era la fel de radios și albastru ca mai înainte.

— Moartă? am întrebat și a trebuit să-mi dreg glasul, fiindcă deodată m-am simțit complet răgușit. Iertați-mă! Eu – doar ieri după-amiază am văzut-o aici, încă în plină vigoare... Sincere condoleanțe, am murmurat, revenindu-mi.

— Da, e moartă, zise femeia, abia acum lăsînd ușa, pe care pînă atunci o ținuse cu mîna dreaptă. De aceea v-am întrebat înainte dacă veniți din partea firmei Holthus. E întreprinderea de pompe funebre. Să mă scuzați...

Și deodată fața ei aspră și împietrită se topi ca ceara la flacăra, și femeia începu să plîngă. Lacrimile șiroiau pe obraji, se adunau pe bărbie și apoi cădeau în picături grele pe jacheta neagră tricotată. Căută o batistă, n-o găsi și se șterse cu mîna pe față. Avea o palmă mare, care arăta a fi curățat chintale de cartofi, arăta a muncă la cazanul de rufe și a trebăluială cu cîrpa de șters pe jos și cu peria de frecat podeaua.

Am rămas locului, așteptînd, fiindcă nu știam ce aș fi putut face. Femeia se mai liniști puțin.

— Da veniți înăuntru, zise dîndu-se doi pași înapoi.

După ce trecui pragul, femeia închise ușa casei, se răsuci și porni pe coridorul mic spre o odaie, a cărei ușă era deschisă. În încăpere, pe un tapet înflorat de pe perete se jucau vreo cîteva raze de soare.

— Vă rog, zise ea întorcîndu-și capul spre mine în mers.

Am urmat-o ezitînd, cu sentimentul că mergeam pe lîngă mine însumi și că mă observam curios. Mi se părea prea multă moarte pentru unul singur – în exact numai cinci zile.

Camera în care am ajuns era surprinzător de drăguță, o veritabilă odăiță de bunicuță cu o mulțime de lucruri croșetate și brodate – mobila însă era în autentic stil Empire, cu tonul cald și luminos al furnirului de cireș bine prelucrat. Un fermecător dulăpior de perete era suspendat între cele două ferestre încadrate de perdele de tul, albe ca zăpada. Pe unul din pervazurile ferestrei era un cerceluș încărcat cu flori. Comic, mirosea a mere coapte și a vin roșu. Dar peste aceste două miresme năpădisese mirosul de camfor al jachetei tricotate și – foarte fin, dar pătrunzător – acel miros dulceag-amar care nu-ți mai iese din nări cînd l-ai simțit o dată.

— Vreți s-o vedeți pe mama? întrebă femeia corpulentă, dînd la o parte o draperie roșie de filț și indicîndu-mi camera alăturată.

Am trecut dincolo. Era o odaie mică, sobră, mobilată numai cu un garderob urît, inițial dulap militar, și un pat. Pe el era întinsă, mică și fragilă la vedere, bătrîna femeie. Zăcea pe cuvertura patului – sub fusta puțin trasă înapoi, i se putea vedea glezna piciorului subțire ca un fus, în jurul căruia ciorapul de bumbac stătea răsucit.

Încercaseră să-i împreuneze mîinile, dar nu reușiseră prea bine – degetele erau mai degrabă îndepărtate decît lipite unul

de altul. Fața îi era mult mai netedă ca ieri. Arăta foarte blajină, iar obrăjiorii roșii, ca niște mere, chiar dacă acum erau mai palizi, împodobeau încă pomeții ascuțiți. Femeia cea corpulentă stătea în cadrul ușii. Am întrebat-o în șoaptă:

— Cum de s-a întîmplat atît de repede?

Ciudat, în prezența oamenilor morți totdeauna vorbești în șoaptă.

— Nu știi precis! răspunse femeia, întorcîndu-se în odăița drăguț mobilată.

Am urmat-o, trăgînd în urma mea draperia de filț.

— Doctorul zice că trebuie să fi căzut. A fost pur și simplu o întîmplare că am venit aici azi înainte de amiază. Mama fusese ieri la noi – ah, da, asta o știți – și bărbatul meu a adus-o seara acasă, și așa voia el să mai bea un pahar de bere în față, la birt. Azi-dimineață după ce el a plecat – lucrează ca măsurător cadastral – și după aceea, cînd copiii erau la școală, în timp ce făceam curățenie, am găsit ochelarii mamei în camera de zi. Mai întîi am vrut să-l trimit pe băiatul cel mare după ce o veni de la școală – totdeauna luna vine la douăsprezece – dar după aceea am observat că nu mai am niciun pic de orez în casă și am pornit-o după cumpărături, și am luat și ochelarii, că era aproape în drum. Așa că la zece și jumătate am fost aici. Ușa era deschisă, adică nu era încuiată, da' cheia era pe dinăuntru. Și cum apăs pe clanță și vreau să strig: „Eu sînt, mamă! o văd jos, în mijlocul antreului.

Amintirile acestea o copleșeau, se așeză pe unul din scaunele cu rezemătoare rigidă, cerîndu-mi cu o mișcare a miinii să iau și eu loc. Îmi era o poftă nebună de un rachiu și o țigară, dar n-am îndrăznit să cer permisiunea de a fuma. Și nici nu voiam s-o întrerup. M-am așezat pe al doilea scaun.

— Ei, continuă femeia, am ridicat-o – e doar atît de ușoară – am dus-o dincolo pe pat, tot sperînd că este doar un leșin, dar am văzut rana. Trebuie să fi căzut groaznic – așa, cu ceafa

de lada de afară – este și sînge pe ea. Și se răcise de-a binelea. Ei, și am fugit la birt, dar acolo nu era nimeni – azi toți sînt pe drumuri, la oraș, și înainte de a alerga în altă parte să telefonez, m-am dus imediat la doctorul Ebeling de lîngă biserică, și el a venit îndată cu mine. O cunoștea pe mama mai de mult, de cînd lucra în biroul avocatului Boost – sînt opt ani de atunci. Mama are șaizeci și opt de ani, ei, și pînă la urmă nu a mai mers la birou, nu mai auzea așa bine. Tata a căzut în război, chiar la început, în Franța, era rezervist – o bombă... Și atunci mama, cînd m-am măritat, s-a mutat aici. Nu voia să stea la noi. „Nu trebuie să stea bătrîni și tineri sub un acoperiș!” zicea ea. Da, prin urmare, doctorul n-a examinat-o mult. Este și medic oficial, știți, se pricepe la accidente. S-a uitat cu multă atenție în antreu și m-a întrebat dacă mama se ținea bine pe picioare. „Da, se ținea bine”, am zis.

Apoi femeia a tăcut. N-am mai putut să mă abțin și am rugat-o să-mi permită să fumez.

— Da, firește, mi-a răspuns și ridicîndu-se, mi-a adus o scrumieră din dulapul de perete.

Era exact la fel ca acelea din care doamna Bornschein are o jumătate de duzină: un taler de porțelan cu un peisaj dulceag, executat în metacromotipie – Drachenfels ori Burg Maus ori Hohenschwangau – sau cine mai știe ce?

— V-a spus doctorul cînd crede că s-ar fi putut întîmpla accidentul?

— Nu. Adică a zis că s-ar putea să se fi întîmplat aseară – dar că fără auto... se opri ea șovăind.

— Autopsie, o ajutai eu.

— Da, fără autopsie nu s-ar putea ști precis. A zis că el are să treacă în certificatul de deces că astăzi.

M-am sculat și am băgat de seamă că eram iritat. Am observat acest lucru după nesiguranța cu care m-am ridicat,

după genunchii moi pe care-i aveam așa, deodată. Poate era o nebunie să te gîndești la un asasinat – de ce să fi fost asasinată o bătrînă atît de inofensivă? Și de cine? A trebuit să-mi impun cu tărie ca gîndurile să reintre pe făgașul normal – altfel, pînă la urmă, mai cădeam și într-o ușoară manie a persecuției. În fața unei ferestre se afla un jîlt cu rezemători laterale, pentru cap, îmbrăcat într-o husă roșie. M-am dus către el. De acolo, prin perdele, puteai avea în ochi toată curtea, pînă dincolo, la intrarea pe scenă.

— Cu siguranță că acesta era locul preferat al mamei dumneavoastră...

— Da, spuse femeia, care ședea tăcută, lîngă masă, într-un jîlt Empire, cu rezemătoare înaltă și își privea mîinile mari și muncite, care acum, în poală, ca niște animale în captivitate, boțeau o batistă. Era o batistă de un verde-cenușiu, foarte mare și cu margine albastră. Da, spuse ea, pe gînduri, aproape absentă. Mamei îi plăcea foarte mult să stea acolo, deseori pînă seara, ba și după ce se întuneca.

Mi-am imaginat-o pe bunicuța cu pomeți în formă de măr șezînd acolo și privind din loja ultimelor zile ale vieții ei bucățica de scenă ce-i mai rămăsese – curtea din spatele birtului, de cele mai multe ori liniștită, ceva mai interesantă doar în zilele cînd în sală se juca teatru, se dansa ori se dădeau petreceri.

M-am întors către femeia cea trușă:

— V-a povestit din întîmplare mama dumneavoastră ieri după-amiază, ori altă dată, începînd de vineri încoace, că a observat ceva deosebit – ori v-a vorbit de vreun eveniment aparte sau de vreo vizită ori altceva, neobișnuit pentru ea?

— Nu, asta voiăți s-o întrebați?

— Da, răspunsei, sperînd din tot sufletul că n-are să continue cu întrebările.

Nu voiam să-i spun nimic de teribila mea bănuială. Din

fericire femeia era prea împrăștiată ca să i se pară ciudată întrebarea mea. Doar a repetat:

— Nu, mama n-a povestit nimic deosebit.

De altfel nici n-a avut vreme să se mai gîndească la întrebarea mea, fiindcă s-au auzit bătaii în ușă și s-a dus să deschidă. A intrat un bărbat scund, cu chipul roz, arătînd a cofetar – sau, oricum, așa cum îmi închipui eu un cofetar. Era îmbrăcat într-un costum negru, iar în mîna stîngă ținea un melon negru. A pășit către mine, și cu o rutinată solemnitate mi-a întins mîna-i dreaptă, moale, caldă și umedă, în timp ce, plecîndu-și pleoapele cu o distincție discretă, mi-a spus cu voce unsuroasă: „Sincerele mele condoleanțe!” Mă luase probabil drept o rudă. N-am avut nici ocazie și nici poftă să explic că e o eroare, de altfel grăsanul a întrebat-o pe femeia cea corpolentă unde este „scumpa decedată” și a pornit-o cu pași legănați în camera de alături. Aveam impresia că se stăpînea să nu țopăie. Femeia s-a oprit în spatele lui, în cadrul ușii; m-am dus la ea, i-am spus „Mulțumesc!” și „Scuzați-mă!” și „La revedere!” – ceea ce ea a înregistrat cu un zîmbet șters – apoi am părăsit căsuța.

Afară soarele strălucea; mirosea a praf, a primăvară și a gunoi. M-am uitat la ceas. Nu trecuse nici o jumătate de oră. Cînd făceam colțul către fațada birtului, autobuzul pentru Wiehafen era gata de plecare lîngă Monumentul eroilor. A trebuit să alerg o sută de metri ca să-l mai prind. Inima îmi bătea tare cînd mă așezam fericit pe scaun.

CU BRAȚELE PLINE DE PACHETE ȘI PUNGI, ÎNTR-UN echilibru precar, ieșeam dintr-un magazin situat între gara din Wiehafen și locuința mea, cînd l-am întîlnit pe procuror. L-am salutat, iar el, oprindu-se, mi-a spus:

— Ce bine că vă văd, domnule Ziball. În problema Pohl n-

am făcut, din păcate, niciun progres. Însă mi-au mai venit în minte cîteva lucruri aseară la teatru. Ați vrea să mai treceți pe la mine mîine, înainte de prînz – așa, cam între nouă și zece? Aș vrea să vă întreb unele lucruri.

— Îmi pare rău, domnule procuror, dar mîine dimineață, la teatru, este adunarea de doliu pentru Hannes Pohl și nu pot lipsi. Ați fi de acord la unsprezece...?

— Bineînțeles, clar! Adunare de doliu! zise privindu-mă pe gînduri – a, da, firește. Vă aștept deci mai către prînz. Știți unde mă găsiți!

Am dat din cap. Ne-am luat rămas bun, cu care ocazie era cît pe-aci să-mi cadă în stradă cartonul cu ouă. Și ne-am despărțit.

La două sute de metri înainte de ușa casei, frînă deodată un automobil în dreptul meu, lîngă trotuar, și Waldemar Zander, coborînd geamul din dreapta al Opelului său, strigă:

— Alo, stimate maestre, ai timp un moment – te și duc cu plăcere unde ai treabă!

— Locuiesc chiar aci, zisei apropiindu-mă de automobil cu brațele pline. Dar n-am vreme, fiindcă aștept o vizită!

— Nu durează mult, dar între timp pune-ți pungile pe capota radiatorului, altfel îți amorțește brațul.

Am așezat cu grijă catrafusele pe automobil și am întrebat cărui fapt datorez onoarea vizitei sale.

— Voiam să-ți fac iar rost de o comandă de milioane, zise el. Și cînd afixai un zîmbet întrebător, continuă: În Holdersil, sîmbăta viitoare este balul pompierilor. Festivitate de aniversare urmată de dans. Eu trebuie să asigur orchestra și vreo cîteva intermezzouri – prin urmare o cîntăreață, o pereche de dansatori și comperul – cunoști circul ăsta. Le-am mai vrăjit însă stropitorilor satului că pentru creșterea voiei bune, a antrenului, sala aceea pustie trebuie să fie decorată. N-ai vrea să preiei treaba asta?

— Da. Cu plăcere! Foarte mulțumesc. Da' ce pică?

— Le-am spus că o asemenea decorare costă aproximativ cinci bătrîne. Scăzînd zece procente – partea mea ca intermediar – poți s-o faci cu materialul dumitale cu patru sute cincizeci?

Consideram că e în ordine cu patru sute cincizeci, dar m-am abținut să izbucnesc de îndată în chiote de bucurie.

Altminteri Zander ar coborî prețul data următoare. Cota de cincizeci de mărci era oricum o nerușinare, fiindcă el cu siguranță cîștiga vreo cîteva sute la întreaga organizare. Prin urmare mă prefăcui că reflectez și apoi spusei șovăind:

— Da – merge. Se poate face – deși, firește, nu este o afacere prea interesantă!

— Ia nu mai umbra cu fofirlica, meștere priceput la calculat! rînji el. Picul de hîrtie creponată și jumătatea de găleată de vopsea, de care ai nevoie acolo... Și te duci acasă cu o sumă frumoșică. Nu cîștigă oricine în cincisprezece ore de muncă atîta purcoi de bani.

— Bărbatul surorii mele face aceeași bani într-o oră de lucru, replicai eu.

— Da? zise Zander, devenind interesat. Ce învîrte?

— E croitor de damă!

— Mă iei în bășcălie? Croitor de damă – și cîteva sute de mărci pe oră! Dă-mi voie să rîd, Ziball!

— Zău – acum îmi venea mie să rîd – cumnatul meu are o clinică de chirurgie cosmetică, dacă asta vă spune ceva. Dacă ați fi femeie, garantat v-ar face într-o oră atît de frumoasă că nu v-ați recunoaște, domnule Zander.

— Așa deci...

Zander nu știa dacă trebuia să se amuze ori să se simtă jignit. Pînă la urmă se hotărî pentru prima alternativă și începu să rîdă.

Apoi porni motorul și-mi întinse mîna.

— Deci, s-a făcut! Sala din Holdersil o cunoști, că doar acolo debitezi și dumneata artă de înalt nivel. Poți începe vineri seara, către unsprezece, după film. Simbătă la amiază trebuie să fie vrăjeala gata, ca ăia să mai poată face curățenie. Bani îi capeți de la mine. Vrei un avans pentru materiale?

Înainte de a apuca să răspund ceva. El și scosese portofelul și-mi zvîli în mînă trei bancnote de cîte cincizeci de mărci.

— Mă bizui pe dumneata! spuse, apoi băgă în viteză și acceleră.

— E-n regulă, și multe mulțumiri i-am zis pornind spre casă.

— AM O VESTE BUNĂ PENTRU TINE, MELUSINO, I-AM SPUS Giselei după o oră, cînd ieșind din teatru, își țuguia aluziv buzele în semn de salut.

— Iar eu am una mai puțin bună pentru tine.

— Uh, ai alt iubit?

— Asta fără doar și poate, nu înțeleg cum de am putut rezista atîta timp lîngă tine, zise strîngîndu-mă de braț.

— Atunci are să se bucure nevastă-mea. Și în primul rînd au să se bucure copiii – toți opt. Au să fie fericiți cu toții că cel ce-i întreține se întoarce din mrejele sirenei în sînul familiei... Au!

Gisela mă ciupise. Nu era destul de întuneric, altfel aș fi sărutat-o!

— Serios, dă-i drumul cu vestea proastă! am somat-o eu. Vestea bună pe care ți-o spun eu să fie în schimb.

— A ieșit cu ceartă la repetiție. Stoltze nu vrea să-l lase pe tînărul Fiebig să joace pe Tellheim. Zice – și aici are dreptate – că Hannes era mai potrivit, tocmai fiindcă era mai în vîrstă. Și acum urmează să-l joace Ferdinand pe Tellheim. Eu am

considerat că totul e în ordine. Bury însă a făcut război. Cred că voia să-i lase și lui Stoltze posibilitatea să se desfășoare. Și i-a reușit. S-au otrăvit unul pe altul – a fost îngrozitor. Sărmanul Fiebig aleargă după doi iepuri. Își dă seama că nu e pentru rolul lui Tellheim, dar e topit după Bury – iar ea o ținea una și bună: că nu joacă rolul Minnei, decît dacă el îl interpretează pe Tellheim.

— Doamne, cumplită mai e lumea asta a artiștilor! zisei eu cu tonul unui referent financiar. Atîta vorbărie! Ei, și ce e cu asta? Nu văd nicio veste real!

— Ba da, iubitele, continuă Gisela, fiindcă acum s-au schimbat rolurile: Ferdinand e Tellheim, Fiebig – Just, și pentru că din cauza războiului de după-amiază n-am repetat ca lumea, vor avea loc repetiții mîine de dimineață, după adunarea de doliu, și după-amiază. Iar eu voiam ca mîine după-amiază – cînd aveam liber – să mă mut cu ajutorul tău! Așa că s-a dus pe copcă planul, Jost! Păcat, nu?

— Ești dulce! am zis, supărat și pe orășel și pe lumina care mă împiedicau să-mi iau iubita în brațe. Amînare nu înseamnă suprimare. Așa că mutarea o facem miercuri.

— Da, dar tot simt că mă apucă furiile!

Mergeam pe strada comercială care duce de la teatru la locuința mea. În fața magazinului de vinuri m-am oprit și am întrebat:

— Șampanie roz, stimată doamnă? Ori mai bine albă? Ori mai bine un vin de Mosela dulce? Ori stimata doamnă dorește ceva mai deosebit?

— Ai găsit cumva o bancnotă de cincizeci de mărci? întreabă Gisela.

I-am povestit despre comanda lui Zander și am tras-o după mine în prăvălie, unde am cumpărat patru sticle. Una pîntecoasă pentru cina, pe care o pregătisem cu ajutorul doamnei Bornschein, și trei sticle de șampanie pentru mai

tîrziu. În afară de asta, nutream gîndul ascuns că pe doamna Bornschein are să o dea gata repede vinul tare și are să ne lase singuri cu șampania – sau cel puțin de la a doua ori a treia sticlă.

Între timp, presupunerea asta s-a dovedit însă a fi o mare eroare. La ora douăsprezece încă ședeam familiar toți trei împreună și ascultam amintiri de la Opereta din Chemnitz. Doamna Bornschein nu bătea în retragere, nu se clintea din loc. N-a ieșit nici măcar pentru cinci minute. Patru ore și jumătate am stat față-n față cu cea mai încîntătoare fată din lume; simțeam că în curînd mă topesc de dor. Cît de frumos ar putea fi, dacă Gisela ar locui aici! Doamna Bornschein era în elementul ei. Cum am destupat a doua sticlă de șampanie, a început să ne dea mostre din arta ei vocală. Și după cîte știam eu din serile anterioare, repertoriul era vast. Gisela se amuza regește și cu farmecul ei a ciștigat-o total pe buna doamnă Bornschein – căreia în orele tîrzii a trebuit să-i spunem „Lydia”. Între timp eu am trecut prin momente de depresiune, gîndindu-mă la bunicuța care zăcea în camera din Eckelsum – cu siguranță asasinată, fiindcă poate știind unele lucruri, devenise de temut. N-am lăsat însă să se observe nimic. La douăsprezece și jumătate ajunsesem pînă acolo că aș fi putut s-o îmbrățișez pe mama – pardon! Lydia – Bornschein, și am și făcut-o, ceea ce, în mod vădit, i-a plăcut. Asta fiindcă a propus – cherschelită cum era – ca Gisela să doarmă de probă aici, fiind prea tîrziu ca să se ducă acasă. Zicea că singură n-ar putea cu niciun chip să meargă pe timpurile astea atît de nesigure, iar cu domnul ăsta beat – și spunînd asta arăta spre mine – n-ar putea lăsa nici în ruptul capului noaptea o fată atît de încîntătoare. Și altele de felul ăsta.

Așa încît Gisela urma să se culce în patul meu! Acordul meu zgomotos a fost întîmpinat de o privire dojenitoare a

Lydiei. „A, nu, nu e ce gîndește dumnealui, aș!” zicea ea indignată. Era de la sine înțeles că trebuia să mă mut în camera lui Hannes. Atunci și-a adus aminte de sărmanul băiat și a urmat un intermezzo lacrimogen și întrebarea dacă mai avem cumva ceva de băut în amintirea bunului Hannes – la care eu am răspuns negativ.

E adevărat că mai aveam o sticlă de vin roșu în dulap – dar am mințit-o fiindcă voiam să salvez restul nopții.

S-a iscat o mare forfotă, s-a adus lenjerie de pat curată, au fost deschise ferestrele ca să poată ieși fumul gros de țigară – un sfert de oră. A fost îngrozitor de neplăcut. Eu am pornit-o în pribegie cu lucrurile mele în camera de alături, în baie s-a auzit un timp clipocit și zgomot și pînă la urmă – după încă un sfert de oră – s-a făcut în fine liniște.

Mă dezbrăcasem, îmi întinsesem așternutul pe patul lui Hannes și, puținel nefericit, puținței descumpănit, dar cîtuși de puțin înclinat să urmez dispozițiile Lydiei. Ședeam pe marginea patului fumîndu-mi ultima țigară.

După ce am terminat-o, am deschis extrem de ușor ușa dinspre coridor și am tras cu urechea în întuneric. Nu se auzea nimic. M-am furișat la ușa camerei mele și tocmai voiam să bat ușor, ușor de tot cu vîrfurile degetelor, cînd ușa s-a deschis domol. Era Gisela. Am putut să-i recunosc conturul siluetei în cadrul ferestrei. Era îmbrăcată într-o cămașă de noapte a Lydiei, înnebunitor de caraghioasă și mult prea largă.

— Vino repede, Jost, a șoptit cînd m-a văzut. Vino repede, mi-e frig.

ADUNAREA DE DOLIU A FOST GRANDIOASĂ. ȘEFUL NOSTRU nu precupețise nici oboseală, nici bani. Ședeam toți în semicerc pe scenă, cu spatele la cortină. Șeful mașinist

suspendase cortinele de catifea neagră în așa fel încît spațiul delimitat de ele făcea o impresie foarte festivă. În mijloc, pe un podium, erau două buchete uriașe de gladiole albe. În stînga podiumului, se afla cvartetul de coarde, în jumătatea din dreapta, în spatele podiumului, un șevalet din atelierul de pictură, acoperit cu molton cenușiu închis, pe care se sprijinea un portret de aproape un metru al lui Hannes Pohl – o fotografie mărită a lui Ferdinand din Intrigă și iubire. De unde o procuraseră atît de repede era o enigmă pentru mine. Întregul ansamblu era prezent, toți cei treizeci de actori, corpul tehnic – și ei doisprezece inși, și în plus vreo cîțiva oaspeți: tatăl lui Hannes, care părea foarte impresionat, ședea lîngă șef, în rîndul întii, directorul Teatrului orășenesc, doi domni din partea presei, Zander, deși el n-avea de fapt ce să caute aici, conducerea Companiei locale și încă vreo cîțiva oameni pe care nu-i cunoșteam. Tocmai la dreapta, deoparte, stătea procurorul. Întrucît am sosit destul de tîrziu, m-am așezat în ultimul rînd. În stînga mea era Gisela, care în rochița ei neagră, arăta gingașă și înduioșătoare. Cînd am intrat, doar a întors scurt capul către mine, privindu-mă intens și grav. În timpul întregii solemnități am avut în fața mea fermecătoarea linie a gîtului ei, care se termina în smocul auriu al părului. Vreo cîteva mici șuvițe rebele îi fluturau pe ceafă. Într-un amestec de mîndrie și fericire și neîncrezător în atîta fericire, mă gîndeam la toate intimitățile noastre tulburătoare din noaptea trecută. Erau gînduri foarte nelalocul lor – știu – dar eram sigur că și Hannes ar fi făcut în locul meu la fel, și din cauza asta nu mă simțeam comițînd un sacrilegiu.

Cînd s-a lăsat liniște deplină, șeful cvartetului a făcut un semn. Au executat o parte dintr-un cvartet în minor de Beethoven. Apoi decanul de vîrstă s-a ridicat, s-a îndreptat către podium și a recitat – liber, cu consonante sonore și r

graseiat – o poezie de Rilke numită *Despărțire*, care este foarte frumoasă. Când decanul de vîrstă, numit și „actorul de curte”, a terminat, preț de o fracțiune de secundă a trebuit să-mi înving imboldul de a aplauda. Apoi s-a urcat șeful pe podium și a ținut o cuvîntare bună, deloc patetică, de vreo douăzeci de minute.

A făcut un portret exact al lui Hannes Pohl, a enumerat rolurile pe care le jucase la noi, a citat din criticile care fuseseră scrise despre ele. Firește, a citat numai din criticile favorabile – dar pentru Hannes într-adevăr doar puține fuseseră proaste. După alocuțiunea șefului a urcat pe podium mica noastră Beate, cea mai tînără stagiară. Avea un buchet de garoafe albe în mînă și stătea în picioare, acolo în față, subțirică și puțin intimidată, recitind o poezie nu știu de cine, poate de Holderlin. Înceind a pus buchetul pe șevalet în fața portretului și cei patru instrumentiști au executat a doua parte din cvartetul în minor de Beethoven. Când muzica s-a stins, s-a mai simțit obligat și directorul Teatrului orașenesc să spună cîteva cuvinte, ceea ce nu fusese nicidecum prevăzut, fiindcă odată cu el s-a ridicat și decanul de vîrstă de pe scaun, dar s-a așezat imediat la loc, cînd a văzut că directorul se duce spre podium. Acesta a spus ceva despre pierderea suferită în viața artistică a orașului și districtului, și așa mai departe, destul de searbăd – cred însă că i-a făcut nespus de bine bătrînului domn Pohl, că băiatul lui mort a fost prețuit și de un bărbat și funcționar autentic, serios. Decanul de vîrstă a mai recitat după aceea o poezie de Schiller – ceva cu zei și existența desăvîrșită sau așa ceva, și în final muzicanții au executat ultima parte a cvartetului de coarde.

A fost cu adevărat grandios, eram bucuros că fusese atît de grandios, fiindcă tatăl lui Hannes Pohl avusese nevoie de o asemenea festivitate – ca și noi ceilalți de altfel. Că nu am fost

prea impresionat, asta se datora faptului că gîndurile mele se învîrteau mereu într-un cerc: Era cumva asasinul printre noi? Cine putea fi? De ce fusese ucis Hannes Pohl? De ce fusese ucis bătrînul Sibberfoot? De ce femeia din Eckelsum? Poate următorul am să fiu eu? Poate curînd au să stea iar cu toții aici în semicerc pe scenă, în jurul unui portret al meu – ha-ha – poate în jurul fotografiei mărite care mă înfățișează ca hamal în Mătușa lui Charley – Gisela cu siguranță ar plînge, și atunci ar afla cu toții. Am fost bucuros că s-a terminat solemnitatea. Dacă ar mai fi durat încă, m-aș fi țicnit cu acest dement carusel de gînduri din capul meu.

Dar atunci s-a întîmplat un lucru care pe de o parte m-a readus la realitate, iar pe de altă parte m-a uimit atît de mult, încît aproape n-am mai reușit să închid gura cînd s-a declanșat. De fapt era o nimica toată, o întîmplare fără importanță, care altundeva are loc în orice zi și la orice oră, și care nu te pune deloc pe gînduri. Dar aici și acum și tocmai cu acești oameni... a fost ca un mic trăsnet. De la oricare altul din ansamblu m-aș fi așteptat, cu niciun altul nu mi-aș fi bătut capul în problema asta.

Pe scurt, ne sculasem de pe scaune și formasem mici grupe, fiindcă fiecare, apăsător sufletește și stingherit, căuta societate. Atunci Ferdinand Hoch a venit la mine, m-a luat de braț și m-a dus cîțiva metri la o parte, către cortină.

— Scuză-mă, te rog, Jost, a zis cu o voce și un ton confidențial care-i erau atît de străine, ca și cînd el, cel atît de corect îmbrăcat, ar fi ajuns să umble deodată în pantaloni de cord murdari. Știu că locul și momentul sînt prost alese, dar mă aflu într-o teribilă încurcătură... poți să-mi împrumuți o sută de mărci?

Am fost atît de uimit, că mi-au trebuit patru secunde ca să găsesc un răspuns – și acela destul de bîlbîit.

— Da, Ferdinand... da, se... se face... se poate. Ți trebuie pentru mai mult? Mai mult timp, vreau să spun. Aș putea...

— Nu, numai pentru trei, patru zile! mi-a răspuns Ferdinand.

— Da, pînă la începutul săptămîinii viitoare pot să mă lipsesc de ei. Dacă-i vrei imediat – am din întîmplare bani la mine.

— Ți mulțumesc mult de tot!

Vădit, i se luase o piatră de pe inimă. Ne-am dus la o parte între cortină și una dintre perdelele de catifea care atîrnau din înaltul scenei și i-am dat cele două bancnote de cincizeci de mărci pe care le mai aveam în portofel din avansul primit de la Zander. A scos o carte de vizită și a mîzgălit pe dos: „Primit o sută de mărci cu împrumut de la Jost Ziball. Ferdinand Hoch” – și data. Nu voiam cu niciun preț să accept și am zis: – Da’ nu-i nevoie, omule!

El însă a insistat să iau chitanța.

— Lucrurile trebuie să fie corecte, în definitiv mi se poate întîmpla ceva, nu? Oricum ți sînt cu adevărat foarte recunoscător.

Între timp adunarea de doliu se dizolvase. Șeful mașinist, Heinrich Lenzing, cu doi dintre muncitori și începuse demontarea decorului.

Am pornit în grabă spre ieșirea din scenă, dar pe drum am fost oprit de Joachim Stoltze, care, în cîteva minute, mi-a descris scandalul de ieri, în legătură cu Minna von Bamhelm și mi-a cerut părerea. I-am dat dreptate că schimbase rolurile. Acest lucru părea că-l bucură. Cînd în fine am ajuns afară, ceasul arăta unsprezece și un sfert. Trebuia să mă grăbesc ca să nu sosesc prea tîrziu la procuror.

. . .

CAMERA ÎN CARE AM INTRAT – FĂRĂ SĂ BAT LA UȘĂ – ERA surprinzător de simpatcă, în contrast cu platitudinea și meschinăria coridorului pe care se afla. Pe pervazul ferestrei erau ghivece cu flori, dintre care unele bogat înflorite. Pe peretele din spatele biroului unei fete amuzante, cu coafură de ponei și pistrui, atârna o reproducere bună a Podului de lângă Arles de Van Gogh, iar la dreapta, în spatele celui de-al doilea birou – momentan neocupat – colțul camerei era separat printr-o perdea multicoloră de pînă, care nu era trasă complet, și astfel am văzut acolo un reșou și tacîmuri. În cameră mirosea puternic a cafea, a flori și a apă de Colonia. Fata bătea atît de impetuos la mașină, că de două ori a trebuit să-mi dreg glasul ca să-mi fac remarcată prezența.

— Sînteți domnul Ziball, nu-i așa? întrebă ridicîndu-se. Bună ziua. Cred că domnul procuror vă și așteaptă. Vă rog numai un moment!

Bătu la ușa lăcuită în alb de pe peretele din stînga, o deschise și intră în cameră. Ușa era capitonată gros și mai exista o ușa în spatele ei. M-am întrebat de ce o mai fi bătut fata în ea; cu siguranță de dincolo nu se putea auzi.

Fata cu înfățișare amuzantă reveni.

— Domnul procuror vă roagă să intrați!

Am trecut prin ușa capitonată. Tronc! am auzit cînd s-a închis în urma mea. Procurorul se ridică și-mi dădu mîna. Mă invită să mă fac comod. Îmi scosei trenciul și-l pusei în cuiul de lîngă ușa a doua, agățîndu-l de guler, deoarece nu exista umerăș. Procurorul îmi indică unul dintre cele trei fotolii din jurul unei mese încrustate cu faianță neagră, de lîngă uriașul lui birou. Din sertar scoase o cutie cu țigări și trabucuri și-mi oferî să mă servesc. Luai o țigară, luă și el una. În eterna întrecere cu chibriturile, am fost mai agil și i-am oferit foc. Se așeză, trase din țigară și la început nu scoase niciun cuvînt.

Totuși n-am avut răgazul necesar să examinez camera, deoarece a trebuit să mă concentrez asupra procurorului.

— Vă mulțumesc că ați venit, domnule Ziball, începu el în fine, nu e nevoie să vă subliniez că este vorba de o convorbire pe care aș vrea s-o am cu dumneavoastră... Făcu o pauză, împinse scrumiera de sticlă albastră către mine, își plimbă degetul arătător între cămașă și gît, ca și cum l-ar fi strîns gulerul, apoi zise: De ieri sînt sigur că a fost absurd să fiți suspectat. Vă rog să nu vă speriați – personal nu v-am suspectat niciodată – din partea poliției însă... ei, dar să lăsăm asta! Nu știam unde bate cu această introducere. Era clar că mai urma ceva. Prinseseră cumva de veste despre cercetările mele? Dar își dădu drumul: Am fost ieri de dimineață în Olders, spuse ca de obicei foarte încet și uitîndu-se drept la mine.

— Da? făcui, silindu-mă să-mi păstrez calmul.

— Da, repetă el. Ați fost și dumneavoastră acolo, nu?

— Desigur, chiar de mai multe ori, mă grăbii să confirm în mod ușuratic.

— Vă rog, domnule Ziball, zise lăsîndu-se pe spate în fotoliu, vă rog să nu încercăm să ne ducem reciproc de nas. Eu am refuzat să aprob să fiți urmărit, tocmai fiindcă nu vă consider suspect. Dumneavoastră însă trebuie să mă ajutați și să nu faceți pe detectivul pe cont propriu! Iar dacă o faceți – legea nu interzice – atunci trebuie să-mi comunicați ce aflați. Nu considerați că e cazul? În afară de asta, tăinuirea unui amănunt ce poate fi important pentru clarificarea unei crime este pasibil de pedeapsă, în afară de faptul că dumneavoastră trebuia neapărat să știți cît de periculos e să întreprinzi de unul singur astfel de cercetări, mai cu seamă că asasinul tînărului Pohl este vorba probabil de un foarte rafinat bărbat cu sînge rece... ori de o femeie cu sînge la fel de rece...

Din nou făcu o pauză, așteptînd. Eu n-am zis nimic. Ce să

fi zis? Într-adevăr nu părea că se știe ceva de vizita mea la Sibberfoot, dar încă nu eram sigur. Afară de asta, ce s-ar fi câștigat dacă aș fi povestit ce știam despre legătura lui Hannes cu Sibberfoot, despre biletul de avertizare găsit în costumul lui, despre telefonul anonim și despre amenințarea pe care o primisem, despre convorbirile mele cu Ferdinand Hoch, despre vizita mea la Waltraud Bury și despre încurcătura ei cu Hannes Pohl? Nici bătrîna moartă din Eckelsum nu l-ar pune pe urme – nu mai ușor decît pe mine, în ciuda marelui lor aparat de investigare. Aici nu era vorba de luat amprente. Atît timp cît nu se cunoștea mobilul, n-aveau șanse mai mari ca mine, care investigam de unul singur.

— Îmi pare rău, domnule procuror, desigur ar fi trebuit să vă relatez! Începui, dar lăsați în suspensie ce anume.

— Da, asta m-ar fi scutit cel puțin de călătoria de ieri. Aveți cumva idee de ce v-a spus Hannes Pohl că are de lucru la Radio, deși nu era adevărat? Ce voia el să camufleze prin asta? Și de unde avea banii care-i dădeau posibilitatea să-și permită cutare și cutare lucru, ceea ce numai din gajul lui ar fi fost exorbitant?

— Poate la mijloc e o femeie... Poate că a fost încurcat cu vreo femeie măritată, și asta nu prea s-ar putea clarifica, cred eu. Fiindcă ea are să se ferească să apară în vreun fel, să declare ceva ori să facă publică povestea!

— Și eu m-am gîndit la asta, spuse procurorul, și observai că se resemnase. Din scrisorile și notițele lui nu iese la iveală nimic altceva decît că în ultimele trei luni se ducea cam de două ori pe săptămînă la Olders. Niciun punct de reper la cine se ducea, nici cel mai mic indiciu de ce se ducea!

Scăpasem de o piatră de moară de pe inimă. Habar n-aveau că-l descoperisem mort pe Sibberfoot. Gîndindu-mă la descrierea pătimașă făcută de Waltraud Bury și reflectînd că

la o a doua poveste, în Olders, o fi căzut frumușel în plasă, spusei:

— Desigur m-ar surprinde foarte mult, fiindcă Hannes era exact tipul care nu se dă în lături de la o încurcătură amoroasă. Dar consider destul de neverosimil că el se lăsa plătit.

— Ah, dragă domnule Ziball, interveni procurorul, în practica mea am întâlnit atâtea – încît devii sceptic cu privire la oameni și caracterul lor. Mi-a fost dat să văd meseriași de treabă, soți fideli, membri – ba chiar președinți de asociații onorabile, care în același timp erau copărtași la vreun bordel; mi-a fost dat să cunosc gospodine cumsecade, bine văzute și de reputație fără cusur, care cîntau duminica în corul bisericii „Isus nădejdea mea” și care, cînd bărbații lor lucrau în schimbul de noapte, își cîștigau cu ore suplimentare la orizontală cîteva mărci în plus pentru îmbrăcăminte. Dacă vizitele lui Hannes Pohl la Olders vizau o femeie și femeia era înstărită – de ce, mă rog, să nu fi spus ea din cînd în cînd: „Dragă, iată cincizeci de mărci, aș vrea să-ți faci cu ele o plăcere.” – ori ceva asemănător?

— Posibil, dar atunci cine l-a ucis? Un soț gelos? Un rival? „Ferdinand Hoch?” am continuat în gînd – deși pe ăsta nu mi-l puteam imagina brutal.

— De ce nu? spuse procurorul. Numai că n-avem cum să-l găsim dacă hazardul nu ne pune în mîină adresa femeii.

— Și încă ceva care pledează contra acestei ipoteze: la el s-a găsit un bilet: PENTRU ULTIMA OARĂ, POHL! ÎNFRÎNEAZĂ-ȚI CURIOZITATEA! — Vă amintiți, nu? Asta n-o scrie niciun soț ori rival gelos, însetat de sînge, domnule Ziball! Cuvîntul „curiozitate” nu prea se potrivește deci cu o încurcătură cu o femeie măritată. Acest bilet, dacă e important – și eu îl consider cheia rezolvării – acest bilet nu e

nici măcar un șantaj. Ce-l îndemna pe Hannes Pohl să fie curios?

Procurorul se cufundă din nou în tăcere. Văzîndu-l așa, îmi făceam reproșuri în timp ce-mi aprindeam o țigară.

— Am identificat hîrtia. Adică am descoperit cu mare trudă proveniența ei. Provine din niște blocuri de corespondență par avion produse de o firmă din Westfalia. În orașul nostru sînt opt sau nouă papetării care au asemenea hîrtie. N-are sens să ne întrebăm cine și cînd a cumpărat un asemenea bloc. Am cercetat cu de-amănuntul cadavrul bietului băiat, interiorul microbuzului, mînerule, tapițeria, am scotocit camera lui – toate astea le știți, și știți de asemenea cum se procedează în astfel de cazuri – dar n-am găsit nimic. N-avem niciun fel de indiciu – decît că se ducea la Olders. Orașul are peste o sută de mii de locuitori. De unde să începi, mă rog? Nu avem niciun mobil – nimic, nimic. Iar cînd credem că avem un indiciu, făcu el aprinzîndu-se – încă nu-l auzisem niciodată vorbind atît de tare – și mă duc să verific indiciul, atunci mi se spune, spre exemplu, de către domnul von Ruhla de la Radio, că simpaticul domn Ziball a și fost acolo și a pus aceleași întrebări. Și atunci să nu-mi ies din pepeni – drăcia dracului! Se întrerupse brusc și mă privi, silindu-se să zîmbească: Scuzați-mă, domnule Ziball – dar poți să înnebunești în astfel de situații.

— Da – îmi imaginez! am răspuns scurt.

Procurorul se ridică și puse astfel capăt discuției.

— V-aș fi prin urmare foarte recunoscător, dacă ați renunța la cercetările dumneavoastră de unul singur, ori măcar dacă m-ați informa, zise el de data aceasta din nou cu vocea-i obișnuită, înceată.

— Înainte sau după?

— Observ că tot nu vreți să renunțați. Aș prefera să știu

dinainte ce intenționați, ca să vă pot da ajutor la nevoie, încăpățînat ce sînteți!

— Călduroase mulțumiri, domnule procuror, zisei luîndu-i mîna oferită spre rămas bun, dar, cred eu, n-o să fie nevoie să mă apărați!

Foarte curînd urma să fiu pus în situația de a observa cît de ușor te poți înșela.

LA TEATRU ÎNCĂ SE MAI REPETA CÎND AM SOSIT. PE SCENĂ spațiul era jalonat de cîteva scaune și două mici estrade. M-am dus în spate, la ateliere, și l-am întrebat întîi pe Heinrich Lenzing și apoi pe Ludwig Hallbaum dacă ar vrea să-mi ajute să decorez la Holdersil sala pentru serbarea pompierilor. Mă ajutaseră de mai multe ori – îi plătesc cu ora și ei o fac bucuroși. Și de data aceasta au fost amîndoi de acord, și am convenit ca amănuntele să le stabilim vineri noaptea. Din fericire, localitatea unde dădeam spectacol vineri era la numai șaisprezece kilometri de Holdersil. Reprezentația urma să se termine către zece și jumătate, ei voiau să ajute la demontat și apoi să vină direct acolo. Puteam, deci, să începem către ora unsprezece și jumătate, douăsprezece noaptea. În trei era mai ușor de realizat pînă a doua zi înainte de prînz. Desigur se poate și de unul singur – dar asta înseamnă mare trudă, și mai bine dau o parte din cîștig decît să fiu trei zile pe jumătate mort de oboseală.

L-am rugat pe Ludwig să-mi împrumute în seara aceasta motocicletă – pentru două ore. S-a rezolvat ușor, el era și așa de serviciu și n-avea nevoie de ea.

Pe Gisela am văzut-o abia la dejun, jos, în restaurantul teatrului, unde ne adunam cu toții aproape la fiecare prînz, afară de sfîrșitul săptămîinii. Ședea la o masă alăturată, cu

Stoltze, Beate, stagiara și decanul de vîrstă, care îi făcea curte și azi, ca totdeauna de altfel, în modul lui simpatic și de pe vremea bunicii. Gisela a terminat mai repede de mîncat și a venit la masa mea. Pe cînd se îndrepta către mine, am remarcat din nou că mă vrăjea cu totul și cu totul în încîntătoarea ei rochiță neagră.

Salutîndu-l pe Heinrich și pe sufleră, care ședeau cu mine la masă, zise:

— Scuzați-mă, vă rog, trebuie să-i spun lui Jost ceva la ureche!

Se aplecă spre mine, punîndu-și brațul pe umărul meu.

— Te iubesc și mi-e tare dor de tine, monstrule!

— Ia auzi, ia auzi! zisei eu tare, încercînd să mă arăt indiferent. Splendid! Pentru această veste bună vrei zece pfenigi sau un sărut?

— Zece pfenigi! răspunse Gisela întinzînd mîna.

Am scotocit în buzunar după o monedă de zece pfenigi și i-am pus-o în palmă. Ea închise palma și luînd o mină de țigancă, scuipe în pumn, murmurînd:

— Din unul fă-te doi! Din unul fă-te doi!

Apoi plecă rîzînd prin sala de mese și dispăru pe scara dinspre cabine.

— Ce drăguță arată Eggers cînd îmbracă ceva. Rezonabil, observă Heinrich Lenzing.

— Da – numai că azi e puțin cam palidă, behăi suflera.

„Dacă ai ști tu, capră bătrînă, de ce e palidă!” am spus eu în gînd, începînd să iau cu lingura din farfurie.

După-amiază am avut multă treabă, a trebuit să văd cum decurg lucrările preliminare pentru Minna von Barnhelm, să încep schițele pentru muzicalul stupid, planificat a fi următorul spectacol. La șase repetiția generală era gata. Toți înjurau că durase atît de mult – dar fiindcă totdeauna înjură

toți, n-a părut ciudat. Am montat în destul de mare grabă decorul pentru reprezentația de seară. La șapte și ceva avansasem atît de mult, încît am putut pleca. Am cerut lui Ludwig cheia de la motocicletă și la șapte și jumătate ieșeam din oras pe șoseaua spre Eckelsum.

Era destul de întuneric, dar am parcurs distanța în aproape jumătate din timp față de autobuz. Motocicleta lui Ludwig, un DKW de două sute de centimetri, mergea bine. Curentul de aer îmi masa fața. Dacă ar fi fost posibil, aș fi fluierat de plăcere. În Eckelsum am parcat motocicleta în spatele sălii birtului, în același loc în care stătea de obicei autobuzul teatrului nostru. Căsuța era în întuneric. Am înaintat prin gangul strîmt ce ducea în curte, pe lîngă stiva de butoaie de bere, am traversat coridorul care dădea în bucătărie și am intrat în sala de consumație. Cînd m-a văzut, cîrciumarul și-a ridicat sprîncenele.

— Ce mai vreți iar? m-a întrebat cu o mină destul de antipatică.

— Mai întîi cîte un rachiu pentru amîndoi! replicai eu. Mi-a fost frig pe motocicletă.

A pus rachiu în pahare. Am băut. Birtașul voia s-o șteargă pe ușa din spatele tejghelei, dar l-am strigat:

— Îmi mai pui unul, patroane? De cînd lași clienții să aștepte în picioare?

— Dați-i drumul cu întrebările! îmi spuse în timp ce-mi umplea paharul. Dar nu atît de tare, vă rog!

— Aș vrea doar o adresă. Cum se numesc oamenii a căror mamă a locuit în căsuța din curte – unde stau?

— Asta are – au și ei ceva a face cu crima? m-a întrebat privindu-mă uimit.

— Nu, cu siguranță n-au nimic a face cu asta! Noroc!

— Noroc! zise el dînd peste cap paharul pe care și-l

umpluse. Korner îi cheamă. Bărbatul e ăla de colo, de la masa din colț. ăla brunet, cu cămașa în carouri colorate, mai spuse cîrciumarul, arătînd cu o mișcare a capului înspre masa din colț.

Era măsurătorul cadastral pe care-l căutam, singur, cu un pahar de bere în față; fuma. M-am dus la el și m-am prezentat.

— Pot să mă așez o clipă la masa dumneavoastră?

— Da, vă rog, spuse Korner.

Era un bărbat lat în umeri, cu păr negru, lucitor, rărit spre frunte, deși cu siguranță abia trecuse de treizeci de ani. Avea ochi negri, pe care și-i miji cînd mă privi. Chipu-i ars de soare arăta bine, cam grosolan, dar nu brutal. Întrucît își deschiesea gulerul cămășii de lînă în carouri roșii și albastre, se vedea clar cît de mult îl bronzaseră soarele și vîntul. Sub linia de demarcație pielea era foarte albă.

— Am vorbit ieri cu soția dumneavoastră, domnule Korner. Am găsit-o în casa soacrei dumneavoastră!

— Așa, vasăzică! Dumneavoastră sînteți cel ce se înțelese să se întîlnească cu soacră-mea – da, acum știu. Dar, din păcate, ați ajuns prea tîrziu. Ce nenorocire, nu? Biata bătrînă!

— Da, spusei. Dumneavoastră ați adus-o acasă duminică seara, nu?

— Da, zise el dînd din cap și-și goli paharul.

— Pot să vă ofer o bere? îl întrebai, făcînd în același timp semn birtașului.

— Da, mulțumesc.

Mă măsura cu privirea. Prezența mea i se părea întrucîtva ciudată.

Am mai comandat o bere pentru el, și pentru mine o cafea. Am stat o bună bucată de timp tăcînd unul lîngă

celălalt. Când a terminat țigara, i-am oferit dintr-ale mele, dar a refuzat.

— Mulțumesc, nu fumez cu filtru!

Birtașul aduse berea și cafeaua.

— Ia spuneți-mi, domnule Korner, duminică seara când ați însoțit-o pe soacra dumneavoastră acasă, v-ați dus cu ea pînă în fund, la căsuță?

— Sigur că da; acolo e mult prea întunecos ca s-o fi putut lăsa pe mama să se ducă singură.

— Ați văzut pe cineva acolo, în spate?

— Nu, nu era nici țipenie de om!

— Erau automobile în curte?

— Nu, nici automobile nu erau. În față, lîngă intrarea în curte era unul. M-am dus prin față în local fiindcă – fiindcă eu – ei, fiindcă voiam să-mi mai fac o dată nevoile, m-am dat chiar lîngă zidul sălii, ha-ha! începu să rîdă stînjedit.

— Și ce fel de automobil era, domnule Korner?

— Nu știu – de ce?

— Încercați, vă rog, să vă aduceți aminte! insistați.

— Da – unul așa, mijlociu, reflectă el încordat.

— Negru?

— Nu – cenușiu. Destul de deschis. Dar ce fel, nu știu. Poate un Ford, ori un Opel, ori un Volkswagen mare sau așa ceva. Că doar toate sînt destul de asemănătoare. — Da' de fapt de ce vă interesează ce fel de automobil era?

— Am să vă spun eu mai tîrziu, domnule Korner.

— Sînteți de la poliția judiciară – de întrebați așa? zise el, privindu-mă bănuitor.

— Nu, nu sînt de la poliție, vă asigur! Încă ceva, domnule Korner, vă rog: acolo, la intrare sau lîngă peretele sălii, erau și alte automobile?

— Nu – făcu el reflectînd, nu, numai acela.

- În fața birtului erau automobile?
- Da, cinci, șase, nu știu exact câte.
- N-ar fi putut să parcheze în fața casei și automobilul care era în spate?
- Ba da, sigur; ar fi putut foarte bine să parcheze și în față, firește.
- Automobilul era cu luminile aprinse?
- Nu!
- Nici lumini de poziție?
- Nu, era complet întunecat.
- Nu v-ați mirat, domnule Korner, că un automobil stătea singur pe întuneric, în stradă, când era destul loc de parcare în fața birtului?
- Nu m-am gândit la asta. Și nu e nicio pagubă, nu?
- Hm. Da' înăuntru nu era nimeni?
- Nu m-am uitat înăuntru. La ce drac' să fi făcut asta?
- M-am hotărât să nu-l întreb mai multe. Începea să se enerveze. Și asta nu ducea la nimic. Totuși mai trebuia să știu ceva.
- Când a fost asta, domnule Korner?
- Păi, cam pe la nouă jumătate, zece fără un sfert.
- Vă mulțumesc foarte mult, domnule Korner, zisei ridicându-mă.
- N-ați vrea să-mi explicați și mie pentru ce puneți toate întrebările astea? stăruie el.
- Mai târziu, domnule Korner! Vă promit să revin și să vă explic totul – pentru moment nu pot, fiindcă nici eu însumi nu știu cum o să iasă și dacă automobilele au ceva a face cu treaba asta.
- Dar el nu se lăsă dus.
- Nuuu – mi se pare foarte comică seria asta de întrebări a dumneavoastră. Și, în definitiv, ce voiăți de la soacra mea? Și pe ea voiăți s-o întrebați de automobile?

— Aproximativ, dar nu vă neliniștiți – eu în primul rînd sînt curios din fire, și în al cincilea rînd povestea nu e chiar atît de importantă! — Pe curînd!

Îl subestimaseam. Nu era un suflet chiar atît de simplu cum crezusem. Cînd dădeam să plec, am simțit deodată mîna lui ca o menghină pe brațul meu drept.

— Nu plecați de aici înainte de a ști ce înseamnă toate astea! zise încet și amenințător.

Am reflectat cinci secunde și am ajuns la concluzia că n-ar avea niciun sens să începă acolo o încăierare. În primul rînd că eu, ca străin, aș fi avut imediat tot localul împotriva mea – și în al doilea rînd poate aveam încă nevoie de Korner, ba chiar destul de sigur.

— Bine. Știți că unul dintre actori a fost asasinat. Sînt prietenul lui și mă interesează arzător să aflu cine-l are pe conștiință. Și credeam ca soacra dumneavoastră a observat ceva ce m-ar ajuta să dau de o urmă – asta e tot.

— Hm! făcu Korner.

Nu era pe de-a-ntregul satisfăcut, dar mi-a eliberat brațul.

— Vă dau adresa mea, domnule Korner, și dacă vă aduceți aminte ceva – ori dacă auziți ceva, anunțați-mă, vă rog!

— Ce să aud? mormăi el.

— Uneori, din întîmplare! zisei dîndu-i pe bilet adresa mea și a teatrului din Wiehafen.

Apoi m-am sculat, mi-am luat rămas bun, am plătit la tejghea rachiurile, berea și cafeaua și am plecat.

Se făcuse ceață și a trebuit să merg destul de încet. Eram abătut, fiindcă întrebările nu mă duseseră mai departe. Frumos! Automobilul cenușiu – multe automobile erau cenușii. Directorul avea un Kapitan cenușiu, procurorul un Ford cenușiu, Zander, un Opel-Rekord cenușiu, cîrciumarul nostru avea și el un Rekord cenușiu – e o tîmpenie, așa nu avansează cu nimic. Și-apoi, îmi era frig și asta îmi sporea

supărarea și mai mult. Mersul pe motocicletă e o treabă numai pentru oameni foarte tineri și în regiuni calde.

TOCMAI SE SFÎRȘISE REPREZENTAȚIA CÎND AM AJUNS LA teatru, i-am dat lui Ludwig cheia motocicletei și i-am mulțumit; Gisela încă se demachia. Ne-am dus apoi împreună să mai bem o înghițitură. Ea a băut vin roșu, eu mi-am comandat un grog. Eram singuri în cramă, adică fără alți oameni din ansamblu.

— Ești atît de monosilabic, Jost. De ce? m-a întrebat ea după ce stătusem tăcuți un răstimp unul lîngă altul.

— Scuză-mă, Melusino, dar o să trebuiască să te obișnuiești cu gîndul că iubești un imbecil. În loc să profit de prezența ta, după care aproape că mă prăpă...

— Sssst! Să taci imediat! N-am deloc chef să „profit” de prezența mea, dar te rog foarte respectuos să-mi dai voie să iau parte la zborul gîndurilor tale – atîta vreme cît nu sînt imorale, cum ai spus!

— Dar... dar... Îmi venea să zîmbesc și din nou mă minunam cum reușea ea cu două fraze să mă scoată din iureșul gîndurilor chinuitoare și din reflecțiile negre. Dar... dar... mica mea Melusină! Poți tu oare să-ți imaginezi, despre mine că aș fi imoral?

— Dacă fac un pic de efort... răspunse rîzînd iar.

— Ai cuvîntul meu că poți să iei parte la toate zborurile, ba chiar trebuie, după ce voi fi rezolvat odată treaba legată de călătoria asta – dar asta e prea urîță. Lasă-mă s-o fac singur, te rog. O să se termine repede – ori mă dau bătut!

— O, Jost, uneori îmi este atît de frică! zise ea rezemîndu-se de mine.

— Nu fi fraieră! spusei eu făcînd pe grozavul – dar nu suna firesc.

Eu însumi mă temeam. Blestemată teamă – ca atunci când ești copil și te cuprinde frica seara când se stinge lumina pe scări.

PESTE O ORĂ INTRAM ÎN CAMERA MEA. O DUSESEM PE Gisela acasă, mai vorbisem cu ea despre „mutarea” de mâine și apoi, cu gustul sărutărilor ei pe buze, pornisem prin ceață, îndărăt. Fără Gisela, camera era rece și goală și mirosea a fum rece și a umezeală. Lydia Bornschein nu închisese fereastra. Aveam impresia că ceața din întreg ținutul se adunase în patul meu ca să tragă un pui de somn. Am închis iute geamul, m-am mulțumit să mă spăl doar ca pisica și m-am vîrît în așternut ca un hamster în mîneca hainei stăpînului său. A trecut mult timp pînă m-am încălzit. Îmi tot spărgeam capul cu combinații privitoare la moartea lui Hannes Pohl, fără să ajung să am inspirația fulgerătoare pe care o au totdeauna nouă din zece eroi ai tuturor poveștilor cu crime, în momentul celei mai profunde disperări. Pînă la urmă însă am adormit și am visat, firește cum trebuie în asemenea cazuri, automobile cenușii, la volanul cărora erau asasini fără față. De două ori am sărit în sus din acest vis stupid, și de ambele dăți am constatat că în cameră nu se mișcau nici automobile asatine și nici nu erau cadavre, iar după a doua constatare am fost scutit de fantome.

Deșteptătorul a sunat ca de obicei, puțin după șapte. Îl pusesem departe de pat, pe pervazul ferestrei, ca să nu-i închid pliscul și să mă culc iar. Reflectam cu ochii încă închiși asupra zilei care începea și mă gîndeam ce ar putea să mă bucure. Totdeauna fac așa dis-de-dimineată. Ajută să te scoli din pat. Mi-am amintit de mutare, așa că aveam ceva de care să mă bucur. Și asta am făcut-o copios și în timpul bărbieritului, îmbrăcatului și micului dejun.

Într-o oră îmi mutasem în fosta odaie a lui Hannes lucrurile: cărți, tablouri, lenjerie, costume, pantofi, discuri, aparatul de radio, precum și vinul roșu și sticla de rachiu, pe trei sferturi încă plină. Înainte făcusem însă vreo cîteva, modificări în noua locuință: pusesem raftul de cărți lângă fereastră, împinsesem studioul la celălalt perete, așa încît pe viitor aveam să dorm alături de Gisela – despărțit de ea doar de lățimea unei cărămizi... pur și simplu n-avea nevoie decît să bată ușor. Lydia Bornschein fusese harnică în ziua precedentă și dereticase, pusese perdele noi la ferestre, ba schimbase și covorul cam uzat cu unul mai bun din dormitorul ei. În timp ce-mi luam în stăpînire noua odaie, alături ea făcea curățenie în vederea mutării Giselei. Trebăluind, cînta. Nu mai era de trăit. Imaginea mea despre iad este următoarea: un loc unde trebăluiesc fără încetare, de jur-împrejurul purgatoriului patru mii de gospodine de circa cincizeci și șase de ani, cu măhuri, găleți, aspiratoare de praf și perii de frecat scînduri, cîntînd alternativ Să facem ca rîndunelele... și Castele-n lună, iar la marile sărbători ale iadului se mai adaugă ca rație specială Fată dragă, nu zi nu... Cînd este aniversarea dracului suprem sau a unuia dintre șefii lui de departament, femeile trebuie să cînte în fiecare oră și Cine se încununează, pentru ca sărbătoritul să se poată delecta de chinul sărmanelor suflete din iad.

Către ora unsprezece ne-am pus în mișcare. Chemasem un taxi, și cu o bancnotă de cinci mărci l-am ajutat pe șoferul îngrozit să-și recapete cumpătul pierdut la vederea geamantanelor, cutiilor, pachetelelor și pungilor cu care-l așteptam în fața casei Giselei. De patru ori a trebuit să urcăm scara pînă am cărat totul sus.

M-a bucurat expresia de pe fața Giselei cînd a intrat în camera mea – nu, într-a ei. Acuarela de fabricație proprie pe care i-o agățasem deasupra studioului i-a plăcut atît de mult,

încît în ciuda prezenței Lydiei, m-a îmbrățișat. Lydia a pocnit din limbă privind dojenitor. Acuarela însă arăta cu adevărat frumos – totdeauna îmi plac tablourile pictate de mine. Pe masă era un buchet de lalele, cumpărat de Lydia, iar din partea mea provenea trandafirul roșu de pe marginea ferestrei, care strălucea în soare ca un rubin. Nu mai lipsea decît urarea „Bine ai venit! Intră”. Am făcut-o și pe asta, dar n-a avut efect, căci Gisela a îmbrățișat-o în clipa aceea pe gazda noastră. Iscusite mai sînt femeile, cînd e vorba să îmbrobodească pe cineva! Toți am ajutat la aranjarea lucrurilor. Eu m-am ales cu o palmă peste degete cînd mi-am oprit prea îndelung privirea pe lenjeria drăgălașă a Giselei – în loc s-o așez în dulap. Fotografia părinților Giselei, pe care a scos-o din geamantan, mi-a sugerat ideea că totdeauna ar trebui să am la îndemînă o batistă mare cînd o vizitez pe Gisela, ca să acopăr poza, pentru ca onorabilii bătrîni să nu se sperie. Dar n-am spus-o.

Am încheiat aranjarea camerei cu cafea și prăjituri, ca niște burghezi veritabili. Cele zece minute de care Lydia a avut nevoie pentru pregătirea cafelei noi le-am folosit ca să ne îmbrățișăm și să ne sărutăm un pic. Ca s-o fac, a trebuit să mă folosesc doar de o mîină, căci în cealaltă aveam un ciocan, cu care, la scurte intervale, băteam ritmic în perete. Se auzea ca și cînd aș fi bătut cuie, și foloseam acest truc – și chiar cu succes – pentru liniștirea scumpei noastre gazde. Gisela fusese de acord cu ideea mea de a acoperi tabloul părinților ei, în timp ce executam loviturile de ciocan. Cînd am auzit-o pe Lydia venind pe coridor, am luat repede batista care-i pusese pe scumpii părinți ai Giselei în imposibilitate de a vedea.

A fost o zi veselă, fericită. La patru și jumătate am plecat, pentru ca, de la teatru, să ne ducem la țară, și „drapelul artei să-l facem să fluture și în cele mai îndepărtate colțuri ale

patriei” – asta este o frază din introducerea scrisă de primarul din Wiehafen pentru programul tipărit cu ocazia aniversării a zece ani de existență a Companiei landului. Noi citam deseori cu plăcere această frază, și totdeauna foarte serioși. În seara aceea steagul nostru avea să filfie în Niedermoordorf, localitate în care Gisela delectase asociația sătencelor cu Iezerul albinelor și unde o apucase disperarea văzînd ce efect aveau minunatele cuvinte poetice. Am jucat și acolo, firește, Cu ușile închise de Sartre – evident, de ce tocmai Niedermoordorf să fi renunțat la întâlnirea cu existențialismul?

M-am dus și eu cu ei, deși nu era neapărată nevoie de mine. Aveam muștrări de conștiință, pentru că toată ziua, din cauza mutatului, nu fusesem la teatru. Și apoi m-am mai dus și fiindcă nu voiam s-o las pe Gisela să meargă singură tocmai acolo singură – adică fără mine. Pînă acolo ajunsesem. În drum spre teatru spuneam că, de fapt, ar fi absurd să ținem secretă cu atîta îndîrjire legătura noastră.

— Acum, cînd locuiești perete în perete cu mine, inimioara mea, ceea ce ei vor afla cel mai tîrziu poimîine – dacă nu cumva Elsbeth (asta era suflera) încă n-a aflat – hai să lăsăm la o parte jocul de-a ascunselea, nu?

— Strașnic tip mai ești! făcu Gisela serioasă și uitîndu-se la mine ca la cineva cu desăvîrșire străin. Te apuci, pur și simplu, să mă convingi de contrariul vederilor mele; iar eu mă las convinsă și puțin îmi pasă de ceea ce am considerat pînă acum important și prețios – arunci principiile peste bord... unde are să mă ducă asta?

Nu eram deprins cu atîta seriozitate și din cauza aceasta m-am oprit, i-am pus mîinile pe umeri și am privit-o în ochi. În spatele nostru se afla vitrina unui magazin de textile. Era foarte pestriț aranjată, dar n-am văzut ce reclamă se făcea acolo. Am văzut doar ochii Giselei.

— Habar n-am, iubito. Dă-mi, te rog, puţinţel răgaz pînă se lămureşte povestea cu Hannes – te rog!

Un bărbat ne-a îmbrîncit cu umărul. Stăteam în calea pietonilor, care se duceau de la servicii acasă şi nu observasem că-i împiedicăm.

— Vino, zise Gisela; trebuie să ne grăbim, altfel au să fluture ăia drapelul în Niedermoordorf fără noi!

ŞASE ORE MAI TÎRZIU ERAM DIN NOU ÎNAPOI. ÎN Niedermoordorf, Cu uşile închise a fost respinsă făţiş de public. Aplauzele de la sfîrşitul reprezentaţiei au fost foarte firave şi păreau a fi mai mult expresia politeţii decît a entuziasmului. La întoarcere, Gisela a stat lîngă mine. Şi-a pus mîna în mîinile mele, spulberînd prin aceasta nesiguranţa că propunerea pe care i-o făcusem după-amiază, în drum spre teatru, ar fi putut s-o jignească. Încă n-o cunoşteam – poate niciodată n-am s-o cunosc. Dar, în definitiv, ar fi bine s-o cunosc? Bărbaţii sînt mult mai fascinaţi de femeile de care nu sînt siguri decît de cele ale căror reacţii le cunosc pe dinafară – citisem odată.

Puţin înainte de a fi ajuns în curtea teatrului, i-am şoptit în ureche:

— Du-te înainte, Melusino, da? Nu ai decît cinci minute de drum. E de datoria mea să mă ocup de descărcare. Afară de asta, Lydia are să se culce, poate, ştiînd că eşti acasă şi nu te afli în conflict cu legea ei morală. Spune-i că am mai avut chef de o bere, că sigur am să vin tîrziu. — Iar cînd după trei sferturi de oră sosesc rebegit acasă, atunci am chiar şi un pat încălzit – asta mi-am dorit întotdeauna.

— O să ai un pat de gheaţă, egoistule! mi-a răspuns ea.

. . .

ACASĂ ERA ÎNTUNERIC PESTE TOT. NEVOIT SĂ MĂ FURIŞEZ mereu, mi se părea că încet, încet am să ajung indian de profesie.

— Ah, scuză-mă în caz că am greşit camera, am zis în şoaptă închizînd precaut în urmă-mi uşa fostei mele camere.

Nicio mişcare. Am aprins lumina. Studioul Giselei era neatins. M-am înspăimîntat teribil şi fără să țin seama că fac zgomot, am fugit dincolo, în noua mea cameră.

— Mare necioplit mai ești, Jost! De ce faci atîta tărăboi? se auzi şuierînd din întuneric.

Însă după toate aparanțele, Lydia nu auzise nimic.

— Cum ai ajuns în patul meu?

— Pe jos. Ți-am promis o pungă de gheață. Iată-mă! Trebuie să mă bizui însă pe tine că n-ai să mă lași să adorm, auzi! I-am promis Lydiei să țin minte ce visez. Dimineață are să vină de îndată la patul meu. Fiindcă, a zis ea, ce visezi în prima noapte sub un acoperiș străin se împlinesc.

— Ha-ha – prima noapte sub acest acoperiș „străin” – e bună! Născocoște și tu ceva frumos! i-am răspuns eu. Cît despre adormit, am să te țin trează, sloi de gheață ce ești!

M-am dus încă o dată alături, am potrivit ferestrele în poziție întredeschisă și am stins lumina.

După o jumătate de oră stam complet liniștiți unul lîngă celălalt, odihnindu-ne după atîtea încordări, sporite printre altele de mutarea Giselei și de drumul la Niedermoordorf.

— Să nu adormi!

— Povestește-mi ceva – da' ceva frumos, auzi? șopti Gisela, răsucindu-se într-o parte și cuibărimdu-se în brațele mele.

— Să-ți povestesc de odinioară, cînd încă de copil mi-am dovedit genialul meu talent?

— Îmi este absolut egal despre ce flecărești.

În general trec drept bun causeur, drept povestitor

spiritual, și sînt chiar oarecum mîndru de acest lucru. De data asta însă îmi venea greu să găsesc pe loc o poveste care să fie și amuzantă și totodată – ceea ce părea foarte greu – să se și potrivească situației. Cel mai bine ar fi să inventez un basm pentru iubita mea. Așa încît am început:

— A fost odată un băiat care trăia într-o casă galbenă, departe de oraș, acolo unde începe pădurea și unde păsărelele cîntă atît de frumos. Într-o zi...

În clipa aceea am auzit un zgomot.

— Ce a fost asta? zisei, ridicîndu-mă.

— Ce? făcu Gisela înspăimîntată.

— Ai auzit ceva – alături?

Ședeam unul lîngă celălalt în pat, ținîndu-ne răsufarea.

— Eu n-am auzit nimic! șopti Gisela.

Din nou același zgomot! În camera de alături, scîrțîia dușumeaua pe porțiunea dintre studio și fereastră.

Cunoșteam cu precizie zgomotele din acea încăpăre. Era cineva acolo, fir-ar să fie!

Mă sculai, îmi pusei halatul de baie și mă dusei în vîrfurile degetelor la ușă.

— Vin și eu, Jost! șopti Gisela.

— Stai aici, nu te expune! îi răspunsei, la fel de încet.

— Fii prudent, te rog!

O simțeam după voce cît de tare îi era frică.

— Să n-ai nicio grijă! zisei deschizînd ușa.

Mă furișai pe coridor, înhățai una dintre umbrelele Lydiei și deschisei ușa camerei Giselei. În pătratul mai luminos al ferestrei larg deschise văzui statura unui bărbat voinic.

Escalada fereastra. Dispăru încă înainte ca eu să fi putut trece pe după fotoliu și măsuța studioului. Alergai la fereastră, mă aplecai în afară și lovii cu mînerul umbrelei la întîmplare în jos, în fușteii spalierului – am izbit o dată, de două ori. A doua lovitură a atins o mînă, încă agățată de fușteii de sus.

— Ah! gemu cineva cu o voce tenebroasă.

Auzii pe cineva alunecînd, zgomot de crengi rupte, o izbitură surdă, dar nu văzui nimic. Era prea întuneric afară. Tocmai voiam să cobor după el, cînd auzii pași îndepărtîndu-se repede pe pietrișul de pe alea din grădină. N-avea sens să mă iau după individ – avea un avans prea mare. Intră și Gisela; în halate de baie, stăteam amîndoi la fereastra deschisă. Afară era liniște. Ceasul din turn bătut o dată. Undeva, nu-mi puteam da seama cît de departe, se auzi închizîndu-se o ușă de automobil, un motor pornea și demara bubuind. Mă așteptam ca Lydia Bornschein să se fi trezit cu atîta tărăboi – dar nici pomeneală. Mi se părea stupid să stau așa, privind în noapte. Deodată mă săgetă ceva prin cap – un gînd, o amintire; vag, neclar...

— Cine a fost? întrebă Gisela tremurînd.

— Cine a fost... Aha... spusei trezindu-mă din gîndurile mele. Asasinul lui Hannes Pohl, zisei înghițind continuarea frazei: „și cît pe-aci și al tău”!

— L-ai recunoscut?

— Nu – din păcate. N-am putut decît să-l lovesc peste degete.

TOTDEAUNA MI-A PLĂCUT SĂ PRIVESC MÎINILE SEMENILOR mei. Mîinile sînt ceva foarte interesant. Privindu-le bine, de cele mai multe ori știu dacă cineva îmi e simpatic ori nu. Dar cu intensitatea cu care am privit mîinile în zilele următoare, n-am făcut-o niciodată înainte. Individul a cărui vizită neanunțată e, în miez de noapte ne-a deranjat pe Gisela și pe mine în toiul povestirii basmului, trebuia să aibă o mîină rănită. Dacă nu-i zdrobisem oasele lovindu-l cu mînerul umbrelei, avea cel puțin un hematom de toată frumusețea.

După această întîmplare devenisem de-a dreptul un

pasionat amator de a da mâna cu toată lumea. Și dacă cineva ținea mâna stîngă în buzunarul hainei ori al pantalonilor, foloseam cele mai năstrușnice șiretlicuri ca să-l fac să și-o scoată din ascunzătoare și s-o pot vedea. Numai la Ferdinand Hoch n-am avut succes, fiindcă purta mănuși cenușii din piele de căprioară – dar purta totdeauna, nu era nimic suspect, desigur. În afară de asta, joi și vineri, peste zi, nu a avut repetiții, iar în ambele seri trebuia să joace vechiturile lui de roluri în care punea mănuși albe de ață.

Mîna însă am văzut-o. Am văzut-o după patruzeci și șase de ore de la surpriza nocturnă. Numai că asta nu mi-a folosit la nimic, fiindcă după ce am văzut-o – trebuind să iau toate măsurile ca să rămîn în viață – n-am putut stabili a cui era...

Vineri după-amiază Zander a telefonat la teatru și a întrebat dacă decorarea sălii din Holdersil decurge normal. Am spus că da și l-am informat că imediat după începerea reprezentației noastre, am să plec într-acolo – întrucît la opt și ceva mai era un autobuz – și că mai târziu au să vină după mine doi inși din corpul nostru tehnic, care au să mă ajute în timpul nopții. Comandasem materialele și le dirijasem într-acolo. N-am spus însă că le-am cumpărat pe datorie, din cauză că-i împrumutasem banii lui Ferdinand Hoch. Dar asta nici nu-l privea pe Zander. El s-a liniștit și mi-a promis că are să vină acolo sîmbătă la amiază să-mi aducă onorariul.

Sala în care urma să aibă loc zgomotoasa serbare a pompierilor era lungă și îngustă, și avea vreo zece metri înălțime. Comuna o folosea și ca cinematograf. Scaunele erau așezate rînduri-rînduri și fiecare rînd era prins pe dedesubt cu stînghii lungi ca să le țină aliniat.

Am sosit la nouă. Filmul încă nu se terminase. Rula un oarecare film muzical american de duzină din lada istorică, Regina din Saba sau cam așa ceva – și cum n-aveam chef nici de capul de expresie chel al lui Yul Brynner și nici de cărnuri

de fete în cinerama, m-am dus în față, în birt, am mâncat o friptură uriașă cu varză murată și cartofi prăjiți, iar cu o halbă de bere blondă rece mi-am sporit forțele pentru lucrul de noapte care mă aștepta. Personalul birtului mă cunoștea, fiindcă jucam din șase în șase săptămîni pe scena din sala clădirii lor, și afară de asta, cu doi ani în urmă, la o serbare oarecare o înfrumusețasem cu decorurile mele de înalt nivel artistic. Birtașul a venit la masa mea, aducîndu-și un rachiu – ceea ce mi-a dat prilej să comand și eu unul, fiindcă nu voiam să-l las pe el singur – și am început să pălăvrăgim.

Ceea ce mi-a povestit, după ce am terminat trista temă a morții lui Hannes, nu erau lucruri deosebit de interesante. A trîncănit puținel despre oameni pe care eu nu-i cunoșteam și despre evenimente din Holdersil și împrejurimi, care-mi erau la fel de indiferente ca bilanțul anual ai unei țesătorii de pînză ieftină. Totuși, deodată, am ciulit urechile.

— ...trei țărani bogați au fost duși la cura de dezintoxicare în ultimele două luni, zicea el, dar ăștia sînt doar trei din întreaga gașcă a celor ce s-au năvălit la marfa dracului. Eu știu de cel puțin alți cinci stăpîniți pe patima asta!

— Ce fel de marfă a dracului?

— Morfină! mi-a răspuns.

Am crezut că n-am auzit bine. Dacă ar fi zis rachiu, da, știam că proprietarii de gospodării bogate își omoară lungile și plecticoasele seri de iarnă de cele mai multe ori cu rachiu – dar cu morfină!

— Morfină? întrebai.

Birtașul dădu aprobator din cap.

— Și de unde o au? Cum de au căzut în patima asta?

— Nu știe nimeni. Poliția e pe urmele lor, cu siguranță au fost puși în stare de alarmă de secția sanitară – dar pînă acum habar n-au cine le procură drogul. Furnizorul trebuie să fie un cîine uns cu toate alifile! El n-apare niciodată.

„Consumatorii”, spuse el cu un rîs mîrîit, tac mîlc. O țin una și bună, că pentru plăcerea lor dubioasă pun doar banii într-un plic, undeva – cînd în scorbura unui copac...

— Ce romantic!

— ...da, cînd într-un stog de fîn, ori altundeva. Și apoi, după două, trei zile, în acel loc se află marfa cu indicația unde pot preda comanda următoare. Locul se schimbă mereu, și e atît de bine ales, că nici nu poți să-l supraveghezi fără să trezești bănuieli.

— Simt că înnebunesc! Droguri la țară! am murmurat. Cînd te gîndești că orașele sînt mlaștini ale pierzaniei și satele oaze ale păcii, sănătății și vieții normale – și care e adevărul? Asasinate și bătăi, asta mai merge, bestii sînt pretutindeni – dar stupefiante... asta nu e de conceput!

Din cauza prăbușirii, acestei penultime iluzii ale mele, a trebuit să mai comand un rachiu și să-l invit pe birtaș să bea cu mine.

Opera hollywoodiană pe ecran lat se terminase. Puberi și adolescenți din Holdersil, cu obrajii aprinși și foarte bine dispuși, se revărsau din sală în birt. Toți spectatorii masculini veneau în pas măsurat, cu pieptul umflat, continuînd încă să viseze un răstimp la actele de vitejie color. Birtașul a trebuit să-și vadă de meseria lui bănoasă. Mai înainte însă, l-am mai rugat în fugă să-mi dea pe cineva drept ajutor, care să poată muta șirurile de scaune, și l-am întrebat unde pot găsi o scară lungă.

Peste zece minute doi flăcăi aduceau o scară de tinichigiu de nouă metri în sala pe care alți trei tineri – tot pompieri voluntari, după cum s-a dovedit – o și evacuasera. În fața scenei aveam pachetele cu toate catrafusele mele: sîrmă și hîrtie colorată creponată, scule, cuie, vopsele și așa mai departe.

Cu ajutorul celor doi băieți, am sprijinit monstrul de

perete. Nu aveam multă încredere în această unealtă de cățărat, dar ei s-au grăbit să mă liniștească. Ziceau că e stabilă, că și ei stătuseră câte patru pe ea, de curînd, la un exercițiu de stingere. Fie – de altfel aveam nevoie de ea doar să înșurubez în plafonul căptușit cu lemn vreo cîteva cîrlige, pentru ca apoi, cînd aveau să vină Ludwig și Heinrich, să putem întinde sîrma. Scara era sprijinită de peretele longitudinal din stînga al sălii, susținut de coloane înalte de trei metri. Dincolo de coloane, se forma de-a lungul lor un culoar. Acolo urma să fie amenajat un bar unde să se servească bere și o încăpere pentru jocul de zaruri. Un capăt al culoarului ducea în gangul din fața birtului, iar celălalt la scara intrării laterale spre scenă.

Cît am sortat materialele și mi-am plimbat privirea cercetînd întreaga sală, ca să-mi fac un plan aproximativ, tinerii pompieri mutaseră toate scaunele pe culoarul acesta. Le-am mai oferit cîte o țigară, le-am mulțumit pentru ajutor și le-am spus să ceară birtașului în contul meu o bere sau un rachiu. Unuia i-a venit ideea să mă întrebe dacă n-ar putea să mă ajute în continuare, dar am refuzat, mulțumindu-i. I-am spus că în cel mult o jumătate de oră trebuiau să fie aici cei doi colegi ai mei, și atunci are să meargă totul strună. Tinerii mi-au urat „Noapte bună!” ceea ce li se părea foarte comic – și au plecat.

Rămas singur în sală, mi-am pus în buzunarul vechilor mei pantaloni de cord burghiul, cleștele și două cîrlige, am agățat pe umăr unul dintre colacii de sîrmă și m-am urcat pe scară, după ce m-am asigurat încă o dată că era bine sprijinită. Sus, aerul era greu de tot. Duhoarea celor ce fuseseră la cinematograful stăruia încă sub tavan. Cele trei lămpi sferice triste, care luminau destul de neîndestulător sala, arătau din tavan îndeajuns de murdare.

Mă oprisem pe cel de-al treilea fustei de sus. De acolo

puteam ajunge foarte bine la șipca de lemn în trei muchii, care masca unghiul dintre peretele sălii și tavan. Exact în fața mea, conducta electrică – o țeava cenușie de plumb, subțire, fixată de perete la distanțe de un metru și jumătate, direct sub șipcă – atârna puțin curbată. Nu era deloc simplu ca să stau acolo sus fără să mă țin cu mâinile și să dau găuri cu burghiul, dar mergea, chiar dacă mă treceau nădușelile. Tocmai când voiam să înșurubez primul cârlig, jos s-a auzit o ușă.

Am privit peste umăr, dar n-am putut vedea pe nimeni. Dacă era cineva pe culoar, oricum nu l-aș fi putut vedea. Atunci s-a stins lumina.

— Hei, aprinde lumina! am strigat.

Dar a continuat să fie liniște și întuneric.

— Ei, drăcia dracului! am înjurat, dibuind după stinghiile scării. De la cele trei mari ferestre de vizavi, ale căror perdele erau ridicate, cădea în sală lumina unui felinar. Atunci am văzut jos mîna. Se întindea din spatele coloanei aflate lîngă scara mea, către fușteii scării. Apoi a apărut a doua mîna lîngă ea. Era bandajată. Bandajul lumina în alb. Mîinile au început să tragă. Scara a început să se clatine. „Sări!” am mai avut vreme să gîndese – dar îndată m-am repezit cu mîinile în sus și am reușit să prind conducta electrică încovoiată, pe care am apucat-o bine exact în clipa cînd scara, alunecînd de sub mine, s-a răsturnat pe spate și a căzut trosnind în sală.

Atîrnam la zece metri înălțime în întuneric și mă rugam să reziste conducta electrică. A rezistat. La dreapta și la stînga a pîrîit ușor. Dar nu s-a smuls din suport. Bună lucrare! Jos era liniște. Din birt răzbăteau rîsete îndepărtate și bubuitul tonomatelor”.

Începeau să mă doară degetele. Gîndurile îmi erau ciudat de cuminți. Nu goneau deloc. Să strig ar fi fost absurd. N-aș fi făcut decît să risipesc energie. Dacă în față nu se auzise

scara trosnind, atunci strigătul meu era lipsit de orice perspectivă.

— Porcul! Criminalul! am zis cu jumătate voce.

Nu-mi mai simțeam vârful degetelor. Am slăbit mîna dreaptă și timp de o jumătate de minut m-am ținut numai cu stînga. Apoi am schimbat prudent. La fiecare mișcare se auzea pîrîind lemnul. Dacă mi-aș da drumul? Zece metri! Iar jos parchet. În mod absurd mi-a venit în minte bancul cu nebunii care sar de pe o trambulină de zece metri, într-un bazin fără apă. N-aș rezista pînă la sosirea lui Ludwig și Heinrich.

Îmi imaginasem toate modurile posibile de întîlnire cu rafinatul domn care-mi purta sîmbetele. Mă bazasem pe cunoștințele mele de judo și pe vigilența mea. Dar pentru o asemenea situație nu fusesem pregătit, firește că nu. Trebuia să recunosc, avea fantezie cînd era vorba de uciderea concetățenilor care-i erau incomozi!

Colacul de sîrmă de pe umăr mă apăsa. Mi-a venit o idee. Am slăbit încet strînsoarea mîinii stîngi, am făcut să alunece colacul de pe umăr, de-a lungul brațului încovoiat, pînă în palmă, și am căutat capătul sîrmei. Mușchii brațului drept și încheietura umărului vibrau puternic și aveam senzația că brațul mi se lungește tot mai mult. Îmi curgea sudoarea pe față, pe gît și pe spate. În sfîrșit găsesc capătul sîrmei – îl vîr între conductă și stinghie și îl apuc de cealaltă parte.

Colacului îi dau drumul jos. Pauză. Mă țin agățat numai cu mîna stîngă și aștept – două zile ori poate numai un minut – pînă cînd dreapta este iar în stare să lucreze. Trag apoi sîrma mai departe, pînă consider că a ajuns jos. Pauză. Cînd izbutesc să mă țin cu amîndouă mîinile mi se pare că sînt nou-născut. Ca să vezi cît de adaptabil este omul! Numai conducta electrică de și-ar juca efectiv rolul...

După ce mă bucur îndeajuns că sînt ca nou-născut, scot

prudent batista din buzunar, o înfășor pe mîna stîngă – treabă la care trebuie să mă servesc și de dinți – apuc la nivelul coapsei cele două sîrme care atîrnă în jos și le încolăcesc în jurul mîinii înfășurate în batistă. Acum vine momentul de tensiune: mă va ține oare conducta? Mă va ține sîrma dublă? Dau drumul mîinii drepte și alunec o bucată în jos. „Prrr!” face lemnul de care e fixată conducta – dar ține. Sîrma pătrunde îngrozitor prin batistă în palmă și mă taie. Iau scumpa-mi bască de pe splendoarea de bucle, o înfășor – iarăși cu dinții – în jurul mîinii drepte și repet manevra cu sîrma, mai departe în jos. Încă un metru și jumătate. Merge. Eliberez stînga din lațul de sîrmă, apuc iar, în ciuda durerilor provocate de sîrma tăioasă – și așa mai departe. De opt ori. Apoi sar. E un sentiment de nedescris să ai din nou pămînt sub picioare, după o asemenea excursie în regiuni înalte. Totuși mă așez foarte repede – brusc începuseră să-mi joace numai puncte în fața ochilor. Cînd micile puncte roșii încetează să joace, mă ridic în picioare, traversez sala direct la comutator, îl răsucesc, lumina fulminantă din tavan inundă încăperea, iar eu îmi aprind o țigară.

În clipa aceea a apărut din nou, ca un pește scîrbos aruncat la mal, amintirea care recent – după vizita necunoscutului – mi se furișase în minte noaptea.

Cu vreo jumătate de an în urmă, profitînd de absența Lydiei Bornschein, făcusem un chef monstru – cinci sau șase inși. Participase Hannes, apoi Lenzing, Stoltze – nu mai știu cine încă – și după ora două noaptea s-a dat ideea unei neroade și zgomotoase plecări și anume – ce curios! – de a ieși din odaia mea prin spalierul din fața ferestrei, deoarece toți se opuneau să folosească scara. Folosise vreunul dintre participanții de atunci cunoștințele sale de cățărare pe spalier, la recenta încercare de a mă ucide?

N-am ajuns la niciun rezultat, m-am dus în față, în cârciumă și m-am așezat la tejghea.

— S-a întâmplat ceva? Sînteți foarte palid! spuse birtașul.

— Nu, așa arăt eu cînd mi-e poftă de cereale lichide. Un rachiou tare, te rog!

Pompierii, care ședeau la o masă, au închinat de acolo spre mine, cu berea pe care le-o plătisem.

„Ciudat, poți ședeă patru luni în fața unui pahar cu bere?” gîndeam eu. Dar nu trecuseră decît douăzeci de minute de cînd părăsiseră sala. Atunci se deschise ușa și intrară cele două ajutoare ale mele.

— Iar trage la măsă, se putea altfel? zise Ludwig Hallbaum.

M-am uitat la Heinrich Lenzing, gîndindu-mă cum coborîse spalierul atunci, după cheful acela nocturn, i-am privit cu atenție mîinile solide de muncitor, care nu erau rănite – și m-am ocărît că am ajuns să-l suspectez și pe el.

— Du-te pînă afară. Vrea cineva să-ți vorbească! zise el.

— Cine oare?

— Unul așa, cum să zic, un adolescent, zise el rînjind.

M-am dus. În coridorul slab luminat se afla Gisela – în jeans răsuciți pe picior și cu unul dintre puloverele marca Atlantic (atît de mare și de larg, că pica pe ea valuri-valuri). Mi-a sărit de gît și m-a mușcat de sfîrcul urechii.

— N-ai nevoie de un ucenic, meștere?

— Ba da, am zis fericit, dar în noaptea asta numai pentru lucru!

SÎMBĂTĂ DIMINEAȚĂ, CEVA MAI DEVREME DE UNSPREZECE, eram gata cu decorarea sălii. Încăperea mare – înainte de un cenușiu bătînd în albastru, searbădă și destul de posomorîtă –

arăta acum într-adevăr drăguță, multicoloră și veselă.

Pompierii din Holdersil puteau începe serbarea!

Am pus în apă pensulele cu care vopsisem în final barul unde avea să se servească bere și am fluierat din două degete ca un maestru tipicar.

— Încetarea lucrului! am strigat după aceea.

Gisela a început să rîdă. Ajutase cu rîvnă. Acum însă arăta palidă și avea ochii mici. Heinrich și Ludwig împachetau uneltele. Ne-am aprins cîte o țigară.

— Haideți să vă dau cîte un rachiu și o cafea le-am zis.

Ședeam în față, în birtul plin de țărani. Printre fețele lor proaspete, îmbujorate de aer și soare, noi patru arătam ca niște cartofi curățați de coajă. Reflectam dacă să-i telefonez lui Zander la Wiehafen. Promisese doar că are să vină către prînz. Aș fi vrut să le plătesc celor două ajutoare.

Deodată se deschise ușa și intră o doamnă. Cercetă cu privirea prin local, dar nu găsi ce căuta. Îl întrebă pe birtașul, care stînd rezemat de tejghea, vorbea cu un țăran bătrîn. El arată spre noi. Doamna uscățivă se îndreptă spre masa noastră.

— Aș vrea să vorbesc cu domnul Ziball, zise ea privindu-ne pe fiecare pe rînd.

Mă ridicai, spunînd că eu sînt cel pe care-l caută.

— Sînt doamna Zander, ne lămuri ea, soțul meu a fost împiedicat să vină și m-a trimis pe mine!

— Nu vreți să luați loc? zisei și îi prezentai pe Gisela, Heinrich și Ludwig. Dădu oarecum ezitînd mîna cu bărbații, deoarece erau foarte murdari. Dar nu se așeză, ci mă rugă să trecem la masa vecină pentru socoteli, întrucît trebuia să mai facă o serie de drumuri în Holdersil.

— Nu vreți să vedeți întîi sala?

— Nu, răspunse zîmbind – ceea ce a imprimat o umbră de farmec chipului ei de lemn – soțul mi-a indicat numai să vă

plătesc onorariul. N-a pomenit nimic de vreo recepție a lucrării. Desigur că totul e în ordine!

— Vă mulțumesc, am spus și m-am așezat cu ea la masa vecină, unde mi-a plătit restul de trei sute mărci și mi-a cerut să semnez o chitanță de cinci sute de mărci, deși eu încasasem numai patru sute cincizeci. Dar asemenea învîrteli alături cu legea fac aproape toți domnii manageri – altfel nu s-ar pricopsi atît de ușor.

Am mulțumit și am întrebat-o dacă este cu automobilul și dacă putea, eventual, la întoarcere, să ne ia, pe mine și pe Gisela, întrucît autobuzul pleca abia peste o oră.

— Dacă așteptați pînă sînt gata, cu plăcere, dar bănuiesc că are să se facă două și jumătate pînă termin. Trebuie să mă mai duc la pompieri, la poliție – trebuie să mai discut cu birtașul și toate celelalte.

— Atunci plecăm mai bine cu autobuzul, am zis mulțumind încă o dată.

Ieșind, doamna Zander a făcut cu mîna în semn de rămas bun către ceilalți trei.

— Nu e o frumusețe, dar e bine îmbrăcată, nu? zise Heinrich.

— Doar nici Zander nu e neapărat un de Sica, omule, nu-i așa? interveni Gisela.

— Nu, ferească Dumnezeu, rînji Ludwig, să fie bucuros că, avînd o față ca a lui, de culoarea zerului, și-a găsit o nevastă.

— Nu-l huliți pe cel ce indirect vă dă pîine, intervenii eu, și le plătiți celor doi banii, rotunjind sumele în plus, ceea ce i-a bucurat.

— Niciodată n-am să pricep cum asemenea bărbați ca Zander găsesc o femeie cu care să se însoare, zise Gisela. Nu e drept: pînă și cel mai urît bărbat o scoate mai ușor la capăt ca

femeile. O femeie cu un cap ca al lui Zander rămîne de căruță ca un monument al Bavariei pe cal.

— Vezi să nu ne rămîi și tu pe aproape, o înțepă Ludwig.

— O, la nevoie, pe ea o ia Jost! o ironiză Heinrich, făcîndu-mi vesel cu ochiul.

Nu-mi rămînea nimic altceva decît să rîd împreună cu ei:

— De, știu eu! De fapt, femeile corpolente îmi displac!

— Ah, scîrboșilor! zise Gisela luînd o splendidă mutră furioasă. Voi doi sînteți necăjiți fiindcă erați însurați cînd am venit eu – iar cu tine, domnule Ziball, mă răfuiesc eu cînd o să fim între noi; așteaptă numai!

Am rîs toți patru. Cei doi s-au ridicat și și-au luat rămas bun.

— Păcat că nu puteți merge cu noi, zise Ludwig. Ori, tu, Gisela, vrei să mergi iar cu Heinrich pe motocicletă? Fiindcă singură cu Jost, la țară, de...

— Hai, întinde-o! șuieră ea.

— Distracție plăcută la răfuială! a strigat Ludwig, Iar eu i-am aruncat cutia de chibrituri în cap.

— Păstrează-ți mai bine focul! a zis el rîzînd și aruncîndu-mi-o înapoi.

DUPĂ CE HEINRICH ȘI LUDWIG AU IEȘIT, I-AM ÎNTINS Giselei o bancnotă de cincizeci de mărci peste masă.

— Ești de-a dreptul nebun!

— După tine, da! Mulțumesc pentru ajutor – cumpără-ți ceva drăguț. Poate ceva, ce-mi face plăcere și mie, o cămașă de noapte străvezie sau ceva asemănător!

— Taci! Să nu crîcnești, nesuferitul! Dacă aș ști măcar ce-mi place atît de mult la tine!

— Desigur rar întîlnita armonie dintre exteriorul frumos și caracterul nobil!

— Și excesiva ta modestie! adăugă ea zîmbind.

Mai aveam încă o jumătate de oră pînă la plecarea autobuzului; am hotărît să mergem puțin la plimbare, cu toate că cerul arăta cenușiu, atîrnînd a ploaie, iar un vînt neprietenos se străduia să spulbere impresia că a venit primăvara.

Holdorsil se află la marginea unei mlaștini întinse. Poți vedea la kilometri depărtare. Tocmai la orizont, pe colinele izolate, se află gospodării țărănești singuratice, la care duc drumuri înguste și șerpuite, mărginite de tufișuri și rareori de arbori piperniciți, cu crengile îndreptate spre răsărit, pentru că în direcția aceea bate neînterupt vîntul. Mie îmi place cîmpia. Îmi place cînd privirea nu se izbește de lanțuri de munți, ci poate merge departe, departe. Și totdeauna m-a entuziasmat cerul înalt, sălbatic și schimbător, care se boltește deasupra depărtării. În orice anotimp este frumos aici: iarna, cînd totu-i acoperit în alb și cenușiu deschis, împestrițat ici și colo cu picățele negre și deasupra o cioară; primăvara, cînd peste cafeniul și verdele-oliv al suprafeței mlaștinoase și în jurul tufișurilor și arborilor săracăcioși adie un gingaș vâl verde, care în depărtare bate-n violet; vara, cînd culorile sînt tari ca în cărțile ilustrate pentru copii – roșu aprins, verde succulent și pete galbene de flori pe deasupra; și chiar și toamna, cînd ceața trece în văluri argintii peste întinderea ruginie... Mă cuprinde visarea.

Așadar în această dimineață de sîmbătă era rece și umed și noi păseam apăsător, cuprinși de o oboseală agreabilă după noaptea activă, și foarte voioși, cu trupurile aplecate în față, contra vîntului, pe șoseaua care duce de la Holdorsil în satul vecin. La vreo doi kilometri în afara localității, pe stînga, se află o pădure mică de mesteceni. „Pădure” este exagerat spus – sînt poate patruzeci, cincizeci de trunchiuri plătînde de mesteceni, formînd un pîlc în jurul unei mici ridicături de

pământ. Pe această colină sînt vreo cîteva stînci mari – un gorgan, unul dintre locurile legendare unde se spune că nu ştiu cu cîte mii de ani în urmă au fost înmormîntaţi nişte căpetenii ori principii germani.

Eram doar la trei sute de metri depărtare de colină, cînd am văzut automobilul.

M-am oprit şi am tras-o pe Gisela la o parte, ascunzîndu-ne astfel după una dintre stivele de scînduri depozitate la mari intervale pe marginea şoselei. Sînt nişte garduri prinse grosolan în cuie, care în timpul iernii se pun pe partea de vest a şoselei, ca să împiedice formarea troienelor.

— Ce s-a întîmplat? întrebă Gisela.

— Dacă nu mă înşală ochii, colo în faţa gorganului văd automobilul sport al lui Ferdinand Hoch!

Gisela se uită pe după colţul stivei de scînduri şi se întoarce încuviinţînd din cap.

— Da, el e! Dar de ce ne ascundem? Ar putea să ne asigure transportul acasă. De fapt, ce face aici?

— Nu ştiu – dar îmi vine să cred că... Hai să mai aşteptăm!

Gisela începu să rîdă de mine.

— Încet, încet, încep să mă tem că suferi de o uşoară manie obsesivă, Jost. Fii rezonabil, dragă – cu siguranţă că n-a îngropat niciun cadavru sub gorgan. Hai să mergem într-acolo!

— Aşteaptă, te rog!

Dintre mesteceni apărea Ferdinand Hoch. Putea fi recunoscut după treniul său gălbui, elegant, pentru care totdeauna îl invidiasem puţin. Se urcă în automobil, ieşi în şosea, apoi porni în tempo destul de accelerat către noi. Am tras-o pe Gisela în spatele scîndurilor. Nepricepînd de ce, ea mă privea ciocănind cu degetul în frunte, dar s-a ghemuit lîngă mine, aşa fel încît Hoch, care trecu vîjiind pe lîngă noi, să nu ne poată vedea. Cînd dispăru după curba din Holdersil,

mă ridicai și o săltai pe Gisela de braț din poziția în care stătea.

— Ești nebun!

— Vino, i-am zis luînd-o de mîină și pornind cu ea spre colină. Ultimii o sută de metri – bucata de drum de la șosea, printre mesteceni, pînă la pietre – am alergat, trăgînd-o pe Gisela după mine.

— Jost! Jost! striga ea cu răsufierea tăiată cînd am ajuns. Nu e rău că aiurezi – dar nu e nevoie din cauza asta să faci din mine o maestră în alergări pe distanțe scurte, omule!

— Ajută-mă să caut, mică Melusino. Aici, undeva, stă ascuns ori un pachetel ori un plic mare – sau într-adevăr aiurez.

La drept vorbind era puțintel cam sinistru la gorganul acela – blocurile dreptunghiulare de piatră, negre-cenușii, depășind înălțimea unui om, mica grotă întunecoasă formată de ele, mlaștina vastă și tăcută din jur, și rafalele de vînt șuierînd în copaci. Impresia aceasta n-o schimbau cu nimic nici mîzgălelile de pe pietre, prin care turiștii ori perechile de îndrăgostiți încercaseră să-și eternizeze existența. Gisela nu se mișca de lîngă mine. Nu scotea un cuvînt.

— Am găsit pachetelul la piciorul stîncii celei mari, într-o albie plată, peste care fuseseră puse frunze putrezite. Era de mărimea unei cărți, înfășurat în hîrtie obișnuită cafenie și lipit de jur-împrejur cu scoci. Nu era greu. Cînd l-am scuturat, conținutul a zornăit ușor. Gisela era foarte emoționată și cînd am ridicat obiectul găsit, a început asaltul întrebărilor.

— De unde știi, Jost? De unde ai știut că Ferdinand a ascuns aici ceva? Da' ce e înăuntru? Nu-l desfaci? Vorbește odată!

După ce am vîrît pachetelul în buzunarul cel mare, din interior, al trenziului, i-am relatat conversația cu patronul birtului din Holdersil, despre țărani care ajunseseră

morfinomani și i-am spus că zărind în mod surprinzător automobilul lui Ferdinand Hoch, avusesem deodată un soi de inspirație.

— Jost, dragul meu profet, nu-mi mai îndruga povești din O mie și una de nopți! a exclamat Gisela, iar eu m-am bucurat că-și regăsise cheful de a ironiza.

Era foarte greu s-o lămuresc că într-adevăr avusesem o inspirație. Femeile au totdeauna așa ceva și-și orientează și comportarea în funcție de inspirație, dar nu le place să creadă că și bărbații au asemenea aptitudini. De aceea în popor vrăjitoarele sînt mai agreate, sînt considerate mai eficace, sînt mai căutate și mai frecvente decît vrăjitorii. Ghicitoare există peste tot, chiar și foarte tinere – ghicitori însă nu găsești decît în puține exemplare – și toți sînt moșnegi dărimați.

În fine am reușit să împlînzesc curiozitatea Giselei.

— Cînd ajungem acasă, desfacem pachetul, i-am spus în timp ce ne întorceam în Holdersil.

Totodată mi-am amintit că în ziua aceea încă n-o sărutasem. Am făcut-o în mijlocul șoselei, dar Giselei nu-i prea era capul la asta.

Către ora două eram din nou în Wiehafen, și am mai prins vreo cîteva magazine deschise ca să putem cumpăra ceva de mîncare pentru acest sfîrșit de săptămînă. Lydia Bornschein nu era acasă. Pe cuierul din vestibul era un bilet prin care ne anunța cu scrisul ei nesigur de domnișoară de pe la 1912, că a plecat la o prietenă și are să se întoarcă abia seara, că în bucătărie se află o jumătate de cozonac – și să fim cuminți. Ne-am tăiat cîte o bucată groasă de cozonac, și mestecînd cu gura plină, am deschis cu precauție pachetulul găsit. Ba chiar îmi și pusesem mînuși, cu intenția de a nu mai lăsa alte amprente digitale pe hîrtie în afară de cele existente.

N-am fost cîtuși de puțin mirat: într-o cutie de carton, plată, am găsit fiole de morfină așezate grijuliu. Erau exact

cincizeci de bucăți, suficiente pentru a satisface doi, trei morfinomani timp de două, trei săptămîni – dacă se aflau încă în stadiu incipient. Mai tîrziu ar avea nevoie de mai multe, ori cantitatea asta ajungea atunci numai unuia singur. Gisela amuțise. Ea sperase, în fond, ca ciudatul pachetel al lui Ferdinand să se dovedească a fi numai un delict inofensiv. Am pus totul cu grijă la loc, și am lipit cu cea mai mare grijă posibilă hîrtia de împachetat pe care o dezlipisem. Apoi am pus pachetelul în spatele cărților, în cel mai de jos raft al etajerei.

— Și acum? întrebă Gisela.

— Nu sînt multe posibilități; dacă Ferdinand Hoch e numai mesagerul care duce „marfa” la „client”, ori mai bine zis o duce în niște ascunzători, de unde e luată de consumatori, atunci se poate ca el să nu știe ce trece prin mîinile lui. Dar atunci ar trebui cel puțin să cunoască prima legătură în sus. Fiindcă trebuie să-i dea cineva pachetelele și să-i spună sau să-i scrie unde să le ducă. Afară de asta, el trebuie să predea cuiva plicurile cu bani... și în al treilea rînd trebuie să fie plătit de cineva, nu-i așa? Pentru mine e clar că el activează de mai mult timp în branșă, deoarece de vreo cîteva luni trăiește pe picior mare, cu automobil, garderobă și așa mai departe. Acum m-am lămurit și cu privire la absențele lui de sîmbătă – dar nu pot conchide dacă el e punctul central, bosul, ori numai un mesager care nu bănuiește nimic, ori poate unul care bănuiește, dar nu e și curios. Stai! Ce scria pe biletul lui Hannes?

Mi-am căutat portofelul – încă aveam acolo cele două fișii de hîrtie trandafiriu-cenușie. L-am făcut să dispară neobservat pe cel de la Sibberfoot. BAGĂ DE SEAMĂ, POHL! ÎNCETEAZĂ CU ISCODIRILE! ALTFEL DAI DE DRACU! era scris pe celălalt.

— Pe biletul găsit de poliție tot așa ceva scria, ca Hannes

să-și potolească curiozitatea – ori ceva asemănător... zise Gisela.

— De unde știi?

— De la interogatoriul luat la teatru.

— Firește, iartă-mă, mică Melusină!

— Mă rog! făcu ea zîmbind puțin compătimitor – după cîte mi s-a părut – și m-am muștrat în sinea mea pentru această stupidă pasiune de a vîna asasinii.

— Hannes era amestecat în treaba asta, acum îmi este din ce în ce mai clar, iar el era prea curios – de aceea a trebuit să moară.

— Da... făcu Gisela meditînd încordată, dar cine e furnizorul ori creierul acțiunii? Nu cumva și Hannes fusese atras de Ferdinand Hoch în treaba asta – poate fără să știe precis că Hoch era mandantul său? El avea de distribuit marfa în Olders, în timp ce... ah, nu știu! Se întrerupse resemnată. E al dracului de complicat, Jost, zise după o mică pauză; și sînt oboșită cît o întreagă școală de fete după balul care încheie lecțiile de dans.

— Dacă e corect calculul nostru, atunci bosul acestui trafic de morfină este și asasinul lui Hannes – ori mandantul asasinului! zisei conchizînd.

Îl vedeam pe Sibberfoot zăcînd mort peste birou, vedeam umbra bărbatului în cadrul ferestrei. Vedeam mîna bandajată la piciorul scării mele noaptea trecută, îl vedeam pe colegul beat escaladînd spalierul în patru labe – și o vedeam pe mica și bătrîna bunică cu obrajii ca merele moartă în patul ei din Eckelsum... Deodată am observat că eram atît de frînt de oboseală, cum nu fusesem de ani de zile. Dar mi-am adunat ultima rămășiță de curaj și putere și m-am dus la telefon în vestibulul întunecos al Lydiei Bornschein. N-am mai avut chef nici măcar să înjur tare cînd m-am lovit de rastelul pentru umbrele. Am format numărul procurorului, cu

intenția de a-i comunica reflecțiunile și observațiile mele – nu doream mai mult. Întâmplarea „înviorătoare” de pe scara de nouă metri îmi spulberase curajul și ambiția.

Telefonul suna. Mult timp n-a răspuns nimeni. Tocmai voiam să închid, când am auzit o voce de femeie. Mi-am spus numele și am rugat-o să mi-l dea pe procuror.

— Soțul meu este în deplasare. A plecat ieri la amiază, îl așteptăm abia luni sau marți. Dacă ceea ce vreți să-i spuneți este ceva important și urgent, atunci vă rog să-i telefonați locțiitorului său, comisarul Wust din poliția judiciară!

Mi-a dat numărul de telefon. Am mulțumit și am pus receptorul în furcă. Din baie răzbătea susur de apă și clipocit de duș. Am băgat capul pe ușă.

— Ori intri, ori întinde-o! a strigat Gisela care pufăia zgomotos în ploaia artificială. Dacă vrei să mai ai parte de binefacerile unei ofrande de apă caldă, grăbește-te! Eu folosesc fără niciun menajament întreg conținutul boilerului!

Cu siguranța că n-a durat mai mult de un minut pînă mi-am scos îmbrăcămintea și m-am dus lîngă Gisela. Ne-am spălat bine de murdăria acumulată în timpul muncii din noaptea trecută, și cu asta și de oboseală și depresiune; vorbeam foarte multe năzbîtii și atît de tare, că cine ne-ar fi auzit ar fi pariat că în baie sînt cel puțin șase smintiți. Nimeni însă n-ar fi trebuit să ne vadă; și-ar fi închipuit altceva decît trebuia.

DUMINICĂ DIMINEAȚA M-AM TREZIT ABIA PE LA ZECE ȘI jumătate. Dormisem buștean toată noaptea. Nu era de mirare, după întîmplările din Holdersil și după noaptea de lucru de vineri spre sîmbătă.

Gisela se afla în bucătăria Lydiei Bornschein și se transformase în gospodină din creștet pînă în tălpi.

— Arăt ca o gospodină veritabilă? întrebă ea.

— Îți spun după supă! Nu trebuie să lauzi femeia dinainte de a fi văzut cum face supa.

— Dacă e prea sărată, trebuie totuși să mă lauzi, fiindcă supa prea sărată înseamnă dragoste.

— Nu prea multă dragoste, te rog – face sete!

— Ieși afară din bucătărie, scîrbosule! m-a ocărît scoțînd limba la mine.

— E încărcată. Formă acută de nimfomanie. Îți prescriu trei zile de pat!

— Ia termină odată! a strigat aruncînd cu o cîrpă udă în mine, dar am reușit să mă feresc.

Mai era o jumătate de oră pînă la masă. Stăteam la fereastra camerei mele; o auzeam pe Gisela zornăind afară cu vase de bucătărie și cîntînd. Rachiul pe care mi-l turnasem era cam cald – dar cu toate astea îl beam. Fiindcă îmi era tare poftă și nu vedeam nicio posibilitate să reușesc să-l răcesc într-un răstimp scurt. În jur totul era nespus de pașnic. Fata pe care o iubeam gătea pentru prînz ca o gospodină harnică. Era duminică, îmi pusesem o cămașă curată, țigara îmi plăcea, iar pe stradă, pe care de la fereastră o vedeam dincolo de grădina din față, se plimbau cetățeni bine îmbrăcați ori se duceau la masă în vreun restaurant. Totul ar fi putut fi minunat – mă aștepta o siestă de care mă bucuram, fiindcă în adîncul sufletului sînt un mic-burghez cu înclinări către siestă, papuci și -nevastă fidelă... Dar exista un om care-i ucidea pe alții fiindcă se simțea vinovat și incolțit. Poate că el se plimbă colo jos, cu înfățișare liniștită, cu nevasta-i drăgăstoasă la braț, cu copilașii înaintea lor – și alături de el umbra lui Hannes Pohl, Sibberfoot și a bătrînei femei din Eckelsum... Omul acesta ucisese de cîteva ori. Și de fiecare dată se întorsese în mediul cotidian fără să-și facă griji mari.

Ciudat, Hannes Pohl și tăcutul bătrîn prăbușit pe biroul

din Olders erau imagini care mă tulburau – gândul însă la bătrîna care zăcea pe pat cu capul zdrobit îmi provoca o ură cruntă, o dorință arzătoare de răzbunare.

Fiindcă începeam să aiurez, m-am salvat de marile și inutilele mele emoții cu al doilea rachiu, deși știam precis că asta n-are să ajute la nimic.

În jur totul era atît de pașnic și eu stăteam la fereastră asaltat de gânduri negre – ce fericire că Gisela m-a strigat la masă. Se dovedea o comoară neprețuită în zilele acelea.

Supa era într-adevăr puțintel cam sărată, dar masa drăguț aranjată în camera ei, șnițelul minunat – și apropierea ei compensau din plin. De altfel, la buna mea dispoziție contribuiseră și cele două pahare mari de rachiu. La masă ne-am jucat de-a „persoanele distinse”, spunîndu-ne unul altuia „stimată doamnă” și „domnule consilier comercial”, ceea ce ne-a amuzat.

Domnul consilier comercial – eu deci – a spălat la urmă vasele, întrucît treaba asta o făceam mai cu plăcere decît ștersul lor. Asta a făcut-o ea – și în acest timp cîntam pe două voci minunate cîntece de bucatărie: despre „soarta Măriuței care stătea plîngînd în grădină”, și despre „zîna Lilo” la care aspira „sălbaticul geniu al apelor”. Era înduioșător. Mă simțeam din nou fericit.

La patru și cîteva minute intram în teatru. În buzunarul dinăuntru al trenchiului aveam pachețelul găsit pe gorgan, deși încă nu știam cum să fac să vorbesc despre el cu Ferdinand Hoch. Am montat în cinci decorul pentru vechitura care se juca seara și cînd am fost gata, am coborît la Crama teatrului să bem o bere și să mîncăm un sandviș.

În timpul reprezentației am stat sus, lîngă Ludwig Hallbaum, pe rivaltă și am privit pentru a nu știu cîta oară ceea ce se juca pe scenă. Vedeam peruca decanului de vîrstă, costumele Biedermeier – sărăcăcios al micii stagiare și bogat

ornat al lui Waltraud Bury. O vedeam pe Gisela și tot mereu trebuia să mă ciupesc de braț ca să mă conving că această față nu e un vis. Și îl vedeam pe Ferdinand Hoch care juca rolul „unui funcționar regal”, și am observat că mîna lui stîngă nu e rănită, fiindcă avea de lucru cu o umbrelă și se servea de stînga, în mînușă de ață, fără vreo stîngenire.

Cu puțin timp înainte de sfîrșitul ultimului act, am părăsit rivalta lui Ludwig, mi-am luat trenciul din birou, m-am așezat în cabina lui Ferdinand Hoch și mi-am aprins o țigară. A venit și el; arăta puțin cam obosit.

— Bună, Jost! zise fără mare surprindere, ți s-a spus că te caut?

— Nu, răspunsei, eliberînd scaunul din fața oglinzii de machiaj.

M-am așezat pe un taburet în spate. El și-a scos pelerina, cilindrul și redingota și și-a descheiat nasturii de la gulerul înalt. Apoi a luat loc în fața oglinzii.

— Nu? Te-am căutat înainte de reprezentație și în pauză. Nimeni nu știa unde ești. Voiam să-ți înapoiez, cu multe mulțumiri, banii pe care ai avut amabilitatea să mi-i împrumuți.

Se ridică și-și luă din haina, care atîrna pe un umeras, lîngă fereastră, elegantul portofel de marochin și scoase din el două bancnote de cincizeci de mărci.

— Poftim! zise dîndu-mi-le.

Mi-am pescuit portmoneul din buzunarul de la spate al pantalonilor, am tras afară chitanța primită de la Ferdinand și am rupt-o.

— Mulțumesc!

— N-ai de ce – eu îți sînt dator, zise el, așezîndu-se din nou în fața oglinzii.

— Lasă vorbăria! Am făcut-o cu plăcere, Ferdinand,

spusei, atent la efectul cuvîntului.. „Ferdinand”, pe care aici și acum i-l adresam pentru prima dată deplin conștient.

Timp de o fracțiune de secundă mă privi prin oglindă, ca și cînd l-ar fi surprins, și după aceea își luă borcanul cu demachiant. Își dezlipi cu băgare de seamă mustața de pe buza superioară, apoi își puse cu vîrf de degetelor cremă grasă pe frunte, obraji, bărbie și gît. Mîinile îi erau netede și fără semnele vreunei răni. Își masa crema pe față și era hidos la vedere, deoarece din fondul de ten roz și creionul negru de sprîncene, din albastrul pentru pleoape și roșul de buze ieșise o unsoare albastru-cenușie, care dădea o impresie respingătoare – culoarea pielii înecaților.

Fără să-l slăbesc din ochi, urmărindu-i chipul în oglindă, am așteptat pînă cînd și-a șters unsoarea cu tifoane de celofibră, și-a frecat obrazul cu un lapte de față cu miros dulceag și și-a recăpătat înfățișarea normală. Asta a durat mult timp. Tăceam. Mi-am aprins o țigară.

Dacă are să mai dureze mult povestea asta, are să mă vîre în mormînt din cauza otrăvirii cu nicotină. Rația mea zilnică se ridica obișnuit la un pachet de zece, douăsprezece țigări, în timp ce acum am ajuns la mai mult de treizeci de bucăți. Ba am să mor și sărac, fiindcă jumătate din venitul meu îl prefac în ultimul timp în fum.

Importantă era prima frază pe care aveam să i-o spun. Cu această primă frază puteam strica totul – dar puteam să mă și apropiu cu un mare pas de țel.

— Ai asistat la reprezentație, Jost?

Părea că tăcerea mea îl irită. Dar nici să mă dea afară nu putea. Astfel încît făcea conversație.

— Am fost sus pe rivaltă.

— O piesă plictisitoare, dar te amuză să joci, fiindcă ai o plăcută ocazie să stăpînești publicul, înțelegi?

— Da.

Nu-i dădeam nicio șansa.

Pauză.

— Stoltze a făcut înlocuiri. Trebuie să-l joc pe Tellheim, zise el, scoțându-și peste cap cămașa cu gulerul tare deschiat și rămânând acum în maiou, ceea ce, evident, nu-i era plăcut. Avea un corp alb, subțire. Pe spate avea o mulțime de pete hepatice, care arătau ca negativul unei fotografii a căii laptelui.

Am băgat de seamă că prezența mea și tăcerea mea îl chinuiau.

— Ai auzit dacă poliția a făcut vreun progres în cazul Hannes Pohl? întrebă el după o altă pauză.

— Nu, am zis, ridicându-mă.

Am stins țigara și am scos pachetul din buzunarul treniului.

— Dar am găsit ceva care-i va interesa foarte mult!

Am pus pachetul pe măsuta de machiaj. Obiectul cafeniu, de mărimea unei cărți, se afla printre tuburi, cutii, borcane, ceșcuțe. Două secunde Ferdinand a rămas absolut liniștit. Apoi a închis ochii și-a schimonosit fața, ca și cum l-ar fi apucat brusc niște dureri violente.

— Cunoști obiectul ăsta?

Se întoarse către mine și mă privi de jos.

— Are ceva a face cu asasinatul? întrebă încet.

— Cred că da! replicai.

— M-am temut de asta... zise el și umerii îi căzură, ca și când ar fi primit o lovitură în stomac.

— Deci cunoști obiectul? întrebai zgîndărindu-l. Știi ce e înăuntru?

— Nu! răspunse aproape strigînd. Nu! repetă și i se citea deodată atîta teamă în ochi, că aproape îl crezui.

— Înăuntru e morfină. Cincizeci de fiole! Fiecare dintre

ele poate aduce o lună de închisoare. Asta înseamnă peste patru ani!

— Dă-mi, te rog, o țigară, Jost, zise mușcându-și buza inferioară.

I-am dat. Îi tremurau mâinile.

— Poate să aducă însă și o cravată strânsă pînă la sugrumare, sau țeasta spartă.

— Îți jur că la început n-am știut, îmi spuse în șoaptă. M-am gândit că sînt țigări ori fotografii pornografice, niscaiva manifeste – politice ori...

— Alea nu zornăie! Ascultă! zisei luînd pachetul și scuturîndu-l.

— Într-adevăr, Jost! Era distrus și arăta ca de cincizeci de ani, deși abia trecuse de treizeci. Într-adevăr – nu mi-am făcut probleme. Apoi, o dată m-am uitat înăuntru și am văzut surpriza. Dar atunci nu mai puteam ieși din horă. Individul m-a amenințat că dacă nu continui are să mă toarne la poliție. E un tip atît de fioros...

— Cine? îl întrerupsei eu.

— Nu l-am văzut niciodată! – răspunse Hoch jurîndu-se. Adevărul-adevărat, Jost, nu l-am văzut niciodată! Telefonează și dă indicații și închide înainte de a putea să spui ceva. Era un câștig suplimentar atît de lesnicios...

— Povestește! i-am poruncit, oferindu-i încă o țigară.

— Totul, Jost, dacă-mi dai o mînă de ajutor, se milogi el.

Toți voiau să-i ajut: poliția, Bury, acum Hoch.

Nu mai rămăsese nimic – nici urmă din arogantul și superiorul Ferdinand Hoch. Îi fugise pămîntul de sub picioare de frică. Se făcuse mic de tot, era complet dezorientat și cu totul confuz.

— Nu te pot ajuta să ieși din treaba asta, dacă nu-mi povestești tot!

A tras din țigară și a început, fără să mai expire fumul. La

primele cuvinte fumul albastru îi țîșnea pe buzele tremurînde. Tremurau într-adevăr. Niciodată nu văzusem înainte buze tremurînd și credeam că este vorba de o născocire a literaților. Acum însă le vedeam. Arată urît, mai ales la bărbații care pînă în acel moment sînt priviți ca etalon al siguranței de sine.

— A început cam cu o jumătate de an în urmă. Atunci, într-o sîmbătă înainte de amiază, m-a chemat proprietarul la telefon.

În acel moment cineva a bătut la ușa cabinei lui Ferdinand Hoch.

Dacă am avut vreodată chef să ucid, apoi atunci aș fi făcut-o. Aș fi fost în stare să-l omor pe cel ce bătea la ușa.

— Intră! a strigat Hoch.

A intrat Bärner, regizorul de culise, și a întrebat dacă Hoch are să fie curînd gata cu schimbatul costumului. Zicea că toți ieșiseră și el trebuia să plece ultimul și să încuie cabinele. Voia să știe cît ar putea să mai dureze.

Ferdinand Hoch s-a uitat la mine. Eu am ridicat din umeri.

— Cinci minute! a zis Hoch.

Bärner a ieșit.

— Așteaptă-mă jos la Crama teatrului, vin imediat, mi-a spus.

Eram acru ca un întreg butoi de scrumbii marinate în oțet – dar n-avea rost. Așadar am coborît în Crama teatrului. Acolo, la marea masă rotundă din nișa de lîngă tejghea, era o adunare în toată regula: decanul de vîrstă, Elsbeth – suflera, Beate – nostima stragiară, Fiebig cel nou, Stoltze, regizorul nostru, Bury, Ludwig, Heinrich și jumătate din corpul tehnic. În mijloc Gisela, foarte bine dispusă, flirta cu Stoltze, ceea ce m-a făcut să simt cum mi se răsucește un cuțit în inimă. M-am așezat și eu, am comandat

o bere și mi-am aprins cea de-a treizecea țigară din ziua aceea.

— Ce i s-a întâmplat lui Jost? întrebă decanul de vîrstă. De vreo cîteva zile e tare zăpăcit!

— Lasă-mă în pace! exclamai și dădui berea pe gît dintr-o răsufare.

— Atîta timp cît mai poate așa ceva, n-am nicio grijă serioasă în ce-l privește! zise Bury răspicat.

Toți au rîs. M-am silit să rîd și eu. Bestia! La masa de alături ședeau vreo cîteva necunoscuți împreună cu doamna Zander. Probabil niște impresari de spectacole distractive sau ceva asemănător. Au băut destul de mult rachiu și bere și iar rachiu. Numai unul bea cu paiul Coca-Cola. Acela cu siguranță că trebuia să-i ducă după aceea pe ceilalți cu mașina acasă.

Cei de la masă se obișnuiseră cu mine, nu mai eram în centru interesului lor. Gisela continua să flirteze cu Stoltze. Mi-a făcut semn cînd mi-am aruncat ochii către ea; și după cum și-a îndreptat privirea spre stînga, am dedus că flirtul exagerat era o acțiune împotriva lui Waltraud Bury. Noua ei pasiune, Fiebig, se îndrăgostise în mod evident de mica Beate, care, de altfel i se și potrivea mult mai bine. Waltraud Bury alergase după doi iepuri și acum arăta destul de opărită. Dacă n-aș fi avut capul plin de alte preocupări, mi-ar fi făcut plăcere să iau parte la joc.

Dar așa, am început iar să mă întreb de ce nu venea Ferdinand Koch. Totuși – iată-l venind. Arăta lamentabil. Cu oricîtă bunăvoință, la masă nu mai era loc. Mi-am luat noul pahar cu bere pe care chelnerul abia mi-l adusese și m-am așezat cu Ferdinand la o măsuță goală de lîngă ușa dinspre bucătărie. Plecarea mea de la masa comună n-a bătut la ochi, fiindcă Stoltze tocmai începuse să spună un nou banc. Era un bun povestitor de bancuri. Toți erau atenți la el.

Hoch și-a comandat un whisky cu sifon. El nu bea niciodată bere. Whisky-ul i se și potrivea mai bine. De altfel putea și să-și permită. Cel puțin deocamdată.

— Povestește, l-am îndemnat eu cum a luat prima înghițitură.

— Da, a zis, privind timid în jur. Apoi a început încet. Pe vremea aceea încă nu aveam telefon propriu acasă. Îmi cunoști locuința?

— Nu. Mai departe!

Nu se putea să-l las acum din leșă.

— M-a chemat proprietarul la telefon. O voce bărbătească, pe care n-o cunoșteam, m-a întrebat dacă n-aș vrea să câștig ușor niște bani. Am întrebat cine vorbește. N-are importanță, a zis bărbatul acela. Dacă n-aș fi prea curios, a zis, și dacă aș face exact ceea ce ar dispune el – atunci aș putea câștiga în fiecare săptămână o sută de mărci, ba chiar mai mult. Cu puțin înainte îmi cumpărasem, așa, într-o doară și din plăcerea de a avea ceva deosebit, automobilul sport. De ocazie, se-nțelege. Astfel toate economiile mele se duseseră și observasem că un asemenea hobby este o afacere care costă mult: impozit, asigurare, benzină, verificări, câte o reparație – înțelegi că stăteam destul de prost cu banii. Haine ori lenjerie nici gînd să-mi fac. Pînă și la fumat ar fi trebuit să renunț dacă voiam să țin automobilul.

Și-a băut tot paharul. Tăceam, iar i-am oferit o țigară. Îi tremura între degete cînd a aprins-o.

— Bine – mai degrabă rău – relatează el mai departe, din pură curiozitate am acceptat. Ce mare scofală putea să fie? Vreo treabă puțin pe-alături cu legea. Vânzare de ponturi de curse, ori discuri cu texte obscene înregistrate clandestin – voiam să știu despre ce e vorba, înainte de a da cu piciorul unei șanse. Atunci omul mi-a spus că n-aș avea nimic altceva de făcut decît să duc ceva la țară, o dată sau de două ori pe săptămână.

Am vrut să știu despre ce era vorba – dar imediat m-a repezit din nou. Mi-a spus că dacă pun prea multe întrebări, n-are niciun sens să începem afacerea, că la indicațiile lui, am să găsesc în anumite locuri pachetele bine ambalate, pe care urma să le duc apoi în locurile stabilite în bilețelele de pe fiecare pachetel. Luni după-amiază către orele paisprezece aș putea găsi primele trei sub lada cu unelte contra incendiilor din partea stîngă a scenei. În același loc urma să ascund, pînă miercuri după-amiază, plicurile găsite în punctele unde duceam pachetelele. În fiecare vineri seara s-ar afla acolo, într-un plic albastru par avion „onorariul” meu – și anume, treizeci de mărci pentru pachetelul dus și plicul corespunzător adus înapoi. Afară de asta urma să primesc în fiecare lună cincizeci de mărci în plus, pentru benzină, chipurile. Dacă ceva nu era în regulă, trebuia doar să aștept telefonul lui. În locurile unde n-aș găsi plicuri, ar urma să nu las pachetelele. Însă aceste pachetele trebuiau ca în răstimp de douăzeci și patru de ore să fie puse înapoi în lada cu unelte contra incendiilor. La început toate astea păreau foarte complicate și pline de mister. O zi după aceea, prin urmare în luna stabilită, avînd repetiții – nu mai știu cu ce piesă – am găsit extrem de ușor ocazia să mă duc în acest timp în spatele scenei, la lada din stînga, cu unelte contra incendiilor. Le cunoști pe amîndouă, nu-i așa?

Am dat din cap, am făcut semn să mai aducă o bere și am zis:

— Povestește, te rog. Mai departe, Ferdinand – trebuie să știu totul, cît mai exact cu putință!

Dar n-a putut începe imediat, fiindcă dincolo se spărgea gașca și vreo cîțiva colegi veneau spre noi ca să-și ia rămas bun. Am făcut cu toții cîteva glume, decanul de vîrstă avea pregătît un citat clasic care-i ieșea din gură ca o cascadă de cuvinte – ceva care suna foarte frumos, despre ore tîrzii în

tovărășia vinului sau așa ceva. Am închinat cu paharul de bere spre el, dar mi-a luat-o ca o jignire – și nici nu era cazul. Au plecat toți, afară de Bury, Stoltze și Gisela. Doamna Zander tot mai ședea cu acei bărbați străini la a treia masă. O dăduseră pe șampanie și deveniseră destul de zgomotoși. Eram foarte bucuros că Gisela nu plecase. Bury arunca din toate gurile de tun o canonadă de șarm asupra bunului Stoltze, care se credea colosal de curtat și arăta grozav de comic cum ședea cocoșește între cele două femei. Gisela comandă ceva de mâncare.

— Nu mînca atît de mult! am strigat către ea.

— Numai de jale o fac, îmi replică, bărbatul îmi e la lucru și sînt sigură și tristă, iar cînd sînt tristă trebuie să mănînc!

— Da' ce face bărbatul tău?

— Oh, are o meserie periculoasă – prinde șobolani. Sînt atît de îngrijorată din pricina lui, încît am să mă îngraș îngrozitor, dacă nu-și schimbă curînd meseria.

— Se pricepe și la altceva?

— Da, este un strașnic adorator al soarelui, răspunse ea zîbind.

— Am să vorbesc cu el! am exclamat și mi s-a făcut cu adevărat cald de fericire.

Ferdinand Hoch a continuat să relateze. Aveam impresia că asta îl mai liniștește. Tremurul nervos îi încetase, vorbea mai calm și nu arăta atît de încolțit și înfricoșat ca mai înainte.

— Într-adevăr am găsit trei asemenea pachetele și pe ele era un bilet: AMĂNUNTE SOSESC CU POȘTA. Pe pachetele erau cifre mici scrise cu creionul. „Unul pentru nouă” era însemnat pe primul, asta îmi amintesc exact încă, fiindcă din această indicație nu înțelegeam absolut nimic. După-masă, sosind acasă, am găsit un plic gros, pe care nu era notat expeditorul. Înăuntru era o hartă de stat-major a

întregului district Olders pînă pe litoral. Pe hartă erau marcate cu cerneală roșie o serie de puncte care purtau numere. Într-un bilet anexat se explica ce semnifică aceste puncte și numere. Fiecare punct mai era descris o dată singur. „Numărul trei”, dat ca exemplu, „este un copac scorburos (stejar) la marginea pădurii de la apus de satul Solbachli. Îl găsești dacă parchezi automobilul la borna kilometrică 13,7 de pe șoseaua Solbach-Eckelsum și faci șaptezeci de pași pe drumul vicinal ce o ia spre dreapta. Între zece și douăsprezece înainte de amiază și seara după ora douăzeci și unu abia dacă trece cineva pe șosea.” Vezi cu cîtă precizie era explorat și descris terenul. Totdeauna am găsit foarte ușor locurile indicate. Erau anumiți copaci care ofereau posibilitatea să ascunzi ceva, o colibă dărăpănată la marginea unui eleșteu izolat, o piatră lîngă un gorgan, o anumită cruce veche de mormînt dintr-un cimitir sâtesc – exclusiv asemenea puncte romantice și de cele mai multe ori izolate. Pretutindeni – cu o singură excepție – am găsit plicuri închise și am pus pachetul meu. Uneori de două, trei ori pe săptămînă, uneori și de șapte și opt ori. De cele mai multe ori o făceam în serile în care nu jucam sau în diminețile cînd eu n-aveam repetiții. Sîmbăta însă totdeauna sau aproape totdeauna... De regulă eram chemat la telefon de vocea necunoscutului o dată, de două ori pe săptămînă. Atunci spunea doar: „Mîine la amiază” sau „Diseară!” sau „Miercuri după-amiază” Altceva nimic. Iar vinerea la amiază, în lada cu uneltele contra incendiilor se afla cu regularitate plicul meu albastru și conținutul lui corespundea cu precizie. Totul era strașnic organizat. O adevărată treabă de stat-major.

A tăcut. Se uita la mine.

— Da, bine organizat, am zis pe gînduri. Hannes a trebuit să moară fiindcă ori a fost prea curios, ori a avut niscaiva remușcări...

— Tu crezi că Hannes Pohl era amestecat?

— Da – ba chiar și știu.

Remarca mea cu privire la remușcări părea că-l supăra.

— Nu mai puteam da înapoi, zise Ferdinand ezitînd.

După trei, patru săptămîni treaba mi se părea destul de sinistă, deoarece mă gîndeam că doar cu o afacere tenebroasă se puteau cîștiga atîția bani. Și într-o zi, cînd am fost chemat la telefon, am spus că nu mai vreau. Să fi auzit atunci vocea. „E prea tîrziu, domnule Hoch, a zis acel bărbat cu un calm de gheață, dacă nu mergi mai departe, ori ai de gînd să faci cine știe ce fițe, atunci te așteaptă, ca și pe mine, un mare pericol. Ori crezi că eu am să te acopăr dacă afacerea noastră sare în aer? Dimpotrivă, scumpule, o să cazi așa fel, că pentru cîțiva ani – poate pentru totdeauna – vei fi la pămînt. Numai amprente de pe plicuri constituie o suficientă dovadă a strălucitei dumitale colaborări!” Asta era. Am capitulat și am mers mai departe pînă acum trei săptămîni, cînd nu mi-am mai putut stăpîni curiozitatea în fața unuia dintre pachete – prost lipit. La morfină într-adevăr nu mă gîndisem. Cui să-i fi dat prin gînd că la țară merge așa ceva?

— Țăranul voios se mai civilizează și el încet, încet, spusei eu.

Doamna Zander pleca împreună cu domnii străini. Mi-a făcut cu mîna în chip de salut cînd a trecut spre ușă. I-am răspuns la fel.

— Vă rog să transmiteți salutări soțului dumneavoastră.

Mai rămăsesem cinci inși în Crama teatrului. Se făcuse douăsprezece și jumătate. Eram destul de obosit. Waltraud Bury se cherkelise după cît părea. A și plîns puțintel. Rimelul se muiașe și se dizolvase. Stoltze îi tampona, cu batista, urmele de pe față. Bury cîștigase acolo unde nu existase niciun pericol serios ca să fi putut pierde – dar asta ea n-o știa.

— Deci trebuie să fie cineva din teatru, zisei către Ferdinand!

— Da – firește! aprobă el. Firește – cine poate altfel să vină pe scenă?

— Mai ai plicurile de ieri la tine?

— Sigur – erau doar două! Voiam să le depun mâine dimineată.

— Unul dintre clienți este tras pe sfoară, spusei eu. N-a găsit pachetul. E la mine. Acela de lângă gorganul de la Holdersil. Știi ce plic era?

Ferdinand scotoci în portofel.

— Țsta de aici! zise dându-mi plicul. Se murdărise de la frunzișul care fusese pus peste el. L-am desfăcut, înăuntru erau bancnote – opt de câte cincizeci – și un bilet. Pe el era scris „C.J. 50/25.4”. Altceva nimic.

Cartea de telefon era pe tejghea lângă aparat.

— Ia vino, poate avem noroc, zisei către Ferdinand Hoch.

Am căutat localitatea Holdersil și acolo. Ia litera J. Am citit: Jabusch, Adolf; Jacobs, Heinrich; Jacobs, Otto; Janssen, Max; Janssen, Carl; Jonas, Franz-Dietrich; Jung, Anton; Jung, Emil – gata. Am urmărit înapoi cu vârful degetului șirul numelor. Janssen, Carl 431. Am format prefixul respectiv și 431. Stăteam unul lângă celălalt cu spatele spre local. A durat mult pînă s-a făcut auzită o voce adormită de bărbat. Am pus batista pe receptor.

— Ați comandat pentru 25 din nou cincizeci? am întrebat cu o voce tenebroasă.

— Ah, da – dumneavoastră sînteți. La miezul nopții! zise omul trezindu-se. Dar ieri la punctul nouă n-am găsit nimic – numai banii mei dispăruseră. S-a întîmplat ceva?

— Da, s-a întîmplat ceva. Poate că o să trebuiască să te lași! am spus și am pus receptorul în furcă.

Mă uitam la Ferdinand Hoch, care făcea o mutră ca și când ar fi avut în față un vrăjitor din O mie și una de nopți.

— Prin urmare acum avem un mușteriu, domnul Janssen – un distribuitor, domnul Hoch, și o mostră, am zis. Lipsește numai marele comerciant, genialul organizator, omul care trage sforile...

— Mai lipsește furnizorul, adăugă Ferdinand.

— Ala-i mort!

— Cum așa – crezi că Hannes...?

— Nu, Hannes nu era nici el decît un curier. Furnizorul a fost asasinat săptămîină trecută!

— De unde știi toate astea? întrebă Ferdinand din ce în ce mai uimit.

— I-am văzut cadavrul. Hai să mai bem un rachiu.

Mi-am aprins cea de-a treizeci și patra țigară și am făcut semn chelnerului.

— De fapt, acum e foarte simplu, am spus, cînd ne aflăm din nou la masa noastră. N-avem nevoie decît să stăm la pîndă, nu-i așa?

— Da, zise Ferdinand Hoch, și punîndu-și mîna pe mîna mea, continuă: Frumos din partea ta, Jost, că spui „stăm”. Sînt alături de tine! Poți să te bizui pe mine. Poate mă aleg cu o vînătaie la ochi dacă te ajut.

— Egoistule! Noroc, egoistule! am zis ridicînd paharul și înghițind lichidul rece, consolator.

— Noroc! a răspuns el, arătînd a fi conștient de vina sa, cît o întreagă clasă de elevi de paisprezece ani care chiulesc de la cor.

— Bine – prin urmare, mîine dimineață! am stabilit sculîndu-mă. În noaptea asta nu mai poate intra nimeni în teatru fără să fie văzut. La șapte vin femeile de serviciu, la zece și jumătate e repetiție. Trebuie să fim la post de la șapte. Mă iei și pe mine cu mașina? Ea trebuie, bineînțeles, să fie

parcată un pic mai încolo. Ei, o să vedem. Acum vreau să merg acasă. Mi s-a făcut somn!

— Să te duc cu mașina?

— Mulțumesc, câteva minute de mers pe jos înainte de culcare ajută la circulație.

A plătit și a insistat să preia și consumația mea. I-am făcut plăcerea. A plecat.

Gisela era aproape adormită, când m-am dus la masa ei. Waltraud Bury se liniștise. Stoltze era fericit.

— Mergi?

— Numai cu o condiție!

— Da. Care?

— Să apuci pe drumul cel mai scurt!

— Ca întotdeauna! am zis ținându-i pardesiul.

ERA ÎNTUNERIC ȘI FRIG PE SCARĂ, A DOUA ZI, CÎND IMEDIAT după șapte am intrat prin mica ușă de fier ce ducea, de pe coridorul cabinelor, înăuntru. Luasem o lanternă, dar era destul de slabă. Ferdinand Hoch mergea lângă mine. Mirosea a praf, a lemn, a vopsea amestecată cu clei, a insecticid contra moliilor și a fier ruginit. Ne-am dus la dulapul cu unelte contra incendiilor de la peretele lateral din stînga. Lada, asemănătoare unui dulap, era între ultimele două pasaje. Ferdinand a deschis ușa și a pus plicurile jos, lângă furtunul rulat. O ascunzătoare strașnic aleasă. Dacă nu izbucnea un incendiu, nimeni n-ar avea de ce să se uite acolo. Inspecțiile, care aveau loc din trei în trei luni, erau anunțate dinainte. Genialul nostru necunoscut putea astfel să-și ia măsurile de rigoare. Hoch pusese banii și biletul de la gorgan în alt plic și-l lipise. Nu l-aș fi crezut atît de precaut. A încins ușa.

— Acum unde să ne așezăm la pîndă? a întreat el.

Am reflectat, plimbînd conul de lumină al lanternei de-a

lungul pereților. La doi metri de dulap era o a doua ușă de fier prin care intrai în casa scării, ce lega scena cu aripa birourilor. La parter erau birourile noastre, la primul etaj Compania locală avea trei încăperi și Zander două, iar la al doilea erau atelierul de croitorie, micul meu atelier și alături, marea sală de ședințe, în care uneori făceam și repetiții. La stînga, lîngă această ușă, pornea scara de fier în spirală ce ducea sus, la o galerie îngustă, care mergea de jur-împrejurul scenei și ajungea la rivaltă.

Scena fusese golită încă de ieri seara după reprezentație. Nu era potrivită ca ascunzătoare pentru noi. Numai la peretele din spate erau două piese de decor mobil, îndărătul cărora ne puteam piti. Cu ajutorul lui Hoch am împins una dintre ele lîngă ușa ce ducea la casa scării și pe cealaltă în spatele scării în spirală ce ducea la galerie. Apoi ne-am căutat posibilități de a șede pe ceva. Eu am găsit un scaun. Hoch a căutat în zadar – a zis că mai bine se așază jos.

Era schimbat. Singură această hotărîre de a se așeza pe pardoseală cu costumul său de comandă, ar fi fost de neimaginat pînă de curînd. Am stabilit să păstrăm liniștea pînă va ridica necunoscutul plicurile din dulap. Apoi ne-am postat la pîndă. Animalul de pradă putea veni.

Nu dormisem de ajuns. De la unu și jumătate pînă la șase și jumătate – îmi lipseau trei ore. Să fumez nu puteam și astfel stînd ghemuit în întuneric pe scaunul incomod, care scîrțîia, luptam cu oboseala și așteptam cu o asemenea furie, încît necunoscutul se putea felicita – dacă avea să vină. Dar asta nu era absolut sigur: Putea să apară și după repetiție. Ori după-amiază. Ori seara.

Era frig. În fața cortinei de fier, care înăbușea zgomotele din sală, auzeam femeile de serviciu trebăluind și, din cînd în cînd, strigînd cu voce tare. Se auzea ca dintr-o mare depărtare. După o oră – ce lungă este o oră în întuneric! – nu

se mai auzea nimic. Numai din cînd în cînd pîrîia ceva sus, în partea superioară a scenei. O dată Ferdinand Hoch, care şedea ghemuit şi nemişcat ca şi mine, la opt metri depărtare, în întuneric, a şoptit „Cucu!”. Am răspuns doar „Da” – apoi s-a făcut iar linişte. Dacă în urmă cu paisprezece zile cineva mi-ar fi spus că am să pîndesc cu Ferdinand Hoch un criminal, dimineaţa la şapte, în întunericul din spatele Scenei, că în acest scop Ferdinand Hoch are să se așeze cu pantalonii costumului său bine croit pe jos – pe podea – pe acela l-aş fi crezut ţicnit. Şi dacă ar mai fi profetizat că după o oră de zadarnică aşteptare Hoch are să şoptească în întuneric „Cucu!”, mi-aş fi bătut joc de el. Iată cît de uşor te poţi înşela.

La un moment dat uşa de fier de la casa scării începu să se deschidă încet. Afară era lumină. Tremuram de încordare. În colţul luminat din dreapta se afla – Gisela. Stătea nemişcată şi trăgea cu urechea... Asta a durat numai două, trei secunde, dar în acest timp aproape înnebunisem din cauza gîndurilor care mi se învolburau în cap. Gisela! — Exclus! — Dar dacă totuşi? — Ori e în legătură cu asasinul? — Pentru nimic în lume! — Dar atunci ce cauă aici? — E şi ea un mesager, o distribuitoare? — Nu! — Da' nu se poate, nu poate fi adevărat!

Atunci ea a strigat:

— Jost! Eşti aici, Jost?

Toate acele bănuieli fantomatice parcă s-au volatilizat.

— Da, i-am răspuns, ieşind din ascunzătoare. Ce cauţi aici?

A ieşit şi Ferdinand Hoch din ascunzătorea lui şi acum ne aflam amîndoi, orbiţi de lumină, în faţa fetei.

— Îmi era atît de frică, zise punîndu-mi mîna pe braţ, ca şi cînd voia să se convingă că eram într-adevăr eu, în carne şi oase.

— Aseară ai spus că în dimineaţa asta o să ai ceva de făcut

cu Ferdinand; către ziuă am avut un vis groaznic – se făcea că, venind la teatru, nu te vedeam nicăieri; atunci Heinrich a lăsat să alunece o culisă din partea de sus a scenei – însă în loc de culisă soseai tu, atît de încet, plutind de sus, și erai spînzurat – o Doamne!

Se întrerupse și-și îngropă fața în mîini.

— Asta n-am știut, zise Ferdinand Hoch uimit.

— Ce n-ai știut? l-am întrebat.

— Că voi doi... se bîlbîi încurcat.

— Ei, acuma știi! am zis, luînd-o pe Gisela pe după umăr.

Hai și te liniștește, mică Melusină!

Am închis ușa în spatele ei. Eram din nou în întuneric.

— Te-a văzut cineva cînd ai venit?

— Numai podarul, l-am și întrebat dacă știe unde sînteți voi.

Am aprins lanterna cu lumină chioară, l-am rugat pe Hoch să se ducă în ascunzătoarea lui și m-am îndreptat cu Gisela către scara în spirală.

— Nu e periculos ca ea să rămîină aici? întrebă Hoch.

— Nu știu. Oricum mult nu mai trebuie să așteptăm.

La opt și jumătate ori cam așa ceva, vin mașiniștii. Dacă pînă atunci bunul nostru amic nu este aici, nu mai avem nicio șansă să-l mai salutăm în dimineața asta.

În lumina lanternei mele, Ferdinand bîjbîia după piesa de decor mobil. Eu am apucat-o pe Gisela de braț și am dus-o la scaunul meu. Acolo m-am așezat precaut, iar pe ea am luat-o pe genunchi. Am stins apoi lumina.

— Ce s-a întîmplat? a întrebat ea înfricoșată.

Și atunci – în acea situație dementială – i-am povestit în șoaptă tot ce încă nu știa. I-am povestit totul, pe rînd, neomițînd nici vizita mea la Sibberfoot, nici pe bătrîna moartă, nici istoria cu scara. I-am spus întreaga tărășenie cu morfina și i-am explicat de ce ne aflăm acum acolo, Ferdinand

Hoch pe pardoseală și eu pe scaunul hodorogit, care acum scîrțîia îngrijorător, supus la o sarcină dublă față de puterile lui. Gisela nu m-a întrerupt nici măcar o dată, și-a pus doar brațul în jurul umărului meu – simțeam cît era de emoționată cînd vorbeam de întîmplarea din Holdersil cu scara. Cînd am terminat, a tăcut un mic răstimp.

— Acum de ce nu te duci la procuror, Jost?

— E plecat, mică Melusină.

— Dar poliția e aici. Cu materialul pe care-l ai, pot să continue singuri... nu? Și tu nu te vîri în pericol.

— Dar ei or să-l închidă imediat pe Ferdinand Hoch și poate și pe mine, pentru „complicitate”, și pentru că în cazul Sibberfoot am fugit și n-am anunțat. Și atunci? Dacă individul care se ascunde îndărătul acestei afaceri este din ansamblul nostru, ceea ce încă nu știu sigur – dar trebuie să fie unul de aici – atunci șansa de a pune mîna pe el e și mai mică. Fiindcă are să afle imediat că Hoch e arestat și că și eu sînt arestat. Și atunci poate foarte liniștit să șteargă toate urmele sale. Atîta timp înșă cît nu bănuiește deloc că eu am intrat pe firul afacerii lui cu morfina, atîta timp cît se simte sigur și cît se crede sigur și de Ferdinand, avem o reală posibilitate să punem mîna pe el. Mi-ar plăcea să vorbesc despre asta cu procurorul. Care este un om rezonabil – dar la comisarul Wust trebuie să mă aștept că va acționa „oficial”. Uită-te sus...

— Numai de n-ar fi atît de al dracului de periculos! oftă Gisela.

Ceasul meu arăta opt și jumătate.

— Încetarea! am strigat tare. Nu mai are niciun sens în dimineața asta, Ferdinand.

Am ridicat-o pe Gisela de pe genunchi, am mai sărutat-o o dată în întuneric și am aprins lanterna. M-am dus apoi și am răsucit comutatorul de lîngă ușă și pe scenă s-a făcut lumină.

După îndelungata ședere în întuneric mi se părea ca un reflector.

În Crama teatrului se făcea curățenie când am coborât toți trei. Scaunele erau pe mese. O femeie foarte grasă se agita de colo-colo, cu un aspirator mare. Dar tot am obținut cafea și chifle cu unt, miere și marmeladă. În plus, era lumină și cald. Totuși n-am vorbit mult, ci fiecare și-a văzut de gândurile sale. După micul dejun și o țigară – prima de dimineață, care totdeauna place atât de mult – am lăsat-o pe Gisela și pe Ferdinand Hoch, fiindcă ei mai aveau timp pînă la repetiție, și m-am dus în atelierul de pictură. Pe scenă Heinrich Lenzing începuse să monteze cu trei oameni decorul pentru repetiția cu Minna von Barrihelm. Când făceam colțul pe culoarul spre scenă. Joachim Stoltze a fluierat după mine și m-a atras într-o lungă discuție privind decorul pentru Minna. Voia să schimbe cutare și cutare lucru, fiindcă i se mai năzărise ceva în cutare scenă. Totdeauna același bîlci; cu acordul și după dorința regizorului ai schițele de decor și planul de aranjare și totul gata, și tocmai atunci vrea altceva.

— E doar o bagatelă. Jost...

În realitate însă pînă la urmă ajungi deseori la planuri complet noi, deoarece scara trebuie mutată puțin mai la dreapta ori ușa ceva mai la mijloc. Și în timp ce tîmplarii lucrează plini de zel iar pictorii au și pictat, și nu de mîntuială – ne apucăm de modificări.

Îmi păstrez calmul, orice s-ar întîmpla.

Am căzut de acord asupra unui compromis și amîndoi am recunoscut că, firește, asta o să aducă prejudicii muncii noastre – decor, regie – dar, mă rog, dacă trebuie... și așa mai departe. Joachim Stoltze a promis solemn ca la viitoarea punere în scenă să stabilească în prealabil totul cu precizie și să nu mai ceară nicio modificare. Am luat act de promisiune

și am simulat că-l cred – dar cum de trei ani tot promite, știu că și de data asta a fost o farsă.

Înainte de a ne despărți m-a mai întrebat dacă știu ce se întâmplă cu Gisela Eggers. Că de cîtva timp arată atît de schimbată. Am spus că habar n-am – nu, nu știu.

— Totdeauna a fost foarte dulce, dar acum este de-a dreptul tulburătoare, nu ți se pare?

Am dat din umeri și am plecat. Pe ăsta n-aveam de ce să fiu gelos, chiar dacă era un foarte bun regizor. Nu mă temeam cîtuși de puțin că mica mea Melusină are să-l găsească tocmai pe el pe plac. Lui însă asta i se trăgea de la flirtul ei de aseară. Așteaptă tu, că am să iau eu măsuri în privința asta.

Așadar, împreună cu tîmplarii, am procedat la niște modificări de construcție. Apoi am reușit, în fine, să mă duc în birou. Acolo am născocit o poveste lungă despre un nou prospect cultural al administrației orașului și am rugat pe simpatica noastră secretară să-mi dea fotografii ale tuturor membrilor ansamblului, a șefului, a lui Ludwig, a lui Heinrich și a regizorului de culise Bärner.

— Te rog, Kathinka, așa îi plăcea să i se spună, fiindcă adevăratul ei nume, domnișoara Katzenbach, i se părea oribil, te rog, fă-mi rost repede de poze, da? Și nu spune nimănui! Altfel vin toți și vor să apară în prospect altă fotografie în loc de asta, fiindcă în aceea li se pare că sînt mai frumoși – știi doar cum se întâmplă totdeauna, nu?

Ea s-a bucurat că i-am făcut confidențe, și cînd în încheiere am mai îndrugat și cîteva vorbe dulci și i-am zis „inimioară”, puteam fi sigur că pînă la amiază o să am pozele.

Am uzat de aceleași manevre și în biroul Companiei locale, numai că acolo, mi-a fost mai greu, deoarece doamna care se ocupa de problema respectivă cîntărea – apreciind cu bunăvoință – o sută de kilograme. Și cine e ipocritul uns cu atîtea alifii ca, fără să se bîlbîie, să poată spune „inimioară”

unei cucoane de o sută de kile! Dar am reușit și aici. La amiază aveam toate fotografiile pe care voisem să le am. După-masă i-am spus Giselei că trebuie să plec la Olders – pentru un muzical, am mințit eu, ca să n-o înfricoșez – și l-am rugat pe Ferdinand să nu scape din ochi lada cu unelte contra incendiilor; pe cât posibil să se uite și în timpul repetițiilor să vadă dacă au fost ridicate plicurile sale.

Apoi am pornit-o la drum. La trei și jumătate intram în Olders și, cu un tramvai care scîrțîia îngrozitor, m-am dus pînă în port. Vatmanul mi-a spus unde să cobor ca să ajung în Bergstrasse.

De data aceasta era mare animație pe stradă. Camioane trase pe dreapta la bordură, magazinele deschise; îi vedeam pe proprietarii micilor prăvălii de antichități trebăluind prin dughenele lor; prin ferestrele parțial deschise ale birourilor fiecărui depozit răzbătea țacănit de mașini de scris, se auzeau telefoane sunînd; lîngă un Mercedes mare era un grup de bărbați arătînd a balcanici; unul dintre ei se adresa celorlalți gesticulînd nervos. Fără să ezit am intrat pe poarta casei de la numărul 26 și am început să urc scara murdară, care de data aceasta era luminată. Nici luminată această casă veche nu arăta însă mai fumoasă.

Cu răsuflarea cam tăiată, la etajul cinci am bătut la ușa cu plăcuța pe care scria „A. Sibberfoot”; și am tras cu urechea. De jos, din casa scării, se auzea răsunînd larma copiilor care se jucau, dar o voce de femeie cicălitoare a înăbușit rîsetele și strigătele. În spatele ușii nicio mișcare. Am bătut încă o dată și am apăsat pe clanță... era încuiată. Am aprins un chibrit, fiindcă broasca se afla în umbra panoului ușii și m-am aplecat. Cheia nu era în broască.

Am reflectat un moment și ca să-mi limpezesc gîndurile. Mi-am aprins o țigară. Trăsesem cîteva fumuri, cînd a început să se audă un mers greoi de bărbat urcînd pe scară. Am stins

țigara zdrobind-o sub talpă și am bătut tare în ușa din stînga, pe care descoperisem o plăcută de alamă cu inscripția „Oswald Schickedanz”, dar nu găsisem și un buton de sonerie. Înăuntru s-a auzit un scaun împins la o parte și ușa s-a deschis. În fața mea se afla un tînăr de vreo douăzeci de ani, care avea pe puțin doi metri și era atît de subțire, cum încă nu văzusem vreodată. Se uita la mine de sus în jos peste rama ochelarilor. Pentru asta trebuia să-și plece mult capul în jos, ceea ce-i dădea aspectul unei marionete căreia i s-a rupt firul din mijloc.

— Ce doriți, vă rog? a întrebat cu o voce sonoră.

— Voiam să merg la firma Sibberfoot. Numele meu este Meisel. Dar nu e nimeni acolo. Ați putea, vă rog, să-mi spuneți...

— Nu, acolo nu e nimeni, nu, nu – mă întrerupse vocea sonoră de sus, după care tînărul chicoti ca un idiot.

— Nu! Acolo nu e nimeni! repetai încurcat.

Și am așteptat; dar marioneta nu se mișca și nu scotea niciun cuvînt.

— Vin din străinătate, începui iar, și voiam ca încă azi să plec mai departe. Ar trebui să vorbesc neapărat cu cineva de la Sibberfoot. Nu știți cumva cînd e posibil acest lucru?

— Acolo nu e nimeni, nu, nu!

Marioneta bălăbănea din mîinile care-i ieșeau pînă la coate din mînele mult prea scurte ale hainei; arăta ca un imbecil sadea.

— Dar la ora asta birourile sînt deschise, nu vine nimeni?

— Cine e acolo? strigă o voce răgușită de bărbat din spate.

— Pentru Sibberfoot! croncăni marioneta de doi metri, dînd capul atît de brusc pe spate, încît îmi era teamă că are să se rupă, căci oricum oasele feței îmi păreau nemaipomenit de fragile.

— Da' veniți înăuntru! strigă vocea. Dă-te la o parte, Florian!

Scheletul-marionetă se dădu la o parte, intrai, dar am tras o spaimă nemaipomenită. În semiîntunericul din stînga, lîngă ușă, îmi rînjea o gorilă, întinzîndu-și brațele lungi și păroase spre mine. Mi-au trebuit trei secunde să-mi revin și să înțeleg că mă aflu în fața unui animal împăiat. Lunganul cel tînăr se amuza în mod vizibil de mutra mea. Înainte, în fața ușii, nu mă gîndisem la semnificația cuvîntului „preparator”. Firește, acum îmi era clar, aici se împăiau animale. În casa asta întîlneai la tot pasul numai surprize.

L-am urmat pe lungan pe după o perdea pe jumătate trasă și am ajuns într-o încăpere destul de mare și luminoasă, ai cărei pereți aveau de jur-împrejur rafturi pline. În acele rafturi era adunată întreaga faună a pămîntului, de la fluturi pînă la — nu, elefanții nu erau reprezentați, dar la peretele cu fereastră era un urs care întrecea în mărime și gorila de la intrare. Maimuțe, pești, cîini, păsări, pisici, vulpi, crocodili, șerpi, porumbei — tot ce-ți trece prin minte se afla aici, autentic, stînd în picioare, atîrnînd, în poziție ghemuită, ori șezînd fiecare în felul său, cu gurile ori ciocurile deschise, și toate, mi se părea, mă priveau cu ochii lor de sticlă, îngrozitor!

La fereastră era o masă mare, pe care ședea ghemuit, în poziția obișnuită croitorilor, un bărbat mărunțel, cu părul alb, care-și făcea de lucru cu o piele jupuită de pene. Pe pardoseală erau vreo cîteva cutii de carton cu cîlți și vată, vreo cîteva scînduri, cu piei întinse pe ele, stăteau rezemate de rafturi. Mirosea puternic a camfor și oarecum a putrefacție. Bătrînul, al cărui păr alb, încununînd un chip vesel cu obraji roșii, îmi amintea, datorită mirosurilor de aici, de bunicuța din Eckelsum, zise:

— Pentru Sibberfoot veniți?

— Da, răspunsei înclinîndu-mă. Acolo nu-i nimeni.

— Acolo nu e nimeni, nu, nu! scînci lunganul, care-și luase de pe un raft un cotoi împăiat și acum îi scotea ochiul stîng din cap. Ochiul drept lipsea dinainte. Tipul de doi metri căuta într-un carton plat cu zeci de ochi de sticlă o nouă garnitură pentru cotoi.

— Stai la un loc, Florian! zise bătrînul în treacăt. Și întorcîndu-se către mine continuă: Probabil că nu știți nimic de moartea domnului Sibberfoot, nu?

— Nu! simulai cu spaimă.

— Da, a fost asasinat. Sîmbătă, acum opt zile. Iar acum firma și-a încetat activitatea. Încăperile au și fost din nou închiriate, după cîte am auzit. Contabilul lui a făcut lucrările de lichidare încă de vineri. Astăzi însă nu e nimeni acolo. Doar să vă adresați la poliție...

— Ce să caut acolo?

— Da, nu știu – în caz că vreți să știți mai multe amănunte, ori aveți pretenții.

— N-aveți din întîmplare adresa contabilului lui Sibberfoot – ori a cuiva care lucra în biroul lui? E vorba de o marfă în consignatie – am fost în străinătate, în Tunisia și pe Nil. N-am fost înștiințat. Mai sînt niște lucruri de clarificat, înțelegeți?

— Ba da, în privința asta pot să vă ajut, croncăni omul cu părul alb.

Sări de pe masă cu o uimitoare agilitate și se duse tîrșîndu-și pașii la un birou-pupitru. Cînd deschise capacul, începură să lunece munți de hîrtii, pe care el se trudea să le domesticească. Scormoni prin ele și găsi uimitor de repede un bilet pe care era scrisă cu creion roșu adresa contabilului lui Sibberfoot.

— Vreți s-o notați?

— Da, zisei, scoțînd pixul.

— Richard Wagner.

— Cum, vă rog?

Voiam să mă asigur că n-am auzit cumva greșit.

— Îl cheamă într-adevăr Richard Wagner – mă tem însă că afară de nume nu are nici o altă asemănare cu geniul muzical, spuse bătrînul zîmbind, și locuiește – să nu rîdeți! – pe Nibelungenweg numărul unsprezece. Nu are telefon.

— Dacă are copii, trebuie să-i fi botezat Wotan și Waguleia.

— Cred că n-are copii – dar nu știu precis. De altfel n-are importanță, nu-i așa?

Dădui din cap, încercînd să mi-l imaginez pe contabilul Richard Wagner din Nibelungenweg în timp ce scriam.

Marioneta începu deodată să chicotească iar. Dar asta n-avea nicio legătură cu Richard Wagner ori cu eventualii săi copii. Sfrijitul ajutor al împăietorului de animale reușise să găsească doi ochi potriviți pentru cotoi și se bucura în timp ce vîra sîrme în orbitele goale ale animalului, împăiat atît de bine, de parcă era viu, căci voia să fixeze ochii de sticlă. Captivantă meserie!

Nici domnul Schickedanz și – cum era de așteptat – nici lunganul său ucenic n-au știut să-mi spună cum să dau de Nibelungenweg. Astfel încît am mulțumit, am părăsit muta grădină zoologică și strecurîndu-mă pe lîngă înfiorătoarea gorilă de la ușă, am pornit-o pe scară în jos, după ce am mai aruncat o privire cu coada ochiului la tăblița cu numele firmei Sibberfoot. Cînd ieșeam din gang în Bergstrasse venea un polițai pe trotuar. L-am întrebat și el mi-a explicat unde se află Nibelungenweg.

— Dar e teribil de departe! mi-a spus. Trebuie să luați un autobuz. Sus, lîngă biserică, stația din dreapta, linia numărul 3 pînă la Tannhäuserring!

— Mulțumesc! am zis luîndu-mi picioarele la spinare. Nu aveam prea mult timp la dispoziție dacă voiam să

prind trenul de ora 18 spre Wiehafen. De aceea am fost fericit cînd imediat a sosit un autobuz.

CARTIERUL UNDE AM COBORÎT FUSESE CONSTRUIT DE UN arhitect care trebuie să fi fost un înfocat adorator al simetriei. Casele semănau între ele ca două picături de apă. Niciuna dintre străzi nu se deosebea de cele din jur. Aici cine și-ar căuta beat căminul în timpul nopții, ar avea puține șanse să nimerească ușa înainte de a fi speriat cinci famili, ori de a fi fost arestat de vreo două ori ca suspect de tentativă de spargere. Bărbații cărora li se putea întîmpla să li se încețoșeze mintea după un păhărel luat pe înserate trebuiau ori să agațe în fața casei un fanion înainte de plecare, ori să-și educe tovarășa de viață ca după ora unsprezece noaptea să tragă rachete luminoase la intervale de zece minute.

Părinții orașului, care tocmai acestui compact plictis arhitectonic îi dăduseră un nume pur bayreuthian, cu siguranță că nu fuseseră niciodată la o operă de Wagner. Fiindcă acolo, dacă pe anumite porțiuni îți vine să caști, de adormit nu adormi, pentru că în momentele hotărîtoare totdeauna se întîmplă să se producă un trosnet care te sperie și-ți alungă somnul.

Aici nu exista – în orice caz nu în acest sens – niciun trosnet. Fațadele caselor în serie erau atît de monotone încît o statueta reprezentînd un pitic împingînd la o roabă într-una din minusculele grădinițe din fața caselor făcea senzație în contrast cu simplitatea și uniformitatea liniilor, straturilor de panseluțe și a gardurilor.

Întrucît, din fericire, era lumină, am descoperit însă destul de repede Nibelungenweg – și am găsit în scurt timp – căci nu mai era decît o treabă de numărătoare – și casa cu numărul unsprezece. Între portița grădiniței și ușa casei, de-a

curmezișul dalelor, era trîntită o bicicletă de copil, strîmbată. Prin urmare domnul Richard Wagner avea totuși urmași. Însă plăcuța de pe ușă m-a iritat. Pe ea scria „Frohbeissel”. Nu cumva împăietorul de animale nu avusese adresa corectă? Totuși am sunat, fiindcă unde altfel să-l găesc pe domnul Richard Wagner, în această împietrită lipsă de fantezie? Înăuntru s-a auzit o ușă, ceea ce după experiențele din ultimul timp m-a liniștit. A deschis o femeie cu șorț albastru.

Avea o mutră exact la fel ca toate femeile în jur de patruzeci de ani, care nu-și mai fac iluzii, dar care citesc prea multe reviste ilustrate.

Am prostul obicei de a-mi imagina deseori pe ceilalți oameni în pat. Ei bine, femeia aceasta aparținea acelui tip care în afară de o jachetă de pijama din flanel cenușiu nu-mi trezea nici o altă asociație. Dacă ea era doamna Frohbeissel, cel puțin numele avea ceva neobișnuit, deși eu n-aș fi dorit neapărat să mă cheme așa. Totdeauna am considerat că Ziball este destul de neobișnuit. Doamna aceasta trebuia să fie destul de recunoscătoare pentru „r” din numele său; dacă în locul lui ar fi fost „i” ehe! era cu totul altceva! Doamna mă privea întrebător.

— Meisel, am zis. Scuzați-mă, locuiește aici un domn Wagner, stimată doamnă?

Cu „stimată doamnă” ai totdeauna succes, dacă reușești să-l pronunți cu un ton care să nu sune a mașină de spălat, aspiratoare de praf, abonamente la reviste, ceară de parchet, asigurări ori alte asemenea lucruri care sînt oferite pe la uși gospodinilor lipsite de apărare, de către tipi buni de gură.

— Da, răspunse femeia. Locuiește la mine. Dar e bolnav! Nimerisem deci tonul.

„Prin urmare totuși”, gîndeam eu, căutînd să-mi imaginez modul în care rafinatul meu necunoscut îi administrase contabilului Richard Wagner otrava.

— A răcit, adăugă femeia, și fantoma mea cu otrava se volatiliză.

— N-ați vrea totuși să-l întrebați dacă pot să vorbesc cu dânsul zece minute? Vin în legătură cu domnul Sibberfoot, dacă binevoiți, stimată doamnă, să-i transmiteți.

Părea că iar am nimerit tonul, fiindcă doamna Frohbeissel mă pofti să intru. Vestibulul era atît de îngust, că ea a trebuit să se urce pe scara ce ducea la etaj, ca să-mi dea posibilitatea de a intra.

— O clipă, zise și porni în sus.

O ușă care răspundea în vestibulul îngust era deschisă. Am putut arunca o privire în atmosfera „plăcută” a casei mobilată cu lucruri cumpărate în rate, care se arăta dincolo de ușă. Pluș roșu pe fotoliile atît de moderne, că după șase minute dădeau sigur crampe musculare în coapsă, dacă îndrăzneai să te așezi în ele; un covor al cărui roșu rînjea roșului de pe fotolii, dar la mușcăături nu ajungea, fiindcă era împiedicat de ornamentele galbene în forma de botnițe, imitație de baroc veritabil; un dulap de cărți cu obligatoriul șir de cărți legate jumătate în piele – de la Knittel pînă la Norman Mailer – bine încuiat, pentru ca puștii să nu citească prea devreme despre lucruri pe care mult prea de timpuriu le fac în chioșcurile din grădină ori în magazinele de lemne; pe perete, o figurină din faianță neagră reprezentînd o negresă din profil, cu coliere de alamă la gît, și alături o reproducere a „Florilor Soarelui” de Van Gogh – dacă bunul Vincent ar fi bănuît că după o jumătate de secol avea să contribuie la decorarea căminelor burgheze, probabil că ar fi înnebunit mai devreme.

Doamna Frohbeissel cobora scara.

— Puteți urca, zise, apoi, amintindu-și de „stimată doamnă”, adăugă, cum citise în romanele mai distinse: domnul Wagner vă roagă să poftiți.

Nu m-am lăsat rugat de două ori, ci am trecut, strecurându-mă pe o dungă pe lângă ea, în sus.

— La stînga! strigă în urma mea.

— Mulțumesc.

În mijlocul camerei era un fotoliu enorm, care pe vremea cînd bunica lua lecții de dans trebuie să-și fi serbat nunta de argint, și de atunci nu-și sporise frumusețea, dar după cît se pare, nici nu-și pierduse nimic din comoditate. Spătarul era atît de înalt și rezemătoarele laterale atît de mari, încît numai dînd ocol acestui monstru, l-am putut vedea pe Richard Wagner, care ședea în el. Pentru asta a trebuit să trec pe lângă o măsuță hodorogită, care se afla în stînga fotoliului și era la fel de încărcată cu cărți, reviste, cutii și sticlute cu medicamente ca un măgar din Italia de Nord împovărat cu coșuri.

— Bună ziua, am zis.

— Nu poți să bați în ușă? a mîrîit ființa din fotoliu.

Într-adevăr, uitasem să bat la ușă. Îmi era penibil.

— Vă rog să mă iertați.

— Bine, a mîrîit el iar. Ia loc!

Mi-a indicat un taburet de sub un ceas cu cuc, care exact cînd m-am așezat a început să strige, de cinci ori „Cucu!”. Poate că mai prindeam trenul de șase dacă mă grăbeam.

Domnul Richard Wagner n-avea absolut nimic wagnerian. Capul complet chel, care cu sprîncenele și genele de un blond spălăcit arăta gol ca o damă de striptease luminată din greșeală cu un reflector alb în loc de unul roșu, avea o formă bizară, strîmbă. Ca și cum în tinerețe – deși nu mi-l puteam imagina tînr – jucîndu-se, ar fi rămas înțepenit în parmalîcul unei scări ale cărei stinghii erau făcute din lemne fasonate pieziș, și s-ar fi încercat scoaterea lui de acolo cu forța. Era greu să apreciezi vîrsta acestui bărbat. Nu avea riduri pe față, abia dacă se observau urme de barbă – ca la liliputani. Putea

să aibă tot atît de bine patruzeci – patruzeci și doi de ani, ori cincizeci și opt – șaizeci. Gura lui parcă era de fată, ușor boltită, trandafirie – singura pată de culoare pe chip. Căci și ochii erau incolori, apoși și șterși ca zăpada de pe versantele de nord, la sfîrșitul lui martie. Camera pe care o examinam în speranța de a găsi ceva care să aibă vreo legătură cu Richard Wagner – camera aceasta era mohorîță și lipsită de personalitate, așa cum sînt camerele mobilate. Afară de fotoliul cu rezemători laterale pentru cap, nu era nimic interesant de văzut.

— De data asta despre ce e vorba? întrebă Richard Wagner.

Am tresărit, încetînd brusc să cercetez camera. Tocmai constatasem că acest contabil sugera mai mult o muzică de cafenea (Emil Müller-Wartemburg: Suita Flori îmbobocite, partea I Anemone) decît Olandezul zburător, Walkiria, ori chiar Tannhäuser.

— Cum adică „de data asta”? i-am replicat.

— Iac’ așa, ești al unsprezecelea ori al doisprezecelea care vrea să mă descoasă de cînd a murit Sibberfoot.

— Asta din cauza genului de moarte ales de șeful dumneavoastră. Dacă ar fi decedat ca urmare a unei perforații a apendicelui, cu siguranță că nu v-ar fi plictisit nimeni, domnule Wagner, așa însă...

— Nu există „alegere” în ce privește moartea, mîrîi Richard Wagner.

Începu să tușească și tusea se întetîi pînă la un acces violent de zgomote gargarisite. Eram destul de încurcat și nu știam ce să fac ca să-l pot ajuta. Într-o pauză de respirație apucă o sticlută verde de pe masă și turnă cu mîini tremurînde cîteva picături din ea într-o linguriță murdară de ceva lipicios, înghiți doctoria, tuși încă o dată scurt, apoi răsuflă ușurat.

— Dar ați răcit, nu glumă! spusei cu compătimire.

— Da – nu e de mirare. Am tot stat la birou pînă noaptea ca să fac ordine. Apoi de vreo cîteva ori am pierdut ultimul autobuz și a trebuit să merg pe jos, și mai și ploua. Și iată cu ce m-am ales!

Un răstimp am tăcut amîndoi. Totdeauna astfel de conversații sînt un fel de lupte libere. Mă gîndeam cum să-l apuc, unde ar fi posibil un dublu Nelson, în caz că ar fi necesar.

— Prin urmare? zise Richard Wagner.

Trebuia să intru în ring, n-avea niciun rost să mai aștept.

— V-aș ruga să vă uitați la cîteva fotografii, domnule Wagner! S-ar putea ca dumneavoastră să recunoașteți pe cineva.

— Iar fotografii, domnule... domnule...?

— Meisel, spusei eu.

— Domnule Meisel! Două sau trei ore m-am uitat la fotografii, albume întregi a trebuit să răsfoiesc. Tipi luați din stînga, din dreapta, din față – îngrozitoare mutre, unele. Pînă la urmă credeam că pe toți îi văzusem cîndva. N-a ieșit nimic din treaba asta. Firește, se poate să fi fost încă prea înfricoșat. Asta era sîmbătă seara. În sîmbăta în care a fost omorît șeful meu.

A pronunțat „omorît” ca și cînd ar fi vorbit de niște tineri necunoscuți care călcasea în picioare un cărăbuș.

Am scos din buzunar fotografiile întregului corp artistic și i le-am întins pe toate odată. El a început să-și caute ochelarii pe masa supraîncărcată, mîna lui galbenă luneca printre teancuri de hîrtii și medicamente ca un delfin rătăcit – tot atît de brusc, tremurat și repezit. M-am sculat să-l ajut. Atunci și i-a găsit în buzunarul de la piept al halatului. Erau niște ochelari cu lentile destul de groase, cu rame de corn brun-auriu. Cu ochelari, chipul lipsit de contururi al domnului

Wagner căpătă deodată o înfățișare. Acum puteam chiar să fac aprecieri cu privire la vârsta sa: putea avea patruzeci și opt, maximum cincizeci de ani.

Richard Wagner întinse cu grijă fotografiile ca pe niște cărți de pasiență, una lângă alta, pe pătura cafenie de lână de pe genunchi.

Toți erau înșiruiți acolo: șeful, Stoltze, decanul de vîrstă, Hoch, Waltraud Bury, Hannes, firește, iar între ei Gisela – toți. Se clătinau ușor cînd se mișca Richard Wagner. Dintr-o dată mi-am dat seama că procedasem greșit; trebuia să-i fi dat pozele una după alta – în tempo rapid, nu toate deodată. Dacă recunoștea pe cineva, acum putea mult mai ușor să-și ascundă reacția. Își purta degetele de la una la alta, ca un copil care învață să citească. Nu mai aveam nicio speranță cu el. Iată însă că mă înșelasem!

— Pe ăsta l-am văzut! zise cu vocea în surdină, ridicînd fotografia lui Hannes Pohl. Are ceva a face cu asasinatul?

— Nu, el a murit cu două zile înaintea șefului dumneavoastră. E doar o porțiune a firului roșu al cărui capăt îl caut, înțelegeți?

Richard Wagner dădu din cap și-și scoase ochelarii. Imediat înfățișarea lui își pierdu orice expresie.

— V-ați uitat și la celelalte? La toate?

— A, da... nu.

Își înarmă din nou ochii spălăciți și începu să plimbe degetul pe șirurile de fotografii. În spatele meu se porni să zornăie ceasul cu cuc și pasărea aceea idioată din lemn colorat ieși pe ușița rabatabilă și strigă o dată „Cucu!”

Ricliard Wagner terminase examinarea fotografiilor. Scutură din cap.

— Nu, afară de ăsta n-am mai văzut pe nimeni, după cîte știu.

Strînse fotografiile și mi le înmînă. Își scoase din nou

ochelarii și prin asta fața lui se stinse ca o lumînare – din care n-a rămas decît stearina albă.

— Cînd l-ați văzut pe tînărul acesta?

Reflectă.

— Precis nu pot spune, răspunse Wagner croncănind, apoi începu să tușească, își dresе glasul și-și scuipă o parte din bronhii într-un șervețel de hîrtie.

După ce examină temeinic produsul, împături cu grijă șervețelul de hîrtie și-l înghesui între coapsă și perna fotoliului.

Mă sileam să-mi ascund repulsia față de acest număr solo și nu scoteam o vorbă. Uneori tăcerea e la fel de bună ori chiar mai bună decît să tot pui întrebări. Și în cazul acesta lucrurile stăteau la fel.

— Țsta a fost de vreo cîteva ori la birou, hîrîi Richard Wagner. Prima dată cam acum vreo jumătate de an – da, spre sfîrșitul toamnei. Nu știu ce căuta. Nu știu nici cum îl cheamă. Totdeauna se ducea direct la șef. Am crezut că e vreunul dintre tinerii pe care-i întîlnești în mod curent în birourile de misiți. După îmbrăcăminte, aducea puțin a artist – dar azi toți sînt așa, asta nu înseamnă nimic... Și spuneți că și el e mort?

— Da, relațiile lui de afaceri cu firma Sibberfoot i-au adus un sfîrșit neobișnuit. Era un băiat simpatic, dar contactul cu marfa dumneavoastră nu i-a priit, și a murit sugrumat cu o cravată!

Richard Wagner își miji ochii, își înclină capul într-o parte și-și săltă buza de sus, ca unul care găsește pe neașteptate o broască rîioasă în untieră.

— Marfa noastră? Sugrumat cu o cravată? făcu el și mai răgușit ca înainte, din cauza emoției. Nu prea înțeleg. Și el a fost omorît?

— Da! Și el!

— Bun – ori mai bine zis îngrozitor, scuză-mă – dar ce are asta a face cu Sibberfoot, respectiv cu marfa noastră, mă rog?

— Știți cu precizie ce importa domnul Sibberfoot, domnule Wagner? Tot?

— Firește, răspunse, și privirea lui căpătă brusc o expresie cam neplăcută, nu cum îmi place, spre exemplu, o sonată de Mozart, ori o motocicletă rapidă, ori o baladă de François Villon, ori – ori – sînt o mulțime de lucruri care-mi plac mult.

Dar privirea pe care o avea acum Richard Wagner nu mi-a plăcut.

— Spre exemplu? am întrebat.

— Fel de fel de obiecte de pielărie, obiecte sculptate în abanos ori fildeș, stofe, covoare și carpete lucrate manual în mici cantități...

— Da' stupefiantă în ce cantități? l-am întrerupt.

— Ce?

— Stupefiantă! Morfină poate...

Wagner vîrî mîna sub pătură acolo unde îndesase mai înainte șervețelul de hîrtie. M-am aplecat în față ca să mă pot arunca asupra lui – dar n-a scos nici vreun Colt, nici vreun Browning, nici vreun pumnal, ci un pachetel cu Zigarillos. Cînd, imediat după aceea, am putut răsufla ușurat, mi-am pus în gînd să nu mai citesc atît de multe romane polițiste proaste.

Și-a aprins unul dintre trabucele acelea de un cafeniu închis. Mîinile îi tremurau imperceptibil, se vedea că face efort să le țină în frîu. Țigara de foi mirosea frumos.

— N-ar trebui să fumați cu răceala dumneavoastră.

— Vrei și dumneata una? întrebă fără să se uite la mine, fiind ocupat cu netezirea păturii.

— Nu, mulțumesc, am țigări.

— La vară vreau să mă duc în Italia, zise cu voce calmă. De ani de zile vreau să mă duc în Italia, domnule Meisel.

Trebuie să fie o țară foarte frumoasă, cred. Dacă fac rost de un nou post are să fie greu cu concediul.

Era rîndul meu să fiu surprins. De ce voia să plece în străinătate?

— Afară de asta, trebuie, firește, să trăiești ca să-ți îndeplinești o dorință nutrită atît de mult timp, domnule Meisel, continuă el.

— Firește.

— Vedeți – dumneavoastră sînteți un om inteligent! De aceea nu știu nimic despre ceea ce afirmați. Nu știu nimic, n-am știut niciodată ceva și niciodată n-am să știu ceva. Și acum – spuse încet, șuierînd printre dinții strînși de se auzea ca scrișnetul făcut de un ghiveci de flori tîrît pe bordura de piatră a unei ferestre – acum șterge-o! Imediat, domnule! Imediat și fără să crîcnești! Altfel...

— Altfel ce? am vrut să aflu, dar n-am insistat asupra răspunsului, fiindcă acum Wagner avea o mutră cît trei coșmaruri la un loc. Mulțumesc pentru informații, am spus ridicîndu-mă. Și cît mai grabnică însănătoșire! Ca să fiți în putere cînd plecați în Italia!

— Ieși afară! a strigat Wagner.

Cînd ieșeam pe ușă, cucul tocmai striga hîrîit de două ori. Puteam prinde trenul fără să mă grăbesc.

LA IEȘIREA DE PE PERONUL DIN WIEHAFEN S-AU ÎNDREPTAT către mine doi tipi. Pe unul l-am recunoscut. Și-a dus degetele la borul pălăriei.

— Vă rog să mergeți cu noi, domnule Ziball.

— Asta vrea să fie o arestare? am întrebat.

— Nicidecum, a răspuns el zîbind; comisarul ar dori să stea puțin de vorbă cu dumneavoastră.

— D-aia puneți în mișcare o companie cu efectivul de război? Cred că poliția judiciară duce lipsă de oameni.

— Se prea poate. Greu de găsit cei din categoria dumneavoastră!

Se răspîndise deci vestea printre domnii aceia că eu am un trecut competent în branșă.

— Mulțumesc pentru trandafiri, ghimpii îi curăț eu mai târziu!

În fața gării aștepta mașina lor. Am avut „voie” să mă așez în față. În timpul drumului, mă dădeam de ceasul morții să ghicesc ce s-a întîmplat. Să sperăm că Ferdinand Hoch n-a făcut vreo prostie. Mi-am bătut capul fără niciun rezultat. Aveam senzația că circumvoluțiunile creierului mi se jupuiseră în timpul călătoriei cu trenul de la Olders încoace. Bun, la ciudatul cetățean din Nibelungenweg obținusem, ce-i drept, confirmarea teoriei mele că Hannes Pohl avusese legături cu Sibberfoot – dar altceva în plus? Wagner nu putea fi asasinul. El nu mă cunoștea – deci nu m-ar fi putut amenința, prin urmare nu el încercase să mă omoare. Ori, poate totuși mă cunoștea? Și era un bun actor? Era și el amestecat în porcăria asta – altfel de ce ar fi reacționat așa cum o făcuse la auzul cuvîntului „stupefiante”? „Numai cine are ceva urît pe conștiință și se teme, reacționează atît de violent”, îmi spuneam eu începînd să văd năluci.

În definitiv și un contabil putea să se teamă, nu? Ba era chiar ușor de înțeles, cînd cu cîteva zile înainte șeful său fusese omorît. Ori era altceva? Richard Wagner însă nu era tipul care ucide singur. „Nu e tipul”, vorbă să fie! Mister Christie din Londra arăta ca un funcționar cumsecade, iar Denke ori Haarmann – nu mai știu care dintre ei – cînta în corul bisericii, iar acasă avea în pivniță concetățeni puși la saramură. Nu mai știam nimic – și mă duceam – ori mai bine

zis, eram dus – la poliție. Nu-mi mirosea deloc a bine. Măcar dacă procurorul...

— S-a întors procurorul? am întrebat.

— Nu, abia mâine seară vine ori miercuri dimineață, a răspuns amicul și salvatorul meu de la poliția judiciară, care ședea în spate, ca să observe dacă nu cumva pun în acțiune vreun brand.

— Știe că vreți să mă supuneți unui interogatoriu?

— N-am idee.

Am intrat în curtea Tribunalului, în a cărui aripă laterală se aflau și birourile poliției judiciare.

Camera în care m-au însoțit cei doi servise încă din secolul al cincisprezecelea inchizitorilor drept scenă pentru interogatoriile cu tortură. În orice caz mobilierul cam așa arăta, precum și zugrăvelile de pe pereți. Părea că nici aerisită nu mai fusese de atunci. Comisarul Wust ședea la biroul său.

— Bună seara, domnule Ziball! zise el.

— Bună seara, domnule comisar! răspunsei eu.

Scumpii mei însoțitori și-au scos trenciurile și s-au făcut comozi luînd loc unul lîngă altul la o masă din fund. Eu m-am așezat pe un scaun din fața biroului.

— Luați loc! mă pofti morocănos comisarul Wust.

— Mulțumesc, am și luat! Pot să fumez?

— Dacă vă calmează, mîrîi el.

Mi-am aprins o țigară, m-am rezemat de spătar și am așteptat. Din partea mea, putea să înceapă.

A început.

— Ce ați căutat în Olders? mă întrebă Wust, uitîndu-se în ochii mei.

— De unde trageți concluzia că am fost acolo?

— Eu întreb – nu dumneata! replică el tăios.

— Sînt două posibilități, făcui eu remarcă, vorbind foarte rar și cu satisfacția că reușeam să-mi stăpînesc furia

crescîndă, ori nu spun nimic, absolut niciun cuvînt, nici măcar pîs! și așa am să procedez dacă nu vă schimbați tonul, fiindcă, în definitiv, nu m-ați prins spărgînd o casă de bani; ori, a doua posibilitate, stăm de vorbă simplu, ca niște oameni normali, civilizați, dragă domnule comisar, cu expresii corecte și cu respectarea tuturor drepturilor omului prevăzute în Constituție, în caz că ați auzit vreodată despre acest lucru, ceea ce eu, ca cetățean cu drepturi și datorii, nu mă îndoiesc.

— La obiect! zise comisarul Wust.

— Sînt la obiect, am răspuns voios.

— Dar ce ați făcut în Olders? V-am urmărit.

— Atunci știți, domnule comisar!

— Da... firește.

A ezitat o clipă prea mult. Nu știa nimic. Probabil că domnul care mă fila îmi pierduse urma. Nu observasem să se fi ținut cineva după mine. Nici măcar nu mă gîndisem la această posibilitate.

— Vrem să mai auzim însă și de la dumneavoastră.

— În Olders există un magazin special de materiale pentru decorațiuni. M-am uitat la niște materiale pentru montarea unui spectacol muzical, am mințit eu.

— O să verificăm, a zis Wust.

— De ce? Dacă omul dumneavoastră m-a urmărit, ar putea să vă confirme.

— Ei, drăcia dracului, domnule Ziball! izbucni Wust, zdrobindu-și țigara, deși era încă destul de lungă. Își descărca pe biata bucățică de tutun răsucit întreaga furie pe care n-o putea lăsa să se dezlănțuie. Mucul zdrobit arăta ca un os nazal rupt în două. Fiți rezonabil, continuă Wust. Nu ne faceți greutăți, fir'ar să fie!

Aha – începea runda convingerii! De supărare, pur și simplu n-aș fi putut deveni „rezonabil”. Să-i servesc pe tavă

triumful de a mă putea considera complice? Pofta-n cui! Am tăcut.

Azi știu că l-am nedreptățit cu antipatia mea. I se încredințase misiunea de a face investigații în cazul Pohl, din cauză că specialistul competent în crime capitale era la un curs. Era o problemă care-l depășea pe acest Wust – de aceea se și comporta atît de grosolan. Nu știam și nu-mi dădeam seama că el era pur și simplu nesigur și nenorocit, și pe măsură ce cazul se îngreuna, devenea mai nesigur și mai nenorocit.

— Este vorba de un asasinat, domnule Ziball. Am nevoie de orice indiciu. Noi știm că Pohl s-a dus deseori la Olders. N-avea nimic a face cu Radiodifuziunea, deși el așa zicea. Totuși cheia acestei afaceri trebuie să se afle acolo.

A făcut o pauză ca să-și aprindă o nouă țigară. Abia după aceea, murmurînd „scuzați”, mi-a oferit și mie una. I-am mulțumit. Era dintr-un sort de țigări care mie nu-mi plac. Am tăcut mai departe. Wust reluă:

— Nu scap de senzația că știți mai multe. Nici nu mă las tras în piept că drumul dumneavoastră la Olders are a face cît de cît cu munca profesională. Hai să vorbim deschis. Recunosc, afirmînd că v-am urmărit, voiam să vă intimidez. Hai să dăm cărțile pe față, domnule Ziball; în asasinatul Pohl plutim – niciun suspect, niciun indiciu, niciun mobil. Dacă ar fi vorba de niște chestii cu muieri, ori cu homosexuali – la început eu pe asta am mizat – dar nu, nu e vorba de asta. În orice caz nu aici. Poate cumva în Olders? Cînd a plecat, procurorul mi-a spus că speră ca pînă la întoarcerea sa să fac cît de cît lumină în acest caz. De aceea am fost azi după-masă la teatru. Am pus a trei mii o sută șaizeci și cincea oară întrebări, am audiat oameni care să mă poată informa despre felul de viață a lui Pohl. Îl cunosc acum din creștet pînă în călcîi... Dumneavoastră nu erați la teatru. Mi s-a spus că ați fi

plecat la Olders. Speram să-mi povestiți ceva, dacă vă iau mai tare.

Vorbea din ce în ce mai încet, ca pentru sine. Din polițistul singur de izbîndă, rămăsese un om de talie mijlocie, deprimat, care făcea impresia că e obosit – și chiar era – și care cu siguranță își tiraniza subalternii și familia, fiindcă îi era teamă să nu dea greș. Aproape că începea să-mi pară rău, ba chiar eram pe punctul de a-i ceda cîteva stafide din cozonacul meu, ca să-i poată face procurorului un raport, măcar de semireușită.

Mi-am adus însă aminte că și „cărțile pe față” erau un truc la care apelezi cînd metoda tare nu dă rezultate. Dar în afară de asta – ce să faci un om ca Wust cu informații ca acelea pe care le puteam oferi eu! Ce folosea dacă știa de firul care-l lega de Hannes Pohl de Sibberfoot, dacă știa de moartea bătrînei din Eckelsum, de tentativa de a mă înlătura, de morfină și de legătura lui Pohl cu ea? Ar declanșa interogatorii zgomotoase, percheziții și arestări, și fără să vrea, l-ar pune în gardă pe marele necunoscut și nu l-ar putea prinde. Eram totodată convins că zelosul și ambițiosul comisar, cu metodele lui, nu s-ar lăsa niciodată sfătuit de mine, adică mergînd pe ideea că ucigașul nu putea fi prins decît cu viclenie și stînd la pîndă. Procurorului trebuia să-i lămuresc acest lucru, nu omului cu orizontul unui doberman bine dresat.

— Îmi pare rău, domnule comisar, dar mă depășește. Despre făptaș, ori amănunte despre faptă, știu tot atît de puțin ca și dumneavoastră... Așa încît nu vă pot ajuta.

A renunțat. Dar pentru ca eșecul să nu pară prea deplorabil; și-a pus încă o dată masca oficială:

— Vă este perfect clar că e de datoria dumneavoastră să faceți cunoscut autorităților de investigație – deci nouă – orice fapt pe care-l cunoașteți în legătură cu această

problemă; și mărunțișuri, chiar dacă par încă lipsite de orice importanță. Dumneavoastră, ca bărbat inteligent ce sînteți, nu trebuie să vă subliniez în mod deosebit, nu-i așa?

— Domnul procuror mi-a și dat indicațiile acestea, domnule comisar, am replicat, rostind cuvintele pe tonul unei supuneri intenționat exagerate, ceea ce i-a provocat o neîncrezătoare privire piezișă și ușoare încrețituri pe frunte.

S-a ridicat și mi-a întins mîna peste birou.

— La revedere. Vă rog să mă scuzați că m-am enervat un pic, mai înainte.

— Am și uitat. La revedere, domnule comisar!

CEASURILE DIN TURNURILE BISERICILOR BĂTEAU ORA ZECE cînd mă aflu în fața locuinței. Mi se părea că ziua fusese prea lungă ca să-i mai adaug o oră la o bere. În vestibul încă era lumină. Ușa Lydiei era pe jumătate deschisă. Auzeam vocea Giselei. Declama. Prin crăpătura ușii am văzut-o stînd ghemuită într-unul din fotolii. În fața ei, ședea Lydia Bornschein avînd în mînă textul rolului din Minna von Bamhelm. Gisela spunea: „Caleștile, paznicii de noapte, tobele, pisicile, caporalii... nu încetează să huruie, să strige, să duruie, să miorlăie, să-njure, ca și cum noaptea ar fi lăsată pentru orice altceva, numai pentru odihnă nu. — O ceașcă de ceai, stimată domnișoară?” La care Lydia dădea replica: „Nu-mi place ceaiul”. Iar Gisela: „O să poruncesc să ne facă o ciocolată”.

Am crăpat ușa ceva mai mult și am zis:

— Înainte de a culege aplauze, trebuie să muncești, nu glumă!

Amîndouă au țipat pe același registru.

— Vai, Jost! a strigat Lydia Bornschein.

— Scîrbosule! a strigat Gisela.

Așa am putut face deosebirea între atitudinea lor față de mine. Gisela mă iubea mai mult.

— Mai e ceva de mâncat și de băut, stimate doamne?

— Ia te uită la pașa! Ascultă la el, Lydia, zise Gisela arătînd cu degetul mare peste umăr, spre mine. Ca un om înșurat! Vine de la tîndăleala profesională acasă și comandă supuselor pe care le-a luat de nevastă să sară-n sus: Îndată, iubitele! Să-ți dau mai întîi papucii de pîslă încălziți? Haina de casă din păr de cămilă? Ziarul? Apă caldă ca să te speli pe mîini?

— Înainte de toate un sărut de bun venit, dacă pot să vă rog așa ceva.

— Cum să-mi permit eu una ca asta? strigă Gisela.

— De la tine nu vreau – de la Lydia însă da!

— Nu – asta e împotriva regulilor. Soții bătrîni nu mai sărută cînd vin acasă! zise ea.

— Te înșeli, am contrazis-o eu. Cînd sînt soți buni ca mine, totdeauna sărută. Dar, firește, nu o sărută pe chiriașă, ci pe stăpîna casei.

Spunînd asta, am ocolit masa și i-am dat Lydiei o răsunătoare sărutare pe obraz, ceea ce s-a văzut clar că i-a făcut plăcere.

— Îți pregătesc numaidecît un ceai, a zis ea sculîndu-se.

— Pieirea Occidentului este cauzată de lipsa de solidaritate a femeilor, își începu Gisela prelegerea. Cu o sărutare așa-ziși stăpîni ai creațiunii aruncă în aer orice falangă feminină. Nu folosește la nimic – capitulez! Și sculîndu-se, adăugă zîmbind: Îți aduc papucii și corespondența, erou!

— Nu e nevoie să lansezi imediat jigniri personale! îi dădui replica.

Lydia s-a dus în bucătărie, Gisela a plecat în camera mea și eu m-am retras în baie ca să mă spăl pe mîini.

Correspondența consta dintr-un imprimat: firma „Mîndria albinelor”, care livra miere la domiciliu, îmi oferea bidoane de cinci kilograme de miere veritabilă, la prețul unic și cu totul excepțional de numai 12,75 mărci, întrucît eu mănînc anual vreo patru jumătăți de chifle cu miere, cantitatea oferită mi-ar ajunge pînă în anul 2098. Nu m-am putut decide pentru o planificare pe termen atît de lung, așa că am aruncat oferta în coșul de hîrtii al Lydiei. A doua scrisoare n-am putut din păcate s-o rezolv atît de ușor, fiindcă era vorba de un avertisment. Librarul meu mă întreba politicos, dar categoric, dacă aș mai putea achita la momentul potrivit contul pentru cărți, lucru care cu siguranță a scăpat din greșeală atenției mele – și așa mai departe. Am pus scrisoarea în buzunarul hainei și am deschis al treilea și ultimul plic cu un scris pe care nu-l cunoșteam. Scrisoarea îmi era adresată mie, dar nu acasă, ci la teatru.

— Eu ți l-am adus! zise Gisela. Arată de parcă ar fi de la o admiratoare. Ori vrea un autograf, ori așteaptă un copil de la tine!

— Extraordinar! dar poate să fie și invers: așteaptă un autograf și vrea...

— Jos! Gata! exclamă Gisela.

Profitînd de absența doamnei Bornschein, am lăsat scrisoarea din mînă, m-am aplecat peste fotoliul Giselei și am sărutat-o pe ureche.

— Ți-a fost dor de mine, Melusino?

— Cîstit vorbind, abia după opt. Am repetat ca nebunii. Nu mai pot să aud de Lessing! Dar eram prea neliniștită ca să fi putut merge la cinematograful ori să mă urc cu o carte în pat. De ce ai venit atît de tîrziu? Ai reușit ce voiai să faci? Ai avut necazuri?

Majoritatea femeilor pun mai multe întrebări deodată. Trebuie să răspunzi la toate, dacă e cumva posibil.

— Am mai fost preț de un ceas la poliția judiciară, i-am răspuns docil la prima întrebare. Scumpul comisar Wust s-a întreținut cu mine – dacă așa ceva se cheamă a te întreține. Agenții lui mă așteptau în gară. Dar Wust nu s-a ales cu nimic de la mine. În Olders am reușit numai parțial din ceea ce îmi propusesem. Necazuri? Făcînd abstracție de o semiarestare, care-mi fusese hărăzită și dacă nu pun la socoteală spaima trasă cînd cu gorila – nu, necazuri n-am avut!

— Un moment! Nu miroși a alcool – mai spune o dată pe rînd: arestare, gorila?! Nu pot urmări cuvintele tale de spirit, iubitele!

Am fost scutit să repet, fiindcă a sosit Lydia cu ceaiul și o farfurie plină cu sandvișuri pentru mine.

— Ia exemplu, chiriașo! am zis și m-am pus pe treabă.

Uitasem de scrisoarea despre care Gisela credea că e de la o admiratoare. Asta a fost bine, fiindcă altfel mi-aș fi pierdut jumătate din pofta de mîncare. Mai rămăsese destul în farfurie, cînd mă săturasem pînă în gît. Cele două femei nu cunoșteau totuși nicio îndurare. A trebuit să mănînc tot. Mă îmbărbătau cu rîndul. Cum îi îmbărbătezi pe luptătorii profesioniști.

— Asta-i tot?

— Încă o dată și încă o dată!

— Dă-i! Arată ce poți!

— Nu pretexta oboseala! și așa mai departe.

Ultimele două felii le-am mîncat cu ochii închiși, fiindcă nu mai puteam să văd pîine.

În timp ce femeile trebăluiau, eu am luat scrisoarea cu scrisul necunoscut. Fără nicio îndoială hîrtia, liniată în pătrățele, era ruptă dintr-un caiet de școală.

. . .

STIMATE DOMNULE ZIBALL! MARȚEA TRECUTĂ M-AȚI întrebat niște lucruri despre răposata mea soacră. Seara la birt. Vă amintiți? Ați întrebat-o și pe soția mea. Voiati să știți dacă soacră-mea povestise ceva deosebit. Vineri, la înmormîntare, am aflat ceva ce vă interesează cu siguranță, referitor la curtea din spatele sălii. Dacă aveți timp, mai veniți pe la noi. Nu pot să scriu toate astea. Dar întrucît sînt plecat în fiecare zi de la șapte și jumătate dimineața pînă la șase seara, trebuie să veniți seara.

Cu respect,
Joseph Korner

— EI? FĂCU GISELA CÎND MI-AM RIDICAT PRIVIRILE DE PE scrisoare. Ce e? O cerere de autograf, ori vestea că ai devenit tată?

— Încă nu știu, arată mai mult a naștere.

— Încetează, Jost, față de Gisela nu trebuie să faci pe seducătorul, zise Lydia Bornschein. Cu povești amoroase crești în ochii ei la fel de puțin ca și într-ai mei!

— Dar ce fac? am întrebat, cu gîndul în altă parte.

Oboseala mi se spulberase dintr-o dată. Cam așa trebuie să se simtă un vînător cînd, după ce a stat nopti de-a rîndul la pîndă și în sinea lui și-a pierdut orice speranță, deodată, apare din desiș cerbul cel mare.

— Vă rog să mă scuzați un moment, trebuie să dau un telefon, le-am spus celor două femei.

— Noaptea, la zece și jumătate? a întrebat Lydia.

— E în interes de serviciu! am răspuns surîzînd.

Ferdinand Hoch a răspuns imediat la aparat.

— Ceva nou? am întrebat.

— Plicurile au dispărui. Au lost luate din dulap în timpul pauzei de prînz; de la masă, m-am dus sus – dar operația era terminată. Mîine am să capăt noi pachete.

— De unde știi?

— A telefonat. Acum vreo oră. Ca totdeauna, a zis doar o propoziție: „Mîine în același loc, noapte bună!”

— Ia spune, Ferdinand, mîine ar trebui să mă mai duc o dată la Eckelsum. Cît durează repetițiile voastre?

— Cel mult pînă la trei sau patru după-amiază.

— Și seara ce e în repertoriu?

— Sartre. Pentru ultima oară Cu ușile închise.

— Hm, e clar! Eventual m-ai putea duce pînă la Eckelsum. Așa, între șase și șapte? am zis după cîteva clipe de chibzuire.

— Bineînțeles! a răspuns spontan, dar dacă pînă atunci nu am pachetele anunțate? Ar fi o șansă să descopăr furnizorul, nu? De aceea m-am gîndit ca după repetiție, dacă rămîne decorul pe scenă, să mă ascund sus. Da' tu știi să conduci – te duci cu automobilul meu, dacă va fi cazul ca eu să stau la pîndă.

— Bucuros, mulțumesc! am răspuns surprins.

Nu mă așteptasem la o ofertă atît de mărinimoasă. Era teribil de pedant cu automobilul său. Nimeni n-avea voie să-l atingă, iar de condus, nici vorbă!

— Mai vorbim mîine, a zis el.

Vîrîndu-mi doar capul pe ușă, am spus „noapte bună” Lydiei Bornschein și Giselei.

— Și mulțumesc pentru cină, Lydia! Am să visez numai sandvișuri.

Apoi am intrat sub duș și în încheiere m-am clătît și pe dinăuntru cu o porție zdravănă de rachiu tare care, din păcate, și de data asta era caldუ. Dar la nevoie bei și rachiu caldუ. Eram în pat – citisem un răstimp lungit, ceea ce de

cele mai multe ori o fac ca să adorm cu gânduri cuminți – când am auzit zgomot alături la Gisela. Am ciocănit încet în perete. Peste trei minute era la mine.

— Stăpîn răsfățat ce ești! Bați în perete – și sclava ascultătoare, gata, și apare. Astăzi însă aș fi venit și fără să bați.

— O!

— Nu, nu e ce crezi tu. Sînt teribil de curioasă. Spune-mi ce e cu gorila?

— Vino sub pătură! Altfel ai să răcești. Nu-i încă iulie.

— Asta-i șantaj!

— Ba grijă! am zis luînd-o rîzînd în brațe.

Cartea a căzut pe lîngă ea, pe pardoseală. Gisela a ridicat-o.

— Ce citești înainte de a adormi? Ce? Poezii? a întrebat silabisind titlul.

— De ce nu? Înainte citeam romane polițiste, dar de cînd le trăiesc în timpul zilei, seara citesc poezii – ca gimnastică de compensare, ca să zic așa. Cînd s-o termina povestea asta, am să citesc din nou romane polițiste seara și am să trăiesc poeziile. Poezii de dragoste, pe cît posibil... Cu ce rimează oare Melusina? Cu uzina – cu albina – și cu mina.

— Destul! Lasă poeziile. Mai bine povestește-mi!

— Cum? așa – fără avans?

— Ce nu face omul ca să-și astîmpere curiozitatea, a suspinat Gisela punînd cartea deoparte și încolăcindu-și brațele în jurul gîtului meu.

AH, MARȚEA ASTA! LA SCULARE, GÎNDINDU-MĂ – CA DE obicei – ce bucurii puteam avea în ziua care începe, am găsit un motiv cu totul neobișnuit: astăzi aveam să fac sigur un pas mare înainte – dacă nu doi – în afacerea Pohl.

Mai întîi însă, am avut de lucru la teatru. Nu prea progresam ca lumea la schițele pentru muzical, fiindcă nu eram în stare să mă concentrez. Afară de asta, tot timpul am fost întrerupt. Tîmplarii aveau greutăți cu modificările de construcție dorite de Joachim Stoltze, pictorii nu reușeau să potrivească culorile pentru pereții care erau gata.

Cu puțin înainte de amiază a apărut doamna Zander în camera mea de lucru. Era palidă și nervoasă.

— Soțul meu e bolnav. Vă roagă să treceți deseară pe la noi, dacă se poate. Vrea să discute cu dumneavoastră o comandă. Amănunțele nu le știu. V-ar conveni pe la șapte și jumătate?

— Da, vin cu plăcere!

Se vedea că femeia era tulburată. Dacă Zander era bolnav acasă, trebuia să alerge ea în locul lui de colo-colo ca să asigure funcționarea în continuare a celor o mie de combinații, mari și mici.

Așadar pînă la amiază am fost ocupat pînă peste cap. La masă l-am întîlnit pe Ferdinand Hoch jos, în Crama teatrului. Mi-a dat cheia mașinii.

— Nimic, a zis el. De la șapte dimineața m-am pus la pîndă. Pînă acum pachetelele nu sînt încă în dulap. În clipa de față nimeni nu poate intra pe scenă, fiindcă Stoltze repetă cu Gisela și Waltraud. Oricine ar duce acolo ceva ar fi văzut. Mă reîntorc imediat sus și rămîn acolo cînd ceilalți fac pauză. Repetăm pînă la patru; dar o să dureze probabil pînă la patru și jumătate, cinci. Știi cum se întîmplă. Apoi oamenii tăi montează decorul pentru Cu ușile închise, nu-i așa? Cînd termină ei, mă așez în spatele peretelui intermediar de după ușă. Acolo nu pot fi văzut de nimeni, iar în întuneric, cu niciun chip nu mă poate zări cineva. Eu însă văd lada cu unelte contra incendiilor!

— Numai să fii prudent! l-am sfătuit. În caz că vine cineva

să nu te miști. Nu trebuie să te expui. Ar fi excelent dacă l-ai recunoaște. Cu individul ăsta nu e de glumit. Te lichidează cât ai zice pește. Cel mai târziu la șase și jumătate eu termin în Eckelsum, așa încât la șapte și ceva pot fi iar aici. Apoi trebuie negreșit să plec imediat, fiindcă m-a rugat Zander să mă duc la el. Cîștig suplimentar, înțelegi. Dar locuiește afară, la marginea orașului. N-am fost încă niciodată la el, dar cunosc locul. Numai case izolate, cu grădini mari de jur-împrejur.

— Atunci du-te la el direct de la Eckelsum, Jost. Mie îmi trebuie mașina abia după reprezentație, la întoarcerea acasă.

— Mulțumesc! zisei eu.

— Iar aici nu cred că-mi poți fi de mare ajutor, a continuat Hoch. S-ar putea chiar să-l sperii pe tip, în cazul că sosești tocmai cînd aduce marfa. Eu n-am să crînesc, îți promit. Ajunge să-l recunosc – ai dreptate. Restul se rezolvă. Azi trebuie să meargă treaba.

— Mi-a telefonat că are să fie ceva nou la locul știut. De fapt, nu poate pune pachetele decît cînd scena e goală. Adică între cinci și jumătate, șase și șapte jumătate.

— Da, păcat că nu pot rezolva treburile mele în Eckelsum decît după cinci și jumătate; ce mult mi-ar plăcea să fiu și eu de față! Îți mulțumesc că-mi împrumuți mașina.

— Ce mai vorbă! Vezi să n-o faci zob! Fii atent că viteza a treia merge uneori cam greu. Dacă se poticnește, să manevrezi ușurel, delicat – nu cu forță!

Ferdinand s-a dus pe scenă. Eu am mai rămas pe scaun, am comandat o cafea și am fumat o țigară. Au sosit Gisela, Waltraud Bury și Stoltze; s-au așezat la masa mea. Am trîncănit un sfert de oră împreună, apoi m-am ridicat ca s-o iau din loc.

— Deseară ești aici, ori după patru ore de ascuțit creioane ți-ai și terminat pentru azi munca ta artistică? întrebă Gisela.

— Există oameni care cred că se pricep la artă și artiști

numai fiindcă li se permite să recite cu nasul pictat cuvinte poetice. E ca și când o damă cu guler de blană de iepure, vorbește de senzația pe care o ai într-o haină de nurci!

— Oho – Jost Ziball a ajuns printre blănari! strigă Gisela indignată.

— Cine se tachinează – chicoti Bury, uitându-se atent la mine și împungându-l pe Joachim Stoltze cu arătătorul țepăn între coaste – ei, știți voi!

— La șapte și jumătate mă duc la Zander, tocmai în afara orașului, am zis apoi către Gisela. După aceea, mă întorc aici. Azi aveți ultima reprezentație cu Sartre – vreau s-o mai văd măcar parțial. Teribil îmi place să râd...

— Du-te dracului! m-a înjurat Gisela, aruncând cu o bucată de zahăr în mine.

Eu am prins-o din zbor și am vîrît-o în gură.

— Dar dulce din mîna dulce! Mulțumesc!

Ea a scos limba la mine mijindu-și ochii.

— Ce ți-e și cu tineretul ăsta! l-am mai auzit pe Stoltze în timp ce închideam ușa în urma mea.

PESTE TREI ORE MĂ AFLAM ÎN MAȘINA LUI FERDINAND ȘI mergeam vîjîind spre Eckelsum. E formidabil un automobil atît de plat și de sprinten, care zboară ca o săgeată. În comparație cu mersul pe motocicletă, e o deosebire ca între o fată de țară și o balerină. De ani de zile visam un asemenea automobil. Când am să ajung om mare am să-mi permit și eu unul. Nu la prețul plătit de Ferdinand Hoch – dar aş renunța ba la una, ba la alta, dacă aş putea face rost de o asemenea tîrlie sub fund.

La cinci și douăzeci sosisem. Am luat o curbă elegantă în fața birtului, deși nu era nimeni față de care să pot face pe

grozavul. Birtaşul şedea la o masă, aplecat deasupra unor hîrtii, formulare şi liste.

— Vă pricepeţi la declaraţiile pentru impozitul pe venit? m-a întrebat cînd m-a văzut.

Părea că nu prea e în apele lui. Îl înţelegeam perfect, fiindcă şi pe mine formularele mă îmbolnăvesc totdeauna de-a binelea.

— Nu – din păcate! i-am răspuns.

— Parcă dumneavoastră vă mai pricepeţi la altceva decît să daţi cu vopseluri şi să vă băgaţi nasul în treburî împuţite! Aşa-i?

În mod normal ar fi trebuit să primească un răspuns care să-l facă să sară ca ars de pe scaun. Dar în ciuda sentimentului de forţă pe care mi-l dăduse automobilul sport, eram animat de intenţii paşnice şi în afară de asta, mai voiam ceva de la el. Aşa încît doar am rîs.

— Unii se pricep la multe, domnule; alţii la absolut nimic. Aşa e şi acum. Ai putea să-mi spui unde locuieşte Korner, cel cu care am stat de vorbă de curînd aici?

— Lîngă şcoală, pe strada îngustă, a treia casă pe stînga!

Deşi pînă la şcoală erau doar două sute de metri, n-am lăsat maşina în faţa birtului. Ca automobilist devii imediat teribil de comod. Cînd viram în strada îngustă, pe lîngă clădirea urîtă de cărămidă, din partea cealaltă, sosea pe bicicletă Korner. Am ajuns în dreptul casei lui în acelaşi timp. Am parcat automobilul lui Hoch lîngă un gard de şipci şi am coborît.

— Alo, domnule Korner! am strigat.

Măsurătorul cadastral şi-a pus bicicleta lîngă grilajul grădinii sale şi a traversat strada către mine.

— Elegantă maşină! zise cu admiraţie. Englezească, nu?

— Da. Vreţi să mergem împreună o bucată de drum?

— Sigur – dacă se poate!

— Urcați-vă!

— O clipă, să-i spun nevastei, că mă așteaptă cu masa!

A fugit în casă: una dintre acele locuințe modeste pentru o familie, așa cum se construiesc cu miile, cu bănuți economisiți și cu credite ieftine de la stat. Drăguț văruiată în alb. Se vedea chiar din exterior cât de strîmt și prost împărțit era interiorul. În timp ce o examinam, se deschise lîngă ușa cu geam lăptos o fereastră. Korner se aplecă în afară.

— Soția mea întreabă dacă n-ați dori să cinați cu noi cînd ne întoarcem? Avem mîncare destulă!

— Da, mulțumesc!

Cînd a ieșit din casă, în urma lui alergau doi băieți – unul de vreo șase ani, altul de vreo nouă. Doi puști drăguți, cu părul atît de blond că aproape nu-l vedeai, cu ochi scînteietori și cu niște pistrui care parcă fuseseră stropiți pe față cu o pompă.

— Sînt ai dumneavoastră? întrebai.

— Da – cel mare e Hemult, iar cel mic Erich. Haide, salutați-l pe domnul!

Băieții mi-au întins etichetele lor de copii, captivant de murdare și la fel de lipicioase și s-au înclinat corect.

— Bună ziua, băieți! le-am spus. Apoi, întors către Korner, am continuat: Dau mașina puțin înapoi de lîngă gard și apoi puteți să vă urcați pe dincolo, da?

În timp ce Korner se urca, cei doi băieți priveau cu niște ochi atît de plini de admirație și de dorință, încît n-am putut să fac altceva decît să întreb:

— Vreți să veniți și voi?

Pe chipurile lor a răsărit atunci soarele!

— Se poate? a întrebat tatăl.

— Firește! am răspuns.

— Marș, urcați-vă în spate! am spus trăgînd scaunul meu

în față, ca ei să se poată strecura pe strîmta bancă de rezervă, care avea exact lățimea potrivită pentru fundurile lor de copii.

— Tineți-vă bine, că jucăria asta are o sută de cai sub capotă! am zis demarînd.

Am ieșit din sat pe șoseaua spre Wiehafen, care era în stare destul de bună, și am gonit vreo cîțiva kilometri în linie dreaptă spre mlaștină. Apoi am dat gaz și după șapte sute de metri atinsesem o sută douăzeci de kilometri la oră, după o mie, o sută – o sută cincizeci, zburam, nu alta.

În oglinda retrovizoare îi vedeam în spate pe cei doi băieți, care cu gurile căscate și cu chica în vînt, făceau niște mutre fericite ca în fața darurilor de Crăciun și a vacanței.

Am înțeles deodată perfect ce obiect de vrajă este un asemenea automobil, mai ales unul ca ăsta. Cu ajutorul lui poți seduce fete, îi poți face pe copii fericiți, poți să-i determini pe bărbați să-și dea drumul la limbă – totul doar apăsînd cu piciorul drept pe accelerator. E prea comic, nu?

Cînd am oprit din nou în fața casei familiei Korner, tatăl le-a făcut vînt băieților înauntru.

— Haide, spălați-vă pe mîini – venim și noi imediat!

M-a rugat să-i dau voie să se uite la motor. Am ridicat capota.

— Formidabilă mașină! a murmurat el. Dar, ce voiam să vă spun, domnule Ziball – cînd ajungem în casă să nu bage nevastă-mea de seamă că aveți niscaiva bănuieli. Cu privire la accident, vreau să spun: vă rog!

— De unde ați dedus asta?

— V-am scris că am aflat ceva. După aceea mi-am putut explica destul de ușor ce s-a întîmplat. O să trecem, dacă vă convine, după-masă, pe la doamna Schleemilch. O prietenă de-a soacră-mi, care o să vă povestească ce a auzit de la răposata – de acord?

— De acord, bineînțeles!

— Și o lăsăm pe nevastă-mea să creadă că a fost un accident, nu-i așa? Altfel cu siguranță s-ar amări rău. Iar bătrîna tot n-ar învia.

— Nu înțeleg, domnule Korner, de ce sînteți atît de sigur că n-a fost un accident?

— Ascultați-o întîi pe bătrîna doamnă Schleemilch, apoi o să înțelegeți cînd veți pune totul cap la cap!

Fereastră de lîngă ușă se deschise și doamna Korner strigă:

— Joseph, se răcește mîncarea!

Ne-am dus în casă, ne-am spălat mîinile la chiuveta din spălătoria prin care intrasem, și după ce am salutat-o pe femeia aceea trupeșă, ne-am așezat la masa lungă din bucătărie, pe care se și aflau castroanele din care se înălțau aburi. Aveam varză creată cu crenvurști și cartofi prăjiți. Am mulțumit pentru invitație și am mîncat pe întrecute cu Joseph Korner și cei doi băieți. Aveau un gust minunat, dar n-am reușit să golim castroanele.

Doamna Korner tăcea. Avea însă multe întrebări în priviri. Întrucît nu știam ce știe ea, tăceam chitic. Korner mîncă, și dacă spunea ceva, era vreun lucru fără importanță – că anul ăsta primăvara a venit atît de tîrziu, că guvernul s-a decis în fine să reglementeze prețurile maxime la alimente, că speră să fie o vară fără ploi, întrucît măsurătoarea cadastrală este destul de obositoare pe umezeala și frigul de primăvară, toamnă și iarnă – și așa mai departe.

A vorbit fără încetare în timpul mesei. Atît de mult, încît era din ce în ce mai clar că trîncănea ca să se afle în treabă. Se părea că și doamna Korner își dădea seama de asta, dar nu zicea nimic. A strîns masa și se pregătea să-și ducă băieții la culcare. Noi am plecat la doamna Schleemilch.

— Într-o juma de ceas sînt înapoi, nevastă!

— Foarte mulțumesc pentru masă; a fost minunată! am zis.

— Să vă fie de bine! a răspuns doamna Korner, întinzându-mi mîna ei aspră de gospodină.

DOAMNA SCHLEEMILCH, VĂDUVA INSPECTORULUI DE POȘTĂ Schleemilch, locuia la etajul unei case izolate, la celălalt capăt al satului Eckelsum. Casa fusese construită desigur acum vreo șaizeci de ani, de vreun țăran înstărit, ca să se retragă în ea la bătrînețe, ori de veterinar, ori de avocat, ori de farmacist. Se afla într-o grădină mare, minunată, părăginită însă, înconjurată de un gard viu mai mare decît un stat de om. Meri și pruni bătrîni se înălțau ici, colo prin bălării. Se mai vedeau resturi de cărări – năpădite de buruieni – care șerpuiau spre casă în meandre complicate, prin iarbă și straturi.

Casa era un coșmar. Arhitectul trebuie să fi avut în minte imaginea oribilului castel Neuschwanstein – numai că acest stil de cofetar fusese realizat aici în miniatură și se potrivea cu peisajul ca un tenor de operetă în frac la focul de tabără al unor cercetași. Pe deasupra, turnulețele erau dărăpănate, stegulețele de fontă, ruginite, iar ornamentele de gresie, măcinate. Ceea ce la castelul plin de grandomanie al lui Ludwig de Bavaria fusese atenuat de impozantul peisaj al Bavariei Superioare, aici era scos în evidență de cîmpia întinsă din jur. Ceea ce acolo făcea impresia de absurditate luminoasă, aici făcea impresie de țăcăneală sumbră. Nu văzusem încă niciodată clădirea aceasta, fiindcă era la marginea satului și fiindcă, din fericire, era întrucîtva ascunsă de gardul viu și de pomi.

Am traversat peluza și am intrat. La parter locuia un profesor pensionar cu soția și fica sa, după cum mi-a relatat Korner. Mirosea a meticulozitate, economie și meschinărie. Cu atît mai surprins am fost după ce am urcat, trecînd pe lîngă coarnele de cerb care împodobeau casa scării. Chiar de

pe pervazul ferestrei din capul scării începea o vegetație luxuriantă.

Doamna Schleemilch părea că posedă o adevărată grădină botanică – niciodată pînă atunci și nicicînd după aceea n-am mai văzut asemenea mostre variate de ghivece de flori și plante ornamentale. În vestibulul de la etaj, sub un oberliht, se afla o bancă de cactuși, printre care cel mai mic era de mărimea unui cap de copil, iar cel mai mare avea cel puțin doi metri înălțime și era gros cît coapsa unei cîntărețe wagneriene. Nu-mi revenisem încă din uimirea provocată de neașteptatul decor de junglă, cînd, pe una dintre cele trei uși care dădeau în vestibul, a apărut doamna Schleemilch. Avea – cum era de așteptat – o stropitoare verde în mînă. Doamna Schleemilch era o femeie de vreo șaptezeci de ani. Avea părul încă negru și foarte des, pe care-l periașe lins pe spate și îl strînsese într-un coc masiv la ceafă. Un nas mare și lat, care se termina cu un vîrf roșietic, îi umbrea gura, astfel încît nu-ți dădeai seama imediat dacă ceea ce îi împodobește buza superioară este umbra nasului ori o idee de mustață. Era mustață – la fel de neagră ca și părul din cap, și destul de deasă.

Doamna Schleemilch a pus stropitoarea alături de cactuși, pe bancă, ne-a salutat pe Korner și pe mine și după ce a auzit numele meu, a zis că mă cunoaște.

— Sînteți de la teatru, nu-i așa?

Am încuviințat din cap. Am fost poftiți să intrăm în cameră. Aici vegetația lua forme aproape înfricoșătoare. Un perete era cu totul acoperit de un cissus între crengile și frunzele căruia era agățată o mare colivie de păsări. Înăuntru, un papagal verde făcea gimnastică și flecărea. În fața ferestrei din stînga erau cerceuși înfloriți, ciclame sălbatice și mai multe ghivece cu flori necunoscute mie. Lîngă ușa camerei vecine, un filodendron își înălța frunzele palmate spre tavan

și-și întindea rădăcinile aeriene pînă la covor. Ceea ce scotea bătrîna din acest decor verde era cu adevărat ceva unic. În contrast cu parterul acestei case stupide, aici sus mirosea frumos a prospețime, a flori, a pămînt reavăn și mănos și a fertilitate.

Rugîndu-ne să luăm loc, doamna Schleemilch se așează pe cel de al treilea scaun de lîngă masă.

— Domnul Ziball voia să vă roage să-i povestiți ce a zis soacra mea, spuse Korner.

— E vorba de cazul Pohl, explicai după ce-mi făcusem rapid socoteala că e bine ca aici să joc cu cărțile pe față. Eu cred că soacra domnului Korner a observat, poate, de la fereastra ei, ceva ce ar putea contribui la clarificarea problemei. De aceea am încercat să vorbesc cu dînsa – dar între timp a intervenit, din păcate, accidentul.

Doamna Schieemilch se ridică de pe scaun și luă din bufetul dintre ferestre o scrumieră de bronz, în formă de scoică și o cutiuță plată de lemn, din care scoase o țigară de foi, subțire și neagră. Nu mă mai uimea nimic. În ultimul timp mă obișnuisem cu orice în relațiile mele cu văduvele – de la Lydia pînă la bunicuța cu pomeți ca merele. Astfel încît i-am ajutat să pună în funcțiune trainicul brazilian tare ca un creion și cu permisiunea ei, mi-am aprins și eu o țigară. Korner ni s-a alăturat și după toate manipulările de brichete și chibrituri, eram din nou cu toții pe scaune și fumam. Fumul de trabuc se potrivea cu mediul înconjurător. Făceam o asociație de idei cu Danemarca și femeile bătrîne de acolo, care fumează trabucuri chiar și pe stradă.

— Păi, vineri după-amiază Emmy a venit...

— Cine este Emmy, vă rog?

— Prietena mea, doamna Grotrian – soacra domnului Korner, aici de față.

— A, da, scuzați – nu știam...

— Ei, și a venit deci vineri după-amiază la mine, ca de obicei. Nu era nimic deosebit în asta. Ne vizitam cu schimbul – de trei, patru ori pe săptămână. Uneori mă duceam eu în căsuța ei, din spatele birtului, alteori venea ea la mine. Fusesem la ea și în ultima joi, înainte de accident, și imediat după asta m-am dus la spectacolul dumneavoastră. Emmy nu mergea niciodată cu mine la teatru, fiindcă o stingherea surzenia ei. De altfel a fost oribilă piesa aia pe care ați jucat-o atunci, domnule Ziball – Ușile...

— Cu ușile închise, i-am venit eu în ajutor.

— Da, de-a dreptul oribilă. Ceva atît de apăsător! A fost ca un prolog la toate întâmplările care au urmat după aceea, nu-i așa?

Am dat din cap. Avea dreptate. Numai de-ar vrea să povestească mai departe, fir' ar să fie! Eram atît de încordat, timpul trecea, iar ea pufăia din trabucul, în vîrfurile cărui se formase un con argintiu de cenușă.

— Mai departe, doamnă Schleemilch, zise Korner. Ce a fost vineri?

— Ce atîta grabă, domnule Korner? Voi ăștia tinerii nu puteți aștepta niciodată! I-a dojenit ea. Nici Roma n-a fost clădită într-o zi! D-aia are să se prăpădească lumea. Din cauza nerăbdării, cineva are să apese pe un buton greșit, zise ea întorcîndu-se spre mine, da, sigur – azi nimeni nu mai poate să te asculte cînd vorbești. Soțul meu totdeauna spunea: Luisa, nu te grăbi! Totdeauna așa a spus. Ce credeți că s-ar alege de florile și cactușii mei, dacă aș fi atît de nerăbdătoare...?

Mă imaginam peste doi ani stînd tot aici și așteptînd relatarea doamnei Schleemilch. De atîta răbdare barba îmi va fi crescut și va fi trecut prin tăblia mesei, ca odinioară lui Barbarossa, plante ornamentale mi s-ar fi încolăcit în jurul

mădularelor; iar doamna Schleemilch tot ar continua să povestească, într-adevăr nu puteam aștepta atît de mult.

— Spuneți-mi, vă rog, stimată doamnă, am zis, sperînd în efectul acestor cuvinte, ce v-a relatat răposata dumneavoastră prietenă vineri, după teatru. Am făgăduit să mă întîlnesc cu cineva la opt. Și e ora șapte.

— În niciun caz, n-o să vă mai puteți ține promisiunea! exclamă împlînzitoarea de flori.

— Are un automobil rapid, zise Korner.

— Da? Atunci o să goniți nebunește și o să intrați într-un copac! Eu niciodată nu merg cu automobilul! Cînd zilnic auzi și citești cîte se întîmplă cu automobilele... În ultimul an au murit în Europa mai mulți oameni din cauza automobilelor decît de tuberculoză. Știați asta?

Am mai tras în direcția ei o salvă cu „stimată doamnă”:

— Da, dar poate totuși ați putea să ajungeți la obiect, stimată doamnă.

— Firește, domnule Ziball, zise ea cu amabilitate. Unde am rămas?

— Vineri, a venit prietena dumneavoastră...

— A, da, mulțumesc – sînt cea mai mare uitucă de pe lume. Înainte aveam o memorie, domnule Ziball, de necrezut. La liceu, spre exemplu, într-a șasea – într-a șaptea am dat balacaureatul și apoi un an am mai fost într-o școală de fete în Pădurea Neagră, o epocă grea, de despărțire, căci îl cunoscusem pe bărbatul meu – era o dragoste pură, firește – ne știam de la lecțiile de dans și ne logodisem în secret la serbarea coronițelor. Părinții mei nici nu voiau să audă, abia împlinisem șaptesprezece ani, și Emil al meu cîștiga în totului tot nouăzeci de mărci pe lună. Mărci-aur firește, și asta valora mai mult ca azi. Șaizeci de ouă le cumpăram cu optzeci de pfenigi, domnilor – dar ce voiam să...

— Vineri, după-amiază! am gemut eu.

— Da, acumă știu, scuzați-mă, domnule Ziball, dar amintirile te năpădesc cînd poți să vorbești despre timpuri trecute. Cînd trăia Emmy, vorbeam deseori despre...

— Doamnă Schleemilch! strigă Korner aproape prea tare, ce a povestit soacră-mea?

— Despre ce?

Mai că mă apucase damblaua.

— Nu mi-ați spus la înmormîntare că vă povestise ceva, ce observase ea – ori n-a fost așa?

Korner o privea așa cum se uită unii soți la tovarășele lor de viață în seara nunții de aur, după ce au plecat musafirii. Avea în ochi o cană mare de cafea plină de furie.

— A, da! făcu doamna Schleemilch cu amabilitate. Ei, mi-a spus că în teatru domnesc moravuri destul de ușuratece.

— Cum așa? am întrebat eu.

— Emmy stătuse la fereastră în seara cînd în sală se juca piesa aceea oribilă. Nu putea să doarmă seara. Să citească ori să lucreze ceva, iar nu putea, din cauza ochilor. Așa că deseori ședea o oră, în fotoliul de la fereastră, și se uita în curte. Da' acolo numai rareori se întîmpla ceva. Doar cînd era dans ori seri distractive, ori teatru – atunci mai era cîte ceva de văzut. Automobile, oameni de teatru, uneori o pereche de îndrăgostiți – și aici doamna Schleemilch începu să chicotească – ei, ei, avea și ea plăcerile ei atunci, și puțină variație. Plăceri inofensive de om bătrîn, știți, te uiți doar, fiindcă participarea e prea anevoioasă.

— Mai departe, doamnă Schleemilch, am zis cu voce răgușită de încordare.

Avusesem dreptate. Bătrînica îl văzuse pe asasin, de aceea murise.

— Joi, cu o jumătate de oră înainte de terminarea spectacolului, cineva se plimbase de colo, colo neconținut prin curte. Și încă înainte de a fi fost deschisă bine ușa

glisantă de la peretele din spatele sălii, și înainte ca lucrătorii să fi început să încarce decorurile în remorca din spatele autobuzului, Emmy a văzut venind un tânăr. A sărit de pe rampă și s-a dus fuga la autobuz. Persoana stătea acolo în umbră și a vorbit cu el vreo cîteva minute. Nu mult, spunea Emmy. Apoi s-au urcat amîndoi în autobuzul gol – dar Emmy n-a putut vedea exact ce s-a întîmplat înăuntru. De altfel ea s-a uitat mai mult la ușa scenei, unde se încărcau decorurile și mobilele.

— Nu v-a făcut vreo descriere mai amănunțită, am întrebat surescitat, văzînd că mi se pulberă iar toate iluziile:

— Nu, chipul femeii nu l-a recunoscut.

— Ce? Cum, vă rog? Chipul femeii? Al cărei femei?

— Cea care s-a urcat cu tînrul în autobuz! a zis ea speriată.

O întrebasem atît de impetuos, încît mă privea înfricoșată.

— Era o femeie?

— Da. Doar v-am mai spus, nu? Ea se plimbase încoace și încolo prin curte pînă a venit tînrul. N-am spus așa?

— Ați vorbit de o persoană, doamnă Schleemilch, zisei eu.

— Firește, înainte așa le spuneam ăstora care „pîndesc” noaptea după tineri – „persoane”. Altfel nu s-ar fi indignat Emmy de moravurile ușurate din teatru.

O clipă mi-a venit în gînd că și bărbații... dar apoi mi-am spart capul întrebîndu-mă cine putea fi femeia. Gisela – dar ea stătuse pe scenă pînă la urmă... Cine, cine fusese?

Walltraud Bury? Deci Bury! Iar încercarea ei de a mă seduce fusese o manevră spre a-mi abate atenția?

— N-a făcut niciun fel de descriere? am încercat încă o dată.

— O femeie zveltă. Destul de zveltă, spunea Emmy, Mai mult nu știu.

— A văzut-o coborînd?

— Despre asta n-a spus nimic.

M-am ridicat de pe scaun.

— Vă mulțumesc foarte mult, doamnă Schleemilch. Cred că acum am mai făcut un pas înainte.

DACĂ VOIAM SĂ FIU LA ȘAPTE JUMĂTATE LA ZANDER, trebuia să conduc foarte repede. Dar asta n-a fost posibil, fiindcă se lăsase ceața. Ba au mai intervenit și fel de fel de ghinioane – ca totdeauna cînd ești grăbit. Două bariere de cale ferată erau lăsate și a trebuit să opresc și să aștept; o combină secerătoare-treierătoare s-a tot mocăit vreo cîțiva kilometri în fața mea și nu puteam s-o depășesc pentru că șoseaua era prea îngustă și plină de cotituri, și din partea opusă era trafic prea mare – să turbezi nu alta. Îl mai dusesem și pe Korner acasă de la coșmarul arhitectural în care fusesem la doamna Schleemilch. Omul îmi promisese să nu pomenească nimănui despre conversația noastră. Și doamna Schleemilch făgăduise să tacă – dar cu privire la asta eram destul de sceptic. Însă, la drept vorbind, asta nu mai era atît de important. Cel mai tîrziu a doua zi dimineata puteam să-i relatez procurorului totul – și atunci terminam bîlciul. Atunci aveam să scap, speram, și de teama că cioclul sumbru ar mai reuși să mă doboare de pe vreo scară ori să mă lichideze în vreun fel oarecare. Au să-l prindă. Să-l prindă? Cum adică să-l? Bătrîna văzuse o femeie. Ei, drăcia dracului! Dar cel care telefonase, blagoslovindu-mă atît de zelos cu amenințări, fusese un bărbat. Cel ce pătrunsese în camera mea fusese bărbat. Geamătul acela cînd lovisem cu umbrela era al unui bărbat. Pe culoarul care duce la scenă, slujnica de la bucătărie cu obraji roșii – admiratoare a spectacolelor de teatru – văzuse un bărbat... dar cu Hannes Pohl în autobuz se urcase o

femeie. Misteriosul mandant al lui Ferdinand Hoch era un bărbat – judecînd după vocea de la telefon. De unde dracu apăruse femeia care, probabil, îl sugrumase pe Hannes? Mereu îmi venea să mă gîndesc la plîngăreața de Bury – cînd fusesem noaptea la ea.

În sfîrșit, am putut depăși combina. Ceața era din ce în ce mai deasă. Mergeam cu treizeci, patruzeci la oră și asta era destul de imprudent. Să fii nevoit să mergi atît de încet cu un automobil atît de rapid, era ca și cum ai sta pe o canapea cu o fată seducătoare și ai discuta despre Critica rațiunii pure a lui Kant, în loc să... Hop! un biciclist. Bineînțeles fără ochi de pisică. Am scăpat ușor. Am înjurat și am condus și mai încet.

În sfîrșit, au apărut periferiile Wiehafenului. Am observat după lămpile de pe stradă, care înotau ca luna în lapte. Apoi m-am mai și rătăcit și deodată m-am pomenit într-un alt cartier, pentru că nu observasem o bifurcare. După întrebări și căutări am ajuns în fine în partea unde se afla casa lui Zander. Era opt și zece cînd descoperisem strada și opt și un sfert cînd apăsam pe butonul soneriei de la poarta grădinii. Nu puteam vedea casa – era mult în spate și de altfel între timp se întunecase și ceața era neverosimil de deasă, ca o frînghie de rufe plină cu cearceafuri ude. Parcasem mașina lui Ferdinand Hoch pe brîul de iarbă care desparte alea pentru bicicliști, de stradă. Aici, în afara orașului, era foarte liniștit. Casele – cele mai multe recent construite – erau distanțate unele de altele, despărțite de terenuri întinse. După cîte știam eu, grădinile de pe această parte a străzii se mărgineau în spate cu pădurea – dar nu se putea observa nimic acum. Undeva, din depărtare, fluiera un tren. O lampă pe stradă se forța din răspuțeri – dar în zadar – să strălucească în această supă de mazăre.

Am sunat încă o dată și încă nu luasem degetul de pe buton, cînd poarta a scrișnit și împingînd-o ușor, s-a deschis.

În același timp, în ceață a început să licărească o lumină. M-am îndreptat către ea și după câțiva pași am auzit o voce de femeie strigînd:

— Domnul Ziball?

— Da, vin! am strigat la rîndul meu și de pe pietrișul care scîrțîia sub picioare pe potecă, am nimerit într-un strat ce părea a fi plantat cu tufișuri de trandafiri tunși scurt, căci se agățau și-mi zgîriau cracii pantalonilor, apoi am dat din nou de drumul bun și, în fine, am ajuns la intrarea casei lui Zander. Acum puteam desluși și ușa și am văzut că în cadrul ei stătea doamna Zander.

— Poftiți, mi-a spus ea.

— Mulțumesc! am replicat. Scuzați-mă că am întîrziat – ceața. A fost greu să găsesc casa dumneavoastră.

Mă gîndeam că dacă aș fi adus un buchet de flori, aș fi făcut o bună impresie. Acum însă era prea tîrziu.

Doamna Zander a închis ușa în urma mea și m-a condus într-un vestibul, unde, la invitația ei, mi-am scos trenciul și l-am pus într-un cuier de fier forjat. Era foarte cald în casă – în orice caz după drumul prin frigul și umezeala de afară, mi se părea foarte cald. Doamna Zander, care arăta gravă și palidă, a deschis o ușă de lîngă cuier și mi-a spus:

— Vă rog!

Am intrat într-o încăpere foarte mare. Ce mi-a atras privirea în primul rînd a fost un uriaș covor oriental, care se întindea de la peretele cu ferestre largi, cu jaluzelele trase pînă jos, pînă la un perete pliant de lemn din partea dreaptă. Covorul era fermecător și trebuie să fi costat o avere. Dogorea pur și simplu de culori, fără să fie țipător. Holul imens – spațiul acesta putea fi denumit cameră doar de vizitatorii răutăcioși – avea mobile puține. Niște fotolii adînci din piele de căprioară cafeniu deschisă stăteau în jurul unei mese largi și joase, cu tăblie de marmură neagră, pe care se

găsea un platou din sticlă de Murano, destul de mare ca să se scalde niște gemeni în el. Pe peretele de deasupra grupului de fotolii, într-o ramă aurită, în stil baroc, atârna un tablou în ulei de cinci metri pătrați, reprezentînd o scenă de vînătoare, cum ar fi pictat-o Bocklin, dacă ar fi pictat așa ceva – atît era de posomorîtă și de o fantomatică dulcegărie.

— Luați loc, domnule Ziball, am să-l înștiințez pe soțul meu că ați venit! zise doamna Zander indicîndu-mi fotoliile.

M-am așezat vizavi de tablou și am început să privesc în jur. Pereții erau acoperiți cu rafie, ceea ce dădea încăperii un caracter intim, cald, plăcut, în ciuda mărimii ei. În dreapta mea, lîngă ferestre, era un cămin, în fața căruia se aflau alte două fotolii adînci. Pe pervazul căminului se aflau o serie de sticle cu whisky, coniac, benedictină. Deasupra, ca și printre ele, erau puse sau atîrnau măști și arme africane. În colțul drept, la peretele pliant, era un dulap în stil Renaissance de mărimea unei camere de baie din blocurile de locuințe. Pe latura cu ușa era o combină muzicală, pe care se afla un telefon de culoarea fildeşului. Erau o mulțime de lămpi în holul acela, dar numai două ardeau, un lampadar stupid de împopoțonat, însă cu siguranță scump, lîngă masa de marmură, și o aplică cu bec imitînd lumînările de ceară, la ușă. În cămin mocnea o buturugă groasă de mestecăn. Mirosea a casă înstărită, a fum de lemn, a țigări de foi și a piele.

Mă gîndeam că și eu m-aș simți bine într-o asemenea încăpere – numai tabloul l-aș arunca afară. El domina totul. Mă enerva mistrețul rănit din prim planul tabloului, care mă privea cu ochii lui răi și roșii. Bucuros mi-aș fi aprins o țigară, dar nu vedeam nicio scrumieră. Poate cada de baie din sticlă era o scrumieră – dar nu eram sigur.

S-a deschis ușa și a intrat doamna Zander, care mi-a spus:

— Soțul meu vă roagă să aveți cîteva minute răbdare. Vine

imediat. Vă rog să mă scuzați și pe mine – îndatoriri gospodărești. Pot să vă ofer ceva de băut?

Mulțumind, am răspuns afirmativ, iar ea luînd un pahar de pe dulapul uriaș, m-a întrebat:

— Whisky sau coniac?

M-am hotărît pentru coniac, deoarece calitățile băuturilor de pe cămin le cunoșteam doar din auzite. Doamna Zander a schimbat paharul cu o cupă, mi-a turnat o porție zdravănă din coniacul cu nume imperial și mi-a pus-o în față, pe tăblia neagră a mesei. Apoi a luat de pe combina muzicală un ziar și mi l-a dat.

— N-o să dureze mult; noroc! a zis și a dispărut.

Un sfert de minut am mirosit licoarea aurie și ca uvertură am luat din ea între dinți preț de o lingură de ceai plină. Gustul ei m-a făcut să gîndesc că trebuie să fie grozav să ai atîția bani cît necesită un asemenea deliciu. Mi-am pus în gînd să cîștig mai mult. Poate Zander avea vreo comandă interesantă – mi-aș cumpăra o sticlă „Napoleon” și aș bea-o singur, cu toată considerația și dragostea. Singur înseamnă cu nimeni altcineva afară de Gisela. Gisela! Toată după-amiaza nu mă gîndisem de-adevărat la ea. Acum Gisela este – m-am uitat la ceas – da, acum ea e pe scenă și joacă rolul lui Ines. Exact opt și jumătate.

Am luat ziarul. Era din ziua aceea. Nu citisem încă ziarele. Pe prima pagină se afla o notiță însemnată cu o cruce, în creion roșu. Deodată am înțepenit și am simțit că mi se pune un nod în gît.

MISTERIOASA MOARTE A UNUI CONTABIL SINUCIDERE ORI CRIMĂ?

IERI DUPĂ-AMIAZĂ, LA OLDERS, CONTABILUL RICHARD Wagner a jost găsit mort în locuința sa din Nibelungenweg. Cincvagenarul a fost doborât de un glonte în cap provenit de la un pistol. Arma a jost găsită sub fotoliul său. Alarmată de gazdă, care l-a găsit mort, poliția a sosit imediat la fața locului. Ampretele și poziția armei duc la concluzia că e vorba de sinucidere – totuși nu e cu totul exclus să fie vorba de o crimă, după cum conchidem din relatările Secției de anchetare a crimelor. Mortul a fost șef de birou la firma A. Sibberfoot din Bergstrasse 26, al cărei proprietar, acum paisprezece zile...

— INTERESANT, NU-I AȘA?

M-am întors. În spatele meu era Zander. Nu-l auzisem venind. Peretele pliant fusese desfăcut o jumătate de metru. Dincolo domnea întunericul. Zander avea o haină de casă din păr de cămilă, era cu mâinile la spate și mă privea de sus zîmbind.

— Da' mi-ați tras o sperietură, nu glumă, domnule Zander, am zis ridicându-mă în picioare.

— Erai prea cufundat, dragă Ziball – prea cufundat ha-ha-ha!

Rîsul lui mieros contrasta în mod bizar cu expresia feței. Fața nu era rîzătoare – dimpotrivă, ochii îi erau doar mici crăpături înguste, iar gura, îndată ce a terminat de rostit cuvintele, s-a schimonosit.

— Păstrează-ți locul! zise fără să-mi întindă mîna.

Apoi, în timp ce eu mă așezam uluit, înconjură masa de marmură și se instalează în fotoliul din fața mea. Mîna dreaptă și-o ținea în buzunarul larg al hainei de casa, iar stînga și-o puse pe genunchi, căci ședea picior peste picior.

Mîna era bandajată gros.

M-am uitat la ea.

O clipă am fost tentat să mă ciupesc de coapsă ca să văd dacă sînt treaz. În clipa următoare m-am gîndit: trebuie să ies de aici!

Zander şedea nemişcat.

— Nu mai are niciun rost! zise el.

— Ce... cum? Nu înţeleg nimic!

Vocea mea suna ca venind de departe.

— Ba da, ba da! spuse el. Cred că înţelegi foarte bine. Pînă acum, în orice caz, ai înţeles mai bine decît îmi convenea. Dar acum s-a zis, Ziball. S-a terminat, s-a zis, gata! Nu poţi spune că nu te-aş fi prevenit. Nu? Numai că nu m-ai ascultat. Din nevoia de a te face remarcat, ori fiindcă voiai să te impui iubitei tale, ori fiindcă te-a apucat deodată un acces de ambiţie... nu ştiu. Mereu ai continuat să adulmeci. N-ai precupeţit nici oboseală, nici bani – ha- ha-ha. Ciudat individ mai eşti! Cum poate cineva să-şi sape singur, cu atîta zel, groapa? A fost şi curiozitatea de a face un pic pe detectivul – ce pueril ai procedat! Pohl a murit din cauza curiozităţii şi a morfinomaniei sale. Ai să-l întîlneşti curînd, Ziball! În cazul că crezi în viaţa de apoi, el te şi aşteaptă pe un nor şi are să-ţi spună cum e acolo...

Devenisem deodată liniştit, la fel de liniştit ca unul căruia nu i-a mai rămas nicio şansă. Numai stomacul îmi zvîcnea, nu inima, pe ea n-o mai simţeam. Am vrut să iau paharul cu coniac.

— Nu mişca – zise Zander, întorcînd în buzunar mîna aşă fel, încît gura ţevii pistolului pe care sigur îl avea înăuntru să ţintească în pieptul meu.

— Hm, asta ar fi deci! spusei eu. Coniacul e bun, domnule Zander, păcat că e prea departe ca să pot ajunge la el fără să mă mişc.

— Ai dreptate – sînt prea nervos. – răspunse Zander

rîzînd. Bea-l liniştit. Şi aşa am de gînd să-mi iau rămas bun de la dumneata fără zgomot. După cum presupun, nu ai nicio armă.

— Nu posed arme – sînt pacifist, am zis aplecîndu-mă în faţă şi înşfăcînd paharul.

Dacă ăsta era ultimul coniac din viaţa mea – şi după toate aparenţele cam aşa era – atunci să fie cel puţin o marcă excelentă. Păcat că nu ştiusese mai dinainte de ea.

— Noroc! zise Zander.

— Asta înseamnă să-ţi fie de folos, am răspuns. Pot fuma?

— Şi asta poţi, dacă ţi-e poftă! a zis Zander zîmbind.

— Am scormonit în buzunar, am scos ţigări şi chibrituri şi mi-am aprins o ţigară. Apoi m-am lăsat pe spate. Stomacul mi se liniştise.

— Ei? Cum aţi gîndit să fie execuţia?

— Buni nervi ai, toată consideraţia! spuse Zander.

Nu mă slăbise din ochi nici măcar o fracţiune de secundă.

— Dumneavoastră nu, după cît îmi pare! am replicat eu.

— S-au adunat cam prea multe în ultimul timp, mi-a răspuns el, vorbind cu tonul unui funcţionar de bancă, liniştit că i-a ieşit bine bilanţul, după ultima zi a lunii. Intîi încorijibilul Pohl, care trebuia înlăturat, fiindcă desfăcuse pachetelele, pe care trebuia să le transporte, dar pe care n-avea voie să le deschidă. Şi pentru că – prostănaclul – se obişnuise să folosească şi el marfa. Apoi dintr-o nebunie crasă, mai voise să mă şi şantajeze, ce cap sec! După aceea Sibberfoot, care-l cunoştea pe Pohl, şi care, cuprins de frică din cauza lichidării acestuia, voia să lase totul baltă... Zander făcu o pauză, privindu-mă îngîndurat. Dacă ţi-aş fi servit-o şi dumitale atunci cînd te-ai dus în biroul lui Sibberfoot, n-ar mai trebui să mă ostenesc azi cu dumneata. Ar fi fost uşor. Erai aproape gata să pui mîna pe clanţă. Eu mă aflam la doi metri depărtare de dumneata, în casa scării. Unealta potrivită

cu care-l trimisesem pe bătrîn la plimbare era încă în mîna mea, cînd te aflai acolo, bătînd în uşă şi cînd potaia a început să latre...

— Interesant, într-adevăr, foarte interesant, am remarcat. Numai că pentru puterea mea de înţelegere, cam înceată, aţi trecut prea repede peste prima dumneavoastră acţiune importantă, domnule Zander. Dacă tot stăm atît de nostim la taifas – cum a fost cu Pohl în Eckelsum? V-aţi travestit?

— Nu, tinere. Cum de tragi concluzia asta? a făcut rînjind.

— La lichidarea lui Hannes Pohl sau la trecerea lui în veşnicie, cum vă place s-o numiţi, în microbuz s-a urcat o femeie, o femeie zveltă, înaltă!

— Eu am fost aceea, zise o voce de femeie în spatele meu.

M-am întors. Buna soţie (bună?) a lui Zander stătea în semiîntuneric, rezemată de uşa glisantă.

— Eşti nebună, Elsbeth! Ce-l priveşte asta pe el? strigă Zander furios.

— Da' nu te agita, puîşor! făcu ea calmă.

Spusese „puîşor”, şi asta aici, în acest context, suna ca şi cînd o calfă de măcelar ar recita un vers din Mörike în timp ce căsăpeşte viţei. Dar de ce bestiile n-ar fi afectuoase? Şi hienele se dezmiardă între ele. Niciodată n-aş mai putea spune ori auzi „puîşor” fără să-mi amintesc de acest contrast groaznic... presupunînd că aş mai avea ocazia să spun „Puişor”.

Mult mai rău era că mă aflam între două fronturi. Stăpîna casei în fundal, întreţinînd împreună cu ucigaşul oaspeţii – ce simpatic!

— Aşa! O antrepriză în familie! exclamai.

— Da – foarte spiritual, şuietă în spatele meu jumătatea cea bună a simpaticei perechi. De ce nu isprăveşti odată, puîşor?

— Tînarul nostru prieten urmează să se mai bucure un

pic, remarcă Zander cinic. Ne-a făcut atâtea buclucuri, încît socot că e just și echitabil să-i mai administrăm o porție de spaimă. Ce-i drept, el își dă din răspuțeri osteneala s-o ascundă... dar pariez că-l trec sudorile. Am dreptate, Ziball?

N-am răspuns. Trebuia să cîștig timp – asta era tot ce puteam face.

— De unde știi, de fapt, că s-a urcat o femeie în microbuz la Pohl? întrebă Zander. Căci, după cum socot, am avut grijă să reduc definitiv și total la tăcere martora.

— De unde ați știut că bătrîna ședea la fereastră? am întrebat la rîndul meu.

— Eram în microbuz cînd s-a urcat Pohl cu soția mea. Mă aflu ca rezervă acolo, știi. Pentru femei nu e totdeauna atît de simplu să sugrume un bărbat...

— Încetează! strigă doamna Zander în întunericul din spatele meu.

— ...și din microbuz am văzut-o pe bătrînă. A tras perdeaua la o parte cu puțin timp înainte de a veni Pohl. Iar cînd duminică la prînz te-am văzut vorbind cu ea – a fost limpede pentru mine că însemna un pericol. Trebuie să acționezi cu prudență, Ziball, chiar cînd asta înseamnă treabă mai puțin plăcută.

— Aș vrea să isprăvești odată, zise stăpîna casei.

— Da' ce s-a întîmplat, Elsbeth? Mai avem încă pînă la sfîrșit. Afară de asta, avem timp. Ori ai vrea să privești la televizor ceva anume?

Porcul! Cîinele sarcastic! Mă fierbea în suc propriu. Faptul că eram neputincios, mă copleșea încet, încet.

Doamna Zander trecu pe lîngă mine la dulap și-și luă un pahar.

— Vrei și tu? întrebă ea.

— Mulțumesc, nu; mai bine după aceea – după ce ne-o părăsi oaspetele, răspunse Zander.

— Dacă-mi permiteți, v-aș ruga încă un pahar, am zis eu.

— Puneți paharul în mijlocul mesei, spuse ea.

La toate se gîdea asta. Într-adevăr, avusesem de gînd ca atunci cînd ar fi fost destul de aproape cu sticla de coniac, s-o înșfac. Apoi i-aș fi aruncat-o lui Zander în fața pe drăgălașa-i soție, și înainte de a se dezmetici ei, aș fi fost afară. Dar n-a mers. Mi-a turnat în pahar, rămînînd de cealaltă parte a mesei.

— Ceea ce într-adevăr ți-am luat în nume de rău este lovitura pe care mi-ai dat-o în mîna stîngă, zise Zander ridicînd puțin mîna bandajată. Doare al dracului de tare. Dacă aș fi avut în noaptea aceea un revolver la mine, să știi că de durere nu ți-aș fi rămas dator cu răspunsul.

— Îmi pare sincer rău – acum eram eu ironic – dar dacă aș fi bănuît că dumneavoastră erați oaspetele nocturn, nu v-aș fi făcut niciun fel de dificultăți. Dar, de fapt, pe cine privea vizita dumneavoastră?

— Pe dumneata, dacă vrei să știi precis. Aveam o frînghie cu mine. Exact aceea pe care vrem s-o întrebuițăm azi pentru vindecarea tuturor suferințelor dumitale. Eram însă singur, și ca s-o pot întrebuița, trebuia ca dumneata să dormi.

— Credeam că ați fost să-i faceți o vizită domnișoarei Eggers; ea locuiește în camera în care ați intrat pe fereastră. Intenția e evidentă, stimată doamnă, am continuat eu, întorcîndu-mi capul peste umăr către doamna Zander – care se dusesse cu paharul de coniac din nou la postul ei din spate – fiindcă scumpul dumneavoastră soț a mai încercat s-o convingă pe tînăra doamnă de pasiunea lui, dar...

— Ține-ți botul! Imediat! îmi strigă atunci Zander.

De furie, se roșise tot. Jocul acesta era periculos pentru mine și în gînd m-am pîlmuit.

— Carevasăzică așa! făcu doamna Zander.

— Minte ticălosul! exclamă Zander, privindu-mă cu niște ochi care ar fi făcut o splendidă carieră în atelierele de cuțite de la Solingen.

Telefonul începu să sune. Am spus mereu că telefoanele sună totdeauna în momente nepotrivite. De data aceasta momentul nepotrivit era pentru încîntătorii mei amfitrioni.

— Lasă-l să sune, spuse Zander în șoaptă, de parcă ar fi putut fi auzit prin receptorul așezat la locul lui în furcă.

A făcut apel de opt ori, apoi cel ce telefona a renunțat. Între timp privirea lui Zander se tocise.

— Vrea să ne mai irite un pic tînărul ăsta. Truc vechi: dezbinarea adversarilor. Nici măcar nu mă faci să zîmbesc, domnule detectiv, pe care-l pot vîri în buzunarul de la vestă!

— Uneori reușește, zisei eu.

— Astăzi nu!

Mi-am mai aprins o țigară. Era nouă fără douăzeci. Abia de o jumătate de oră mă aflam în această casă ospitalieră, dar mi se părea că stau aici de la sfîrșitul războiului. Era o zi cît un an de lungă.

Conversația lîncezea. În spatele meu am auzit scîrțîind lemnul. Desigur se așezase doamna Zander. N-o amuza jocul de-a pisica și șoarecele pe care-l juca criminalul ei soț cu mine. Părea că o interesează mai mult ultimul act al tragediei. Sînt frecvenți asemenea oameni. Ei sînt în stare să facă un rău mare doar pentru simplul fapt că în afară de plăcerea ce le-o pricinuieste necazul cuiva, nu pot să savureze o altă satisfacție – de pildă cea care anticipează ceva. Tocmai voiam să-mi spun în gînd „biata doamnă Zander”, cînd bestia a început să-l asmută din nou:

— Termină odată! Trebuie să-l mai și cărăm de aici!

Avea într-adevăr un suflet de aur.

Imaginîndu-mi cum cei doi au să îngroape în grădina proaspătul meu cadavru, a trebuit să dau repede pe gît o

înghițitură de coniac. Încă nu puteam să găesc avantaje deosebite în ideea că voi fi mort.

Zander nu asculta ce spunea. Își pusese capul în piept și mă privea de jos în sus. Ochii lui aproape fără gene reflectau voluptatea nebună care clocotea în el.

Am început să-mi trag, milimetru cu milimetru, picioarele înapoi pînă la marginea fotoliului. Dacă femeia din spatele meu nu avea și ea un pistol, aș putea reuși...

— Simpatice tînăr – Pohl, spuse Zander cu falsă duioșie, dar era cam prost. Îi telefonasem după-masă – anonim ca totdeauna. I-am spus că o femeie are să-i aducă noi instrucțiuni și o nouă cantitate de morfină de expediat – ca urmare a curiozității sale, aflase ce fel de marfă îi trecea prin mîini și ajunsese să fie dominat de patima asta. Urmău să se întîlnească seara, în autobuz, în curtea din spatele sălii de teatru din Eckelsum. Dacă ar fi fost vigilent, s-ar fi asigurat. Toți sînt destul de nătărăi. Și lacomi de bani. Și mai ales nechibzuiți. Wagner la fel. La început a intrat în joc atît de frumos – apoi nu se mai putea sătura. Cu el a fost ușor ieri dimineața. La fel ca și cu elegantul dimitale coleg, Hoch!

Am încremenit. Ce se întîmplase cu Ferdinand?

— Domnul începuse să adulmece și el! continuă Zander. Ori dumneata l-ai molipsit, Ziball? Ei – lui i-am achitat polița mai adineauri. Dacă după contactul cu sofita căzută din înaltul tavanului, capul lui rezistă – atunci vreo cîteva luni viața artistică va trebui s-o scoată la capăt fără el... ori nu știi încă nimic de accident?

— Nu. De la cinci și jumătate am fost plecat cu automobilul lui Hoch.

— Aha, deci așa...? rînji Zander cu gura atît de largă; că-i vedeam plombele de aur sclipind pe măsele. Cînd soția mea a sosit pe scena goală la șapte, pentru a rezolva niște afaceri – asta face deseori, după cum are și un excelent simț în a

descoperi locurile bune pentru a servi drept ascunzătoare – deci cînd a venit pe scenă, acolo, în spatele unei culise, stătea pe vine lordul Hoch! Printr-o întîmplare – o întîmplare teribil de rară – eu aveam ceva de lucru sus, pe coridorul circular. N-am mai putut împiedica accidentul. Închipuie-ți! A treia sofită s-a desprins și a căzut drept în capul bietului om. Reprezentația de astă-seară va trebui probabil amînată. Din păcate, noi doi n-am putut aștepta sosirea ajutoarelor, fiindcă aveam întîlnire cu dumneata, dragă amice. Ești ultimul pe care am vrea să-l dezamăgim... ha-ha-ha! Și-acum mai ești și cu automobilul nenorocitului aici? Unde e?

— Pe fișia de iarbă din fața casei dumneavoastră, în stînga, am zis încet.

Mă simțeam destul de jalnic. Mă bizuisem în ascuns pe Ferdinand Hoch. El știa că eram la Zander. Sperasem ca ăștia să zăbovească pînă la sfîrșitul reprezentației. Atunci Hoch m-ar căuta poate aici. Fusesse o speranță nebunească – acum dispăruse ca o minge care cade într-o gură de canal. Rămînea numai perspectiva cu masa de marmură. Dacă nici asta nu mergea, s-a zis, atunci acest coșmar cu ochii deschiși devenea realitate și însemna să ajung protagonistul regretat al unei solemnități bine organizate pe scena Teatrului orășenesc. Portretul meu pe șevalet, flori, decanul de vîrstă recită din Holderlin, sau Schiller, șeful vorbește despre firea mea simpatcă, stagiara declamă versuri din Rilke sau ceva asemănător. Nu prea cred că directorul Teatrului orășenesc are să vorbească iar; are prea multe de făcut ca să mai țină discursuri funebre pentru fiecare membru al ansamblului. N-aveam niciun pic de chef pentru acest rol.

— Atunci aprovizionarea agriculturii cu morfină a și costat patru vieți omenești, am rostit arar, și dacă ați fi reușit cu mine cu scara, cum voiați, cinci, și dacă Hoch nu rezistă „accidentului”, șase – strașnic bilanț! Felicitări, domnule

Zander! Faceți investiții de tot felul în negustoria dumneavoastră.

Se uita la mine cu fruntea încrețită.

— Știai deci totul...? Înseamnă că Hoch s-a apucat să adulmece tot din inițiativa dumitale! Auzi, Elsbeth?

— Doar ți-am spus imediat, puîșor! răspunse ea.

„Puișorul” mă privea ca un grădinar care tocmai a prins o cîrțiță răscolindu-i brazdele..

— Într-adevăr nu mai am timp de pierdut, zise el. Încă o întrebare, bunul meu amic: tare aș vrea să știu cum ai scăpat atunci cînd ți-am răsturnat scara? Cred că-ți închipui că am fost foarte surprins cînd te-am văzut de afară intrînd în birt – sănătos și sprinten. Cum ai reușit?

— Și eu m-am întrebat de ce amabilul meu semen, care a vrut să-mi tragă de sub picioare scara și viața, nu s-a convins la fața locului de moartea mea.

— Cînd a căzut scara am ieșit imediat din sală – știi, era prea periculos să fiu văzut în apropiere. Acum însă, haide spune cum...

— Nu ești în toate mințile! interveni din spate soția turbată de dorința de a ucide – ori înfricoșată? Stai și vorbești, și vorbești. Pierzi timpul. Nimeni altul n-ar șovăi, tu însă trăncănești!

— Ce te pricepi tu! își dojeni Zander complicea. Studiez! Totdeauna mai ai de învățat cîte ceva. Pentru eventualele viitoare situații e bine și important să știi cît mai multe.

Iar vorbea către mine, deși de fapt, nici înainte nu mă lăsase din ochi în timp ce-și instruia iubita tovarășă de viață, dar privise pe deasupra mea, cu bărbia ridicată în sus.

— Înainte de a te spînzura, dragă Ziball, și anume în așa fel, încît oricine are să creadă că ți-ai luat singur adio de la viață – automobilul lui Hoch va fi sub copacul unde te-ai spînzurat – drăguț, nu-i așa? – deci înainte ca noi să-ți

executăm sinuciderea, ha-ha-ha! aş mai vrea să ştiu cum de-ai scăpat din căderea de pe scară. În privinţa asta, înţelegi, sînt ca un copil! Contasem atît de mult pe reuşita micii surprize şi acum mă chinuie curiozitatea – cum de a putut da greş? Adică nu eşti obligat să-mi povesteşti – n-am să mă prăpădesc din pricina asta, şi chiar dacă îmi relatezi totul, situaţia dumitale nu se schimbă. Nu există niciun preţ destul de mare ca să-ţi lăsăm viaţa, Ziball, nu putem s-o facem! Cu siguranţă că dacă te pui în locul nostru înţelegi... Povesteşte, deci, cum a fost?

— Eu sînt în stare să zbor! am zis şi am reuşit să izbucnesc într-un rîs de care puteam fi mîndru.

— Ce? exclamă Zander ducîndu-şi mîna bandajată la ureche.

— Eu sînt capabil să zbor! am repetat. Aşa că trebuie să vă gîndiţi la o altă metodă pentru sfîrşitul pe care mi l-aţi pregătit cu atîta amabilitate. Spînzurătoarca nu ţine la mine!

— Nu vorbi aiureli! zise Zander.

— Te laşi să te mai şi prostească! strigă graţioasa Elsbeth.

— Nu! Zău nu! răspunsei eu cu un chip grav. Gata!

Picioarele mele aveau poziţia potrivită pentru a acţiona. Trebuie să vă gîndiţi la altceva pentru mine. Poate să mă împuşcaţi? V-aş sfătui să scoateţi însă pistolul din buzunarul hainei de casă – altfel va exista o dovadă împotriva dumneavoastră: urme de stofă pe glonţ, înţelegeţi? Şi în buzunar veţi avea o gaură provocată de arsura glonţului.

Zander se uită spre buzunarul hainei de casă.

În clipa aceea fac un salt brusc şi izbesc cu putere în marginea mesei de marmură. Aceasta se răstoarnă peste Zander, lovindu-i ţurloaicle. Se aude un scrişnet oribil.

— Ah! strigă Zander prăbuşidu-se în faţă. Eu sar asupra lui ca un peşte, peste masa răsturnată. Îl smucesc în sus, îi lovesc de două ori, tare, cu dunga mîinii peste gît şi dau s-o iau din loc – însă o secundă prea tîrziu. În clipa în care mă răsucesc,

văd deasupra mea femeia cu brațul ridicat. Mă rostogolesc într-o parte, dar lovitura mă atinge pieziș în regiunea occipitală. Simultan în fața ochilor explodează o mulțime de rachete luminoase. Un Trans-Europa-Express îmi trece de-a curmezișul prin creier, apoi ore întregi mă prăbușesc din ce în ce mai repede, într-un abis roșu închis.

SOARELE STRĂLUCEA PE VEȘMÎNTUL ALB CA ZĂPADA AL îngerului.

— Uh! am gemut și am închis din nou, repede, ochii.

— Ce s-a întâmplat? Alo! Domnule Ziball! striga îngerul.

— A...

Mai mult n-am putut rosti. Limba îmi era mai lungă cu zece centimetri, mai lată cu opt și cinci centimetri prea groasă. Afară de asta era de ebonit și presărată cu glaspapir glosolan. Să spun „mă orbește”, îmi era imposibil cu această limbă. Așa încât am încercat cu un gest al mâinii să-l fac pe înger să priceapă că găseam lumea de dincolo insuportabil de luminoasă.

— Stați, vă rog, liniștit, domnule Ziball! a zis îngerul.

„Cum așa? îngerii ți se adresează cu dumneavoastră?” mă gîndeam eu. Mi-era rău. Capul părea să aibă mărimea unui balon captiv mijlociu. Îngerul însă înțelesese și a împins un nor în fața soarelui. Norul scîrțîia ca o cortină. Am încercat încă o dată să deschid ochii. A mers, chiar dacă a fost o treabă istovitoare.

Îngerul avea o bonetă. Arăta ca o soră de spital. În loc de harfă avea în mînă o pungă albă, pe care mi-a pus-o pe frunte. Ce bine că era rece! În pungă se-auzea clipocind. Apoi îngerul mi-a pus între buze o ceașcă cu cioc. Am băut. Avea gust de ceai cald. Altfel îmi închipuisem eu nectarul – totuși am băut și limba a căpătat forme normale.

— Mă orbește! am zis, fiindcă trebuia să dau glas acestui cuvînt.

— Bine! a răspuns îngerul. Acuma dormiți liniștit!

Eram atît de impresionat de cer și atît de obosit de efortul făcut ca să deschid ochii, încît am ascultat și am adormit imediat.

După șapte ani de somn m-am trezit pentru a doua oară. De data aceasta am reușit imediat să deschid ochii. Era întuneric. Numai în dreapta patului în care mă aflam ardea o mică lampă cu o lumină roșietică. Lîngă lampă ședea din nou o ființă îmbrăcată în alb. Asta era o fericire, fiindcă mă simțeam atît de rău, încît m-am întors repede pe o parte. Ființa aceea mi-a pus cu repeziciunea fulgerului o tăviță sub bărbie. Capul, încă de mărime uriașă, mă durea îngrozitor cînd a trebuit să vărs. După ce am făcut-o m-am rostogolit ușurat înapoi pe pernă, istovit ca după douăsprezece ore de spart piatră. Încet, încet, m-am lămurit că nu murisem. Sora mi-a dat ceva să beau și mi-a șters buzele ca unui copilăș.

— Cum vă simțiți acum, domnule Ziball? m-a întrebat ea.

— Ca să fiu sincer, destul de rău, am bîguit. Da' unde sînt, de fapt?

— La Spitalul Sfîntul Iacob. Aveți o cusătură frumoasă la occipital și o comoție cerebrală – dar scăpați repede de ea. O săptămînă de repaos absolut, întins în pat, apoi o să rîdeți iar, pariem?

— Pe o sticlă de whisky, soră! Și dacă am să rîd mai devreme?

— Cu plăcere – vă rog să rîdeți însă cu prudență. De altfel eu prefer pralinele.

— S-a făcut! O jumătate de kilogram de bomboane crocante, cu coniac. Și încă o jumătate dacă-mi spui ce s-a întîmplat și cît e ceasul.

Avea o mutră drăgălașă. Nici chiar ochelarii ei marțiali nu

te induceau în eroare – era o fință bună. Pe buza superioară avea un neg care sălta când vorbea. Era caraghios.

— Bine – dar trebuie să stați întins, foarte liniștit!

Am vrut să aprob din cap, dar m-a durut. De aceea am bătut numai din pleoape a încuviințare.

— E miercuri, peste o clipă va fi ora zece seara.

Am reflectat. Trecuseră aproape douăzeci și patru de ore de când ședeam în fotoliu la Zander și așteptam să fiu executat. Deodată mi-a căzut fisa. Această zi are să-mi lipsească pentru totdeauna, dar deodată am simțit o mare plăcere că eram încă în viață. Mi-am mișcat degetele de la picioare, mi-am mișcat un pic picioarele, mi-am apucat mâna dreaptă cu mâna stângă – amîndouă erau pe pătură – și m-am bucurat.

— Ieri ați fost adus aici. Cum v-ați rănit, nu știu. Ați avut un accident?

— Cam așa ceva.

— În camera de alături este încă un domn de la teatru, a continuat ea, iar în vremea asta negul tot sălta, acela e actor. Și el e rănit la cap. Doi artiști într-o seară – și cu răni foarte asemănătoare – e ciudat, nu?

— Prea ciudat! replicai eu.

Îmi venea să rîd, cu toate că supradimensionata mea cutie craniană reacționa foarte sensibil la orice mișcare. Totul era bine. Și după aceste cîteva propoziții, am obosit iar și am adormit înainte de a mai fi putut întreba ceva.

A treia trezire a mers mult mai repede. Treptat, m-am deprins iarăși s-o fac. Eram singur, era lumină. Pe pătură era încolăcit un șnur care se termina cu un buton de sonerie. Totul era atît de bine fixat cu ace de siguranță, încît îl puteam ajunge oricînd.

Am profitat de faptul că eram singur și mi-am pipăit precaut capul. Aveam un bandaj care arăta probabil ca o

scufie cu vârful retezat. Foarte precaut am tatonat cu degetele de jur-împrejur și am stabilit locul aproximativ unde era rana. Deasupra frunții, unde mai înainte începea părul, am simțit o dungă de țepi. Mă tunseseră. Să vă fie de bine! Cu siguranță că aveam un aspect nemaipomenit de idiot, mai ales că eu, din cauza urechilor cam clăpăuge, de când mă știu purtasem o chică ondulată de artist. E preferabil însă un craniu tuns chilug dar viu, unuia cu părul ondulat, dar mort. Țepi aveam și în bărbie – nu cred că mai semănăm prea mult cu Jost Ziball de duminica trecută.

Pe masa de la fereastră erau trei buchete frumoase de flori. Un mare mănunchi de lalele de un galben aprins, un buchet de narcise și o vază plină cu stînjenei de culoare închisă. Pe noptieră însă era vaza lungă și subțire din camera Giselei cu un trandafir de un roșu minunat – care, singur, mirosea cît o grădină întreagă. Deasupra patului atîrna o reproducere după un tablou de Hans Thoma: Bunica citind. Frumos tablou din categoria „plictiseală distinsă”. Foarte potrivit pentru o cameră de spital. Eu aș fi preferat un desen cu o scenă de balet a lui Degas, dar decoratorii spitalelor nu pot într-adevăr să ia în considerare asemenea dorințe speciale. Pe peretele unde era ușa, atîrna într-o ramă argintie un proverb: „De rău te aperi cu pedeapsă aspră și lovituri zdrene, pe care să le faci simțite”. Solomon.

„Ia te uită la el, înțeleptul Solomon!” gîndeam și reflectam dacă e o întîmplare că tocmai acest proverb atîrnă aici în cameră, ori poate o soră șefă evlavioasă și înclinată spre filozofie l-a ales pentru mine. Am început să meditez profund și mi-am imaginat că pe undeva există un raft mare cu proverbe, unde poți găsi, pentru oricare pacient, ceva care să i se potrivească. Mi-am amintit că data trecută cînd mă trezisem, sora vorbise de un actor.

Ăsta trebuia să fie Ferdinand Hoch, dacă sarcastica

relatare a lui Zander fusese adevărată. Ce fel de dicton or fi agăţat pe perete în camera lui Hoch?

Dar iată că uşa se deschise şi o mulţime de femei şi bărbaţi îmbrăcaţi în alb umplură camera. Părea să fie vorba de un grup de turişti cu ghid. Poate asta era ultima găselniţă: turul oraşului cu vizitarea obiectivelor importante, urmat de o vizită la recente victime din secţia chirurgicală a spitalului. La cerere – excursie specială la morgă numai cu o marcă intrarea, inclusiv cafea şi explicaţii competente. Suplimentar antren şi dans. La intrare se dă îmbrăcăminte specială!

Excursioniştii se postară în jurul patului meu. Ghidul îmi făcu semn amical cu capul şi apoi începu să împroaşte cu cuvinte latineşti în jurul său. Toţi aprobau din cap cu respect. Respectul se referea la el – eu eram doar un obiect de studiu.

Asta mă lăsa destul de rece, n-aveam nicio ambiţie. A trebuit să lupt însă cu tentaţia de a scoate limba la ei şi de a le striga cioc-boc-mormoloc ori ceva asemănător. Aşa îmi vine deseori în situaţii festive. Odată am vrut să întrerup onctuosul potop de cuvinte ale unui renumit bărbat cu „bau, neicuşorule!” – ca să văd mutrele îngrozite ale auditorilor.

— Ei, cum ne simţim, scumpe domnule Ziball? mi se adresă ghidul, căruia unul dintre domnii mai tineri tocmai îi spusese slugarnic „domnule profesor”.

— Mulţumesc, încă puţinţel fracturat în metafizignomia cerebrală ori cam aşa ceva.

Profesorul tresări puţin – apoi zîmbi indignat. În spatele grupului, cineva chicotea.

— Bun – aţi început din nou să faceţi glume! zise savantul apucîndu-mi încheietura mîinii. Puls normal – asta e bine. Înainte de orice trebuie să aveţi răbdare. Vindecarea este o chestiune de odihnă. Dacă vă simţiţi rău, anunţaţi-mă. Să nu fumaţi, să nu citiţi – staţi cuminte în pat!

— Am să încerc, domnule consilier ministerial!

Profesorul părea că nu prea realizează dacă am vrut să-l tachinez, ori trebuie să se bucure că l-am avansat. Pentru siguranță a dat semnalul plecării și masa de oameni s-a scurs afară. Eram iar singur. Aș mai fi spus cu plăcere că ar trebui să mă... dar n-am ajuns pînă acolo. Atîta timp cît dura „vizita șefului” n-aș fi putut conta pe posibilitatea de a scăpa de acea greutate. M-am hotărît să mă ajut singur și m-am ridicat în capul oaselor. Patul de spital era foarte înalt, dar după ce am învins un ușor acces de amețeală, am reușit să iau o poziție dreaptă.

Nu mă încumetam să mă aplec, ca nu cumva capul meu mult prea mare să-și piardă echilibrul. Așa încît m-am lăsat pe vine și am început să caut în raftul de jos al noptierei vasul necesar. Tocmai dădusem de el, cînd am fost deranjat în expediția mea. Intraseră două surori, care văzîndu-mă ghemuit pe podea au început să guițe. Niciodată n-am fost băgat în pat de femei străine atît de repede ca atunci. Pe deasupra am fost și dojenit. N-aveau niciun fel de înțelegere pentru nevoia mea de a face anumite lucruri fără ajutorul nimănui. Trebuia să mă supun, și cu asta basta! După ce, printr-o luptă dîrză, am fost definitiv înfrînt, le-am lăsat să se năpustească asupra mea cu îngrijirile lor și, umilit, m-am întins în patru labe, chibzuind totuși cum să scap. În clipa aceea a venit o a treia soră, care a început să şușotească cu cele două învingătoare ale mele.

— Ați putea primi o vizită? m-a întrebat prima.

— Să intre, am spus. Vizitatorul e sperios? Căci după cum arăt...

Era procurorul. Venise singur și avea o pungă mare în brațe.

— Are voie să mănînce fructe? a întrebat-o pe soră, care încă se mai învîrtea prin cameră.

Ea a răspuns afirmativ și procurorul a pus punga pe noptieră. Pe pungă erau vreo cîteva pete umede. Sărmanul, acum avea pesemne degetele lipicioase. Sora a luat o farfurie din sertarul noptierei și a aranjat cu artă fructele scoase din pungă. Un ciorchine de strugure, piersici și un măr de mărimea unui sîn de fecioară... ce idei îmi veneau în minte – ar trebui să-mi fie rușine.

Procurorul mi-a dat mîna și s-a așezat pe pat.

— Cum merge?

— Excelent, mulțumesc frumos! am răspuns.

— Vă rog, nu stați prea mult! a zis sora și s-a cărăbănit.

— Mai întâi cordiale felicitări, a zis procurorul.

Mă privea zîmbind.

Îi simpatizasem dintotdeauna, și acum nu puteam să-mi reprim cu totul mustrea de conștiință pe care o avusesem tot timpul față de el.

— Prin urmare ați scos-o la capăt, domnule Ziball, chiar dacă numai la un fir de păr... în cel mai autentic sens al cuvîntului! Și dacă n-ar fi fost domnișoara Eggers, ar fi putut să iasă rău de tot.

— Gisela? întrebai eu.

— Da. A fost ca-n filme, domnule Ziball Am sosit literalmente în ultima secundă. Am să vă povestesc toate pe rînd – ori vă irită prea tare?

— Nu – spuneți. Gisela e teafără?

— Da, e teafără. O fată și jumătate!

M-am întins comod și savuram inversarea situației: procurorul era acela care-mi povestea mie.

— M-am întors marți seara, cu trenul, puțin înainte de opt. Doi dintre funcționarii mei mă așteptau la ieșirea de pe peron...

— Știu! am zis, neputîndu-mă stăpîni să remarc. Și mie mi s-a întîmplat tot așa, de curînd.

— Da? a întrebat el uimit. Nu știu nimic.

— Nici nu e important, vă rog, mai departe, domnule procuror.

— Lăsați titlul deoparte, domnule Ziball, zise el, sînt doar un vizitator particular venit să vă feliciteze, ca să spunem așa!

— Foarte mulțumesc!

— Cei doi mi-au comunicat că înainte cu o oră colegul dumneavoastră Ferdinand Hoch fusese găsit pe scenă fără cunoștință și cu o rană gravă la cap. Părea, să fie accident – dar ei considerau că ar fi mai bine dacă aş cerceta și eu cum stau lucrurile. Lor li se păreau ciudate vreo cîteva împrejurări. Ne-am dus deci la teatru și am interogat vreo cîteva oameni – șeful mașinist, electricianul cu reflectoarele, portarul și așa mai departe. Sofita care căzuse din tavan în capul bietului Hoch, era prinsă în două lanțuri la fel ca toate celelalte lămpi. Nici jos la bucățile de lanț care atîrnau de lampă, nici sus, la așa-numitul pasaj, nu se vedeau urme de rugină, dar la una din zalele de sus am descoperit urme clare că fusese forțată, ca și cum cineva ar fi întrebuințat acolo un clește. După cum vă puteți imagina, în teatru domnea destul de mare agitație. Reprezentația fusese contramandată. Spectatorii fuseseră amînați pentru săptămîină viitoare și trimiși acasă. Oamenii din ansamblu care avuseseră de lucru seara, rămăseseră la dispoziția noastră. Pe Ferdinand Hoch îl duseseră într-o cabină. Medicul îi prindea în copci rana pe care o avea la cap. Era împotriva transportului victimei, lipsită de cunoștință. Mai trebuia stabilit dacă avea o fractură craniană. Trebuia să așteptăm ca inima să înceapă a funcționa normal, înainte de a-l putea duce la spital. Șeful dumneavoastră, doamnele Bury și Eggers, noul angajat – Fiebig cred- că se numește – regizorul Stoltze, cei din corpul tehnic, cum spuneți dumneavoastră, și regizorul de culise ședeau sus în camera de ședințe, foarte abătuți și fără să

scoată o vorbă. Cum medicul a rămas lângă Hoch, eu m-am mai dus între timp sus la ei.

Am întrebat unde sînteți. Nimeni nu știa. Numai domnișoara Eggers a început să bîguie ceva, era nesigură. Dar după vreo cîteva întrebări bine țintite – știți, am experiență profesională – am scos pînă la urmă de la ea că plecașeți cu automobilul lui Hoch la Eckelsum, fiindcă voiăți să dați de niște indicii care v-ar fi dus la asasinul lui Pohl. Dar acum desigur v-ați întors – zicea domnișoara Eggers– și ați fi la Zander acasă, care v-a chemat la o întîlnire astă-seară. În timp ce eu mai puneam alte întrebări, a intrat medicul, cu răsuflarea tăiată. Spunea să vin imediat cu el, fiindcă Hoch și-a recăpătat cunoștința.

Am alergat pe scări în jos, în cabină, dar Hoch își pierduse din nou cunoștința. L-am întrebat pe doctor dacă spusese ceva.

Medicul mi-a zis că părea teribil de înspăimîntat și strigase de două ori „Jost, Jost!”. Amîndoi – la căpățiul lui Hoch – am încercat să ghicim ce voia să însemne asta, dar n-am reușit. Vă mărturisesc, domnule Ziball, că, un moment, în adîncul sufletului, am avut bănuiala că dumneavoastră ați fi acela care... vă rog să mă iertați, dar concluzia se oferea direct.

— O, vă rog, am spus, silindu-mă să-mi domin spaima.

— Da, și după aceea Hoch a început din nou să se agite și și-a recăpătat cunoștința. Doctorul zicea că asta e fenomenal și că nu se poate explica decît că Hoch se teme de ceva îngrozitor, ori așa ceva. În orice caz a deschis ochii și, hăituit și gîfîind, a zis: „Jost e la Zander! Viața îi este în pericol! Doamna Zander a adus pachetele! Repede, trebuie să fie scos de acolo, repede; acuma știu...” și și-a pierdut definitiv cunoștința. Eram consternat, și la început n-am înțeles nimic, căci nici cuvîntul „pachete” nu mi-a sugerat nimic – fiindcă

nici cazul Pohl, nici povestea morfinei, care e pe rol de mai multă vreme, nu le pusesem vreodată în legătură cu Zander. Am avut însă sentimentul că Hoch a spus adevărul. De aceea am fugit ca din pușcă sus, am luat-o pe Gisela Eggers din cercul oamenilor de teatru năușiți, i-am explicat în drum spre automobil ce spusese Hoch și din spaima ei am înțeles că știa mai mult decît bănuiam eu.

Am pornit în goană de pompieri la Zander. Ceața ne-a prilejuit o călătorie pe care n-am s-o uit atît de ușor. Pe drum domnișoara Eggers mi-a povestit cu frînturi de frază ce auzise de la dumneavoastră. A fost ca la un puzzle – deodată s-au pus toate în ordine. Știam de asasinarea lui Sibberfoot din Olders. Colegii de acolo bijbâiau în întuneric, la fel ca noi aici, în cazul Pohl. Acum, cînd legătura era făcută, multe lucruri se clarificau.

În fața casei lui Zander se afla într-adevăr mașina lui Hoch. În ceață, casa nu se putea vedea. În grădina din fața casei mi-am sfișiat pantalonii în niște trandafiri. Tuspatriu – cei doi inspectorii ai mei, domnișoara Eggers și cu mine – sărisem gardul scund fără să fi sunat... ca și cum am fi simțit că e de rău. Am apăsat precaut clanța de la ușa din față. Era încuiată. Unul dintre funcționari a rămas acolo, iar noi, ceilalți, am luat-o la fugă: domnișoara Eggers și cu mine spre stînga, al doilea funcționar spre dreapta, înconjurînd astfel casa. Noi doi am ajuns primii la ferestrele holului. Acolo era lumină. Una dintre draperii nu acoperea perfect fereastra. Gisela s-a aplecat ca să privească pe acolo înăuntru. Strigătul ei îngrozit, cu jumătate voce, m-a înspăimîntat. M-am aplecat și v-am văzut în sînge lîngă o masă răsturnată. Alături, tupilat pe jos, Zander cu chipul schimonosit de durere, se adresa nevestei sale, care tocmai era pe punctul de a trece pe sub capul dumneavoastră lațul unei frînghii solide, ca s-o potrivească în jurul gîtului.

În acel moment a dat de noi celălalt inspector. „Sparge geamul!” i-am ordonat, dar ordinul meu era tardiv, fiindcă Gisela și luase o piatră care se afla în fața ferestrei și, strigînd, începuse să lovească puternic cu ea. Geamul gros s-a spart cu o bubuitură violentă. Am dat cioburile la o parte și am sărit peste bordura ferestrei, care nu era mai înaltă de un picior. Atunci a şuierat un glonte, apoi al doilea, mai înăbușit și Zander a țipat. Trăsese din poziția sezînd, dar inspectorul meu i-a răspuns și glonte le-a atins în umăr. Nevastă-sa a lăsat să-i cadă frînghia din mîini și a luat-o la fugă spre ușă. „Stai!” am strigat, dar ea și ajunsese afară... și a nimerit drept în brațele colegului nostru, care, auzind, larmă și împușcături, forțase ușa din față. Înainte de a fi fost legată, nevasta lui Zander îl zgîriase nițeluș, ce-i drept, pe față, dar nu face nimic, inspectorul nu e înșurat, așa că n-o să aibă neplăceri acasă. Zander se ținea gemînd de umăr, femeia țipa ca din gură de șarpe, inspectorul înjura, iar dumneavoastră zăceți impasibil la tot acest spectacol pe splendidul covor persan, sîngerînd într-una, palid de tot și fără cunoștință. Domnișoara Eggers a ingenuncheat lîngă dumneavoastră, v-a luat capul în poală și șoptea neîncetat „Jost, Jost! Dragul meu, iubitul meu Jost!”, în timp ce taiorul ei gri căpăta desene brun-roșcate.

Eu v-am luat pulsul – bătea încă destul de tare. Rana arăta mai rău decît era în realitate. Ștreangul din jurul gîtului era cel mai sinistru lucru din toată scena.

Zander spumega. Urla că a fost atacat de dumneavoastră și că i-ați rupt piciorul drept. În ce privește cea de a doua afirmație avea dreptate. Masa de marmură l-a scos frumușel din luptă. L-am întrebat de ce trăsese asupra noastră – ne-a răspuns că-și ieșise din fire. Inspectorul meu i-a rîs în față. Atunci s-a potolit, pălind rău de tot. Am luat legătură, telefonic, cu diferite autorități și, printre altele, am rugat să ni se trimită o ambulanță. A venit medicul și a constatat că rana

nu vă pune viața în pericol, la care Gisela și-a recăpătat culoarea în obraji; medicul a mai constatat că Zander într-adevăr nu putea să meargă, așa că am ordonat transportarea lui în spitalul închisorii. Doctorul a mai tamponat cu iod zgîrieturile de pe fața inspectorului, în timp ce acesta înjura de mama focului. Gizela a venit cu dumneavoastră aici. Adorabila pereche Zander a fost ridicată, iar noi tustrei am început să percheziționăm casa.

E o casă foarte drăguță – doar cunoașteți holul. Echipată cu tot confortul, și am fost uimiți că Zander cîștiga cu negustoria lui atîția bani încît își putea permite un asemenea lux. Eu însă căutam ceva deosebit, și pînă la urmă – între timp se făcuse ora două dimineața – am găsit marginea de jos a ramei masive, aurite, ce încadra tabloul cu subiect de vînătoare, era goală pe dinăuntru. Se putea deschide ca un capac de ladă și în ea am găsit peste șapte sute de fiole cu morfină, o listă a consumatorilor, precum și mai multe caiete de pînză cerată cu date și o minuțioasă contabilitate. Singură această captură ar ajunge să-l trimită la răcoare pe cetățeanul Zander pe vreo cîțiva ani. Dar eu sper să dovedim că e și asasinul lui Hannes Pohl și al lui Sibberfoot – astfel încît societatea să fie ferită de el pentru totdeauna!

— Da, asta a fost, domnule Ziball!

A tăcut și mă privea. Ascultasem cu atîta încordare, că pentru moment uitasem chiar și de durerile mele de cap. După o pauză, am zis:

— Dacă doriți, notați imediat ceea ce vă pot spune eu în completare. Iar Hoch are să contribuie și el cu partea lui. De altfel, ce se întîmplă? Hoch este implicat în povestea morfinei – din prostie și vanitate. Poate scăpa cu fața curată?

— Știu. Trebuie să vedem ce este de făcut. Vă ascult! Ori vreți să vorbim mai tîrziu despre asta? Nu e prea mult pentru dumneavoastră?

— Nu, aş vrea să scap din treaba asta.

Apoi i-am povestit ceea ce ştiam eu şi tot ce-mi spusese Zander. Când am terminat eram frînt. Sora a vîrît pentru a cincea oară capul pe uşă şi a început să se arate energică. Procurorul şi-a luat rămas bun. N-am mai apucat să-l văd ieşind pe uşă – adormisem.

Cînd m-am trezit a patra oară – în după-amiaza aceleiaşi zile – mi-a fost dat să trăiesc cea mai frumoasă deşteptare din viaţa mea. Cînd am deschis ochii, Gisela era lîngă patul meu.

— Melusino! am rostit încet, ca să nu sperii visul, în caz că nu era, poate, decît un vis.

— Jost, stai liniştit!

— Nu merge, mică Melusină. Sînt atît de emoţionat, fiindcă trebuie să te întreb ceva foarte important.

— Ce? Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat Gisela, punîndu-şi mîna caldă, uscată şi mirosind a ghimbir pe obrazul meu ţepos...

— Aş vrea să te întreb, dacă ai avea ceva împotrivă ca pe viitor să te numeşti doamna Ziball – numele nu e frumos, ştiu, dar...

— Jost! m-a întrerupt ea rîzînd şi, aplecîndu-se deasupra feţei mele, m-a sărutat pe vîrfurile nasului. Jost! Jost! iubitule! Cum de ţi-a venit o asemenea idee!

— Fiindcă obişnuiesc să mă căsătoresc cu femeile care-mi salvează viaţa! am răspuns şi am închis fericit ochii.

SFÎRŞIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

CAT Graur

Antwerpen

2024

